GROOT ROTTERDAM

PANORAMA

8 JULI 1937 — No. 27

LOSSE NUMMERS 15 CENT

LEES ONS ARTIKEL: PER MAAND ZESTIEN MILLIOEN

PER MAAND:

Een merkwaardige proefneming

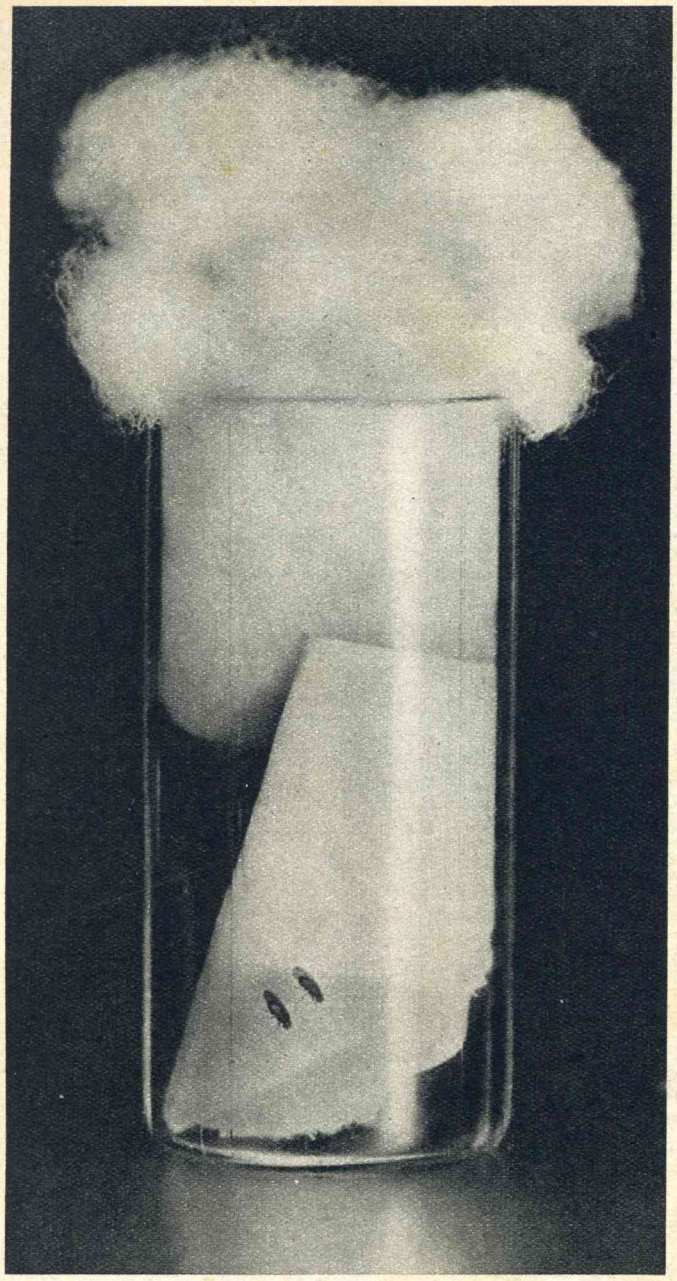

Een paar dauwvliegen,

de stamouders van millioenen exemplaren, welke in tien dagen vierhonderd nakomelingen telden.

Waar veel leven is, grijpt ook de dood meer dan elders in en is de sterfte grooter. Dat is 'n van die onontkoombare natuurwetten, welke wij bij nadere beschouwing der ons omringende dierenwereld telkens weer opnieuw bevestigd zien. Het komen en gaan der levens vindt plaats met de regelmatigheid van eb en vloed, en heeft tot gevolg die wonderbare evenwichtigheid in de natuur, die slechts zelden, en dan meestal nog voor korten tijd, wordt verbroken.

Vooral wanneer wij de lagere diersoorten beschouwen, de insecten bijvoorbeeld, dansen ons de getallen dier kleine wezentjes voor de oogen. Juist door hun nietigheid zijn ze niet in staat zich behoorlijk tegen grootere machten te beveiligen. En ze hebben tallooze vijanden. Men heeft bijvoorbeeld eens uitgerekend, hoeveel vliegen één zwaluw per dag kan verorberen. Dat getal loopt in de duizenden. Daar zou een denker op kunnen zeggen, dat, wanneer er niet zooveel zwaluwen op de wereld waren, we geen raad zouden weten van de vliegen. Men kan evenwel ook van een ander standpunt uitgaan en zeggen, dat, wijl er zooveel vliegen zijn, ook zooveel zwaluwen in leven kunnen blijven. Maar de instandhouding der soort spreekt hier ook 'n woordje mee. Zoo kan het geslacht der vliegen slechts in stand blijven door zijn enorme vruchtbaarheid. Naast de millioenen, die vernietigd worden, blijven er slechts enkele over, die dan weer de stammoeders worden van andere generaties.

De dauwvlieg, met haar geleerden latijnschen naam Drosophila melanogaster geheeten, is een onaanzienlijke vlieg, die men wel op fruit aantreft. Zij dient den biologen als proefobject bij het nemen van proeven inzake erfelijkheid. Men heeft haar levensvoorwaarden zeer nauwkeurig onderzocht.

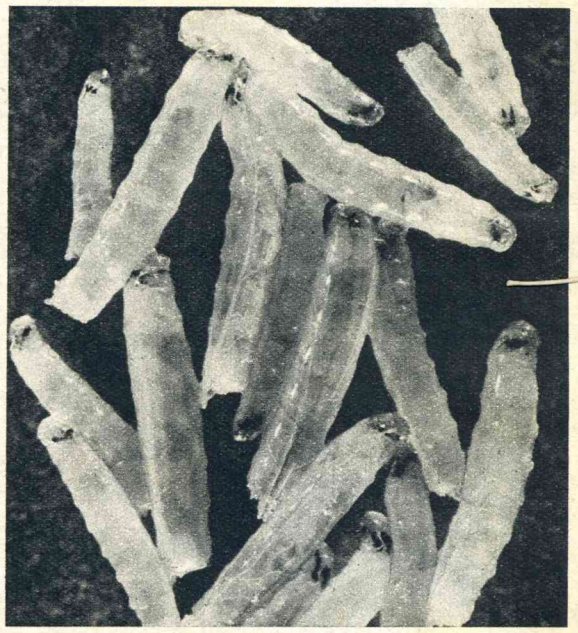

Dit is Agar-agar,

een gelatine-achtige zeeplant uit den Maleischen Archipel. In water gezwollen levert zij den voedingsbodem voor alle wetenschappelijke kweekproeven. Agar-agar, wat maïsmeel, lucht en water is alles, wat de dauwvlieg tot leven brengt. In het vrije leven wordt de nakomelingschap vanzelfsprekend door allerlei invloeden van buiten, door vogels en andere vijanden, gedund.

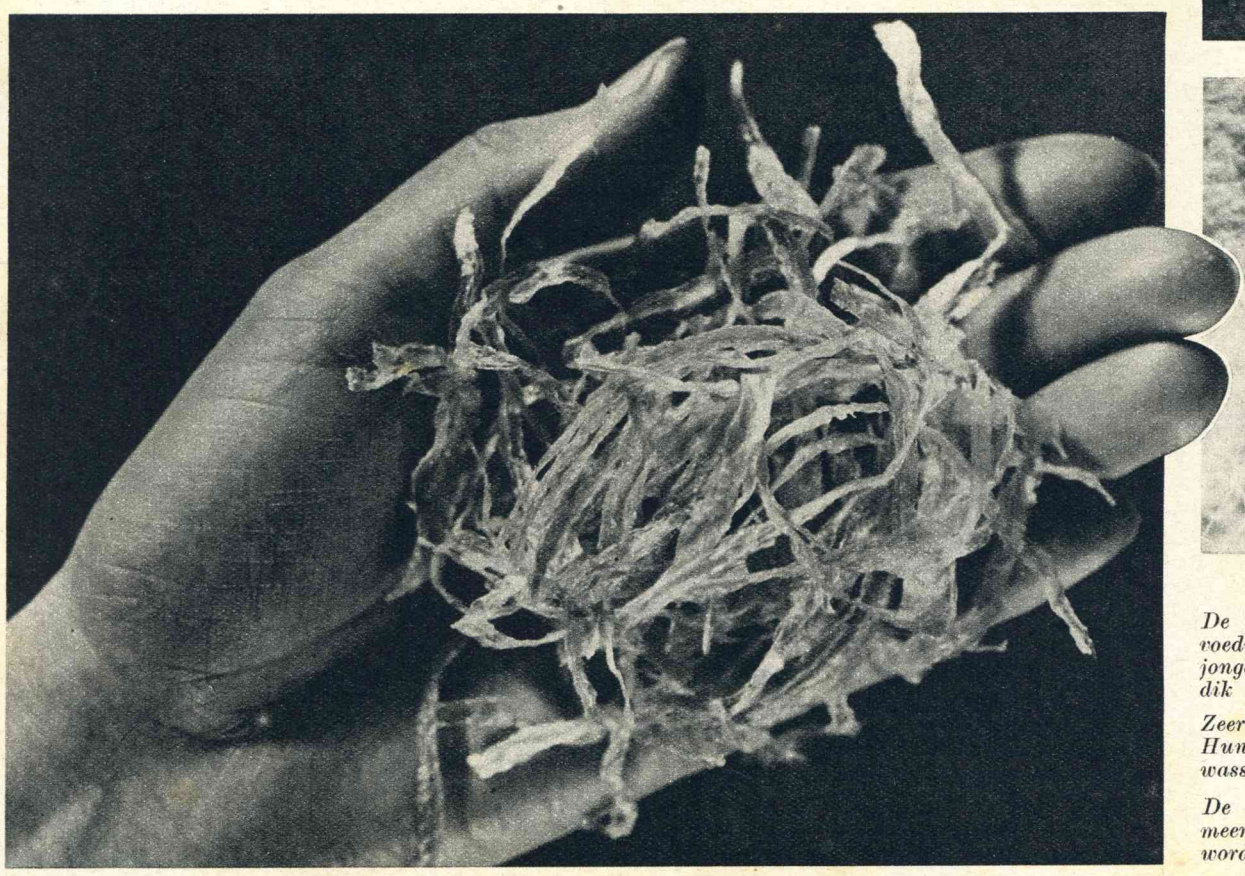

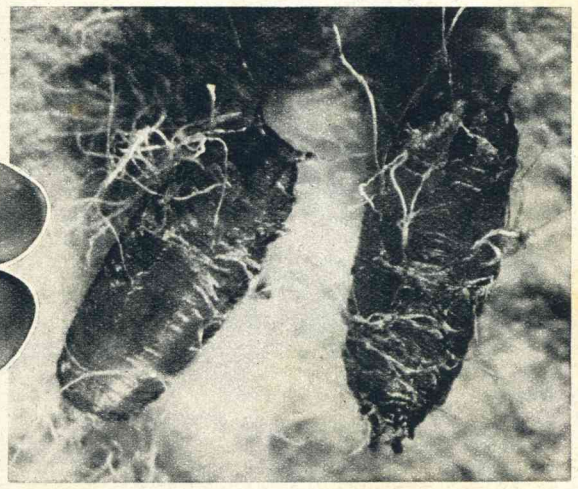

Van ei tot pop.

De eieren worden steeds in kleine hoopjes op den voedingsbodem gelegd. Als ze openbersten kruipen de jonge larven (maden) in de Agar-agarbrij, om zich dik te eten (boven).

Zeer snel is de groei der eenmaal uitgekomen larven. Hun eenig levensdoel is zoo spoedig mogelijk in volwassen vliegen te veranderen (midden).

De maden verpoppen zich. Het zal nu niet lang meer duren, of de vliegenlichamen zullen zichtbaar worden door het doorschijnende omhulsel (onder).

ZESTIEN MILLIOEN!

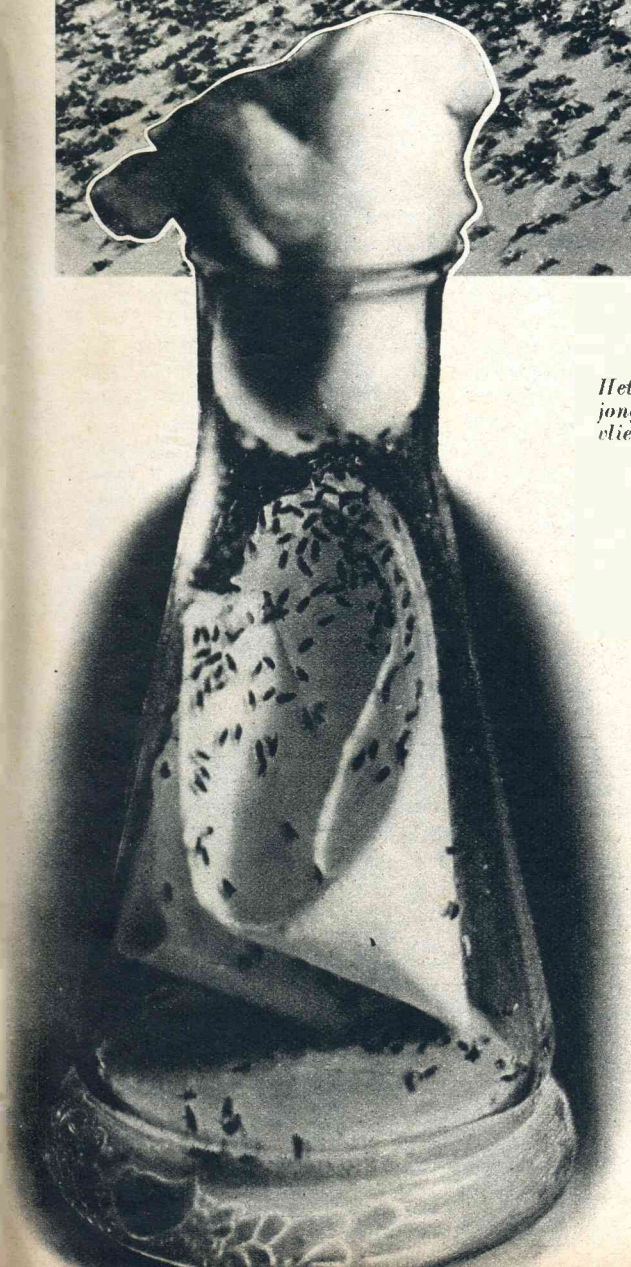

Na tien dagen!

Het papier in de flesch geeft de 400 jonge vliegen houvast. Elk der 200 wijfjesvliegen heeft na weer tien dagen 400 nakomelingen.

Een vliegenpaar heeft in den tijd van tien dagen vierhonderd nakomelingen, evenveel mannelijke als vrouwelijke, maar tien dagen later is dit getal reeds vertweehonderdvoudigd, en bedraagt het 80.000 exemplaren om nog eens tien dagen later te zijn gestegen tot zestien millioen.

Hieruit valt gemakkelijk af te leiden, hoe gewichtig het is, schadelijke insecten te bestrijden, want uit één diertje dat leven blijft, kunnen zich millioenen nieuwe vernielers ontwikkelen.

Een onaanzienlijk vliegje.

Een sterk vergroote opname van een rolwassen dauwvlieg (Drosophila melanogaster). Indien niet dagelijks millioenen vliegen vernietigd werden, zou een dauwvlieg in slechts één maand tijd een nakomelingschap hebben van zestien millioen!

De derde generatie: zestien millioen!

Een klein gedeelte van de menigte, die 'n heel vat zou vullen. Bij deze proefneming hebben de natuurlijke vijanden ontbroken, maar ook met deze is de snelheid, waarmee de diertjes zich vermenigvuldigen, 'n dreigend gevaar. Bestrijdt daarom de vliegenplaag zooveel in uw vermogen is.

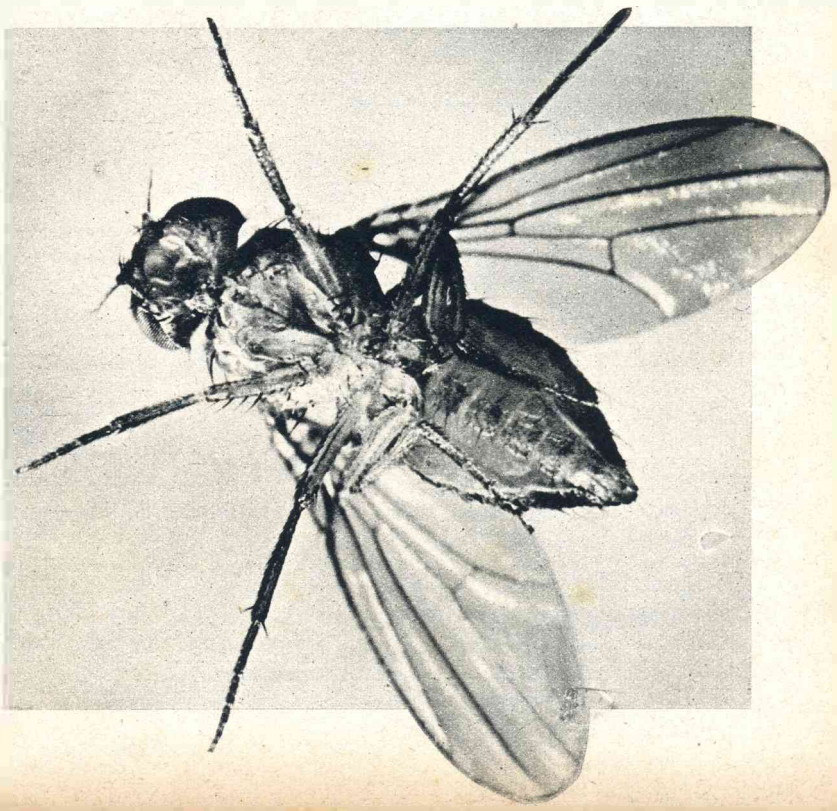

VISITE BIJ DEN DOKTER

door Philip Colson

De vreemde ruiter kwam in galop de dorpsstraat van Angel inrijden en hield bij het huisje van Abe Carston met straffe hand zijn paard in. Abe stond aan de deur en hoorde een hooge, zangerige stem vragen, of er een dokter woonde in het dorp.

„Zeker wel," zei hij, niet zonder trots. „Rechtuit, twee huizen voorbij den molen."

„Dank je wel," zong de ander en toen Abe hem eens goed aankeek, stelde hij bij zichzelf vast, dat hij nog nooit zoo'n melkmuil op een paard had zien zitten. Hij oogde hem na en sloeg eensklaps een gat in de lucht van verbazing.

„Een meisje," mompelde hij. „Ik wil niet langer Carston heeten, als dát geen vrouwspersoon is...."

Vijf minuten later ontving Percy Stowe, die sinds een half jaar de collegebanken van de Columbia-universiteit verwisseld had voor een armoedige plattelandspraktijk in Angel, een vreemde bezoekster in zijn spreekkamer. Het was een aardig meisje, warm van opwinding en gekleed in een geruite rijbroek en 'n cowboyblouse. Zij droeg rijlaarzen en een pet, waaronder een enkel weerbarstig blond krulletje te voorschijn kwam. In haar verschijning droeg zij de wilde romantiek mee van de prairie en de geuren van paarden en rijp prairiegras.

„Ga zitten, jongedame," zei Percy verbaasd. „Waarmee kan ik je van dienst zijn?"

Het meisje schrok zichtbaar. „Zie ik er erg meisjesachtig uit?" vroeg ze. „Ik dacht niet, dat mijn vermomming zóó doorzichtig was."

Haar zangerige stem had een beschaafden klank, die Percy terug deed komen op zijn aanvankelijke meening, dat hij met 'n meisje van den farm te doen had. Ook merkte hij op, dat haar handen blank en teer waren, als van Saksisch porcelein.

„Voor iemand, die niet stekeblind is...." lachte hij.

Het meisje bleef ernstig. De gejaagdheid, waarmee zij binnengetreden was, verried zich nu ook in haar stem. „Ik heet Madge Johnson," hernam zij. „'k Zou graag willen, dat u meeging, om een kogelwond te verbinden. Mag ik echter op uw discretie rekenen? Niemand mag weten, wat ik hier kom doen."

Percy aarzelde geen oogenblik. „Ik ben niet gewoon over mijn patiënten met anderen te spreken, juffrouw Johnson," stelde hij haar glimlachend gerust. „Waar bevindt zich de patient?"

„Een half uur hier vandaan. Hij wacht in een paardenschuur."

Het meisje verzette zich ongeduldig van den eenen voet op den anderen en Percy kwam haastig overeind. „Een oogenblik, jongedame; ik ben terstond gereed."

Hij pakte zijn verbandtasch en ging zijn paard zadelen. Het meisje was hem gevolgd en heesch zich vlug in het zadel. Een oogenblik later galoppeerden zij de dorpsstraat uit, nagestaard door Abe Carston, die nog altijd voor zijn huisje stond.

Zwijgend reden zij naar buiten. Angel lag aan den rand van de prairie, een ideaal oord voor de paardenfokkers, die er zich gevestigd hadden. De wegen waren er niet geplaveid, alleen te paard kon men hier snel vooruitkomen. Het meisje hield den galop een kwartier lang vol. Toen liet zij haar paard in een rustigen stap overgaan. Zij zag vuurrood van opwinding.

„Sapperloot, u rijdt als de beste," riep Percy bewonderend uit, terwijl hij naast haar kwam rijden. Hij hijgde naar adem.

„Ik kom uit een eenzame streek, waar de afstanden groot zijn," antwoordde het meisje eenvoudig.

„Dan bent u dien snellen galop dus gewend. Mijn compliment, miss Johnson. Ik zou het niet lang volhouden. Ik zal zelfs blij zijn, als ik dadelijk voldoende op streek ben gekomen, om m'n werk naar behooren te doen."

„Beklaagt u zich?" vroeg zij met een onverschillige stem.

„Volstrekt niet," haastte hij zich. „En als u niets ernstigers voor me in petto houdt....?"

Zijn toon was schertsend, maar geen oogenblik week de ernst van het meisje.

„Wie weet," zei ze, een ondoorgrondelijken blik op hem vestigend. „Vóór het avond is, hebt u misschien wél reden zich over mij te beklagen."

Percy zei tot zichzelf, dat Madge Johnson een raadsel was. Maar geen onplezierig of vervelend raadsel — hoogstens een onoplosbaar. De geheimzinnigheid, die haar omgaf, prikkelde zijn nieuwsgierigheid en den lust, klaarheid te brengen in het raadsel. Hij keek haar van terzijde even aan. De vuurroode blos van opwinding riep een eigenaardig, tintelend gevoel in hem wakker en een drang naar intimiteit.

„U zou me ongerust maken," schertste hij. „Welke reden zou u hebben om mij, een vreemde, die u niet het minste kwaad heeft gedaan, in moeilijkheden te brengen, die mij deze ontmoeting zouden kunnen doen betreuren?"

Voor het eerst ontdekte hij een spoor van zenuwachtigheid op haar gelaat. „U gebruikt daar het juiste woord," zei ze, „moeilijkheden. Ik heb uw belofte, dat u zult zwijgen over alles, wat samenhangt met mijn bezoek; ik hoop, dat u zich die belofte zult weten te herinneren, als die moeilijkheden zich ooit eens zouden voordoen...."

Hij dacht haar eindelijk te begrijpen; die kogelwond, waarvoor zij hem geroepen had, was een zaak, die de justitie aanging. Waarschijnlijk ging het om een prairieduel en was er kans, dat de een of andere sheriff er zijn neus instak. Zooals hem reeds éénmaal overkomen was, toen hij zich hier pas gevestigd had. Twee beleedigde cowboys waren elkander met de revolver in de vuist te midden van dicht struikgewas tegemoet gekropen. Hij, die het eerst zijn tegenstander ontdekte, was in het voordeel, hij kon er veilig op los paffen. Het waren een paar onverschillige jongelui geweest, die aanvankelijk hadden afgesproken de zaak uit de voeten te helpen met een „Journey to Heaven", een: „Reis naar den hemel", die zij aanvingen op een vaatje buskruit, waarin de tegenstanders een kogel probeerden te schieten.

Het was de ouderwetsche prairiemanier om een twist te beslechten. Maar de hedendaagsche beschaving wist van geen vaatjes buskruit; men kon bij wijze van spreken de Staten omploegen, zonder nog érgens zoo'n nuttig meubelstuk te vinden, dat vroeger op 'n fatsoenlijken farm onmisbaar werd geacht. En dus hadden de jongelui zich maar bij de revolver gehouden. Het was gelukkig nogal goed afgeloopen; Percy had alleen een gehavend oor moeten lappen en geen sheriff had er zijn neus in gestoken.

Iets dergelijks vermoedde hij, dat hem ook nu weer zou wachten. Een schotwond — een kwast jodium en 'n verbandje — en voor de rest „mondje dicht". Hij lachte eens om den ernst van het meisje; de moeilijkheden, die dááruit zouden voortkomen, telde hij licht. Toen werd hij eveneens ernstig.

„U kunt gerust zijn," zei hij trouwhartig. „Mijn woord is mijn woord. Zélfs al zou het me in moeilijkheden brengen, zooals u mogelijk acht."

Hij ving een onderzoekenden blik van haar op. En voor het eerst ontdekte hij belangstelling in haar oogen. Er kwam een zachte glans in, die hem sterk aantrok.

„Dank u, dokter," zei ze met een stem vol sympathie. „Ik hoop voor u, dat het zoo'n vaart niet zal loopen. 't Is ondankbaar werk, onder de schuld van anderen gebukt te moeten gaan."

Er volgde een zucht op die woorden.

„Dat klinkt als een beklag," merkte hij op, terwijl hij haar van terzijde aankeek.

„Dat is het misschien ook," antwoordde zij.

„Zou u er mij niet meer van kunnen vertellen?" vroeg hij aarzelend. „Misschien kan ik u helpen. Ik zou het graag doen, begrijpt u!"

Die laatste verklaring, even eenvoudig als oprecht, kwam er wat stotterend uit. Hij vreesde, dat zij hem uit zou lachen, hoewel daar toch heelemaal geen reden voor was. Het meisje lachte dan ook niet. „Ik ben niet te helpen," zei ze hoofdschuddend. „Maar ik geloof u en blijf u dankbaar, dokter..."

Toen zette zij haar paard in draf en reed regelrecht op een open schuur toe, die in de verte zichtbaar werd. Voor de schuur stond een paard. Daarbinnen zat een man van middelbaren leeftijd met een vermoeid gelaat. Hij was gekleed als een boerenknecht, maar Percy ontdekte bij den eersten oogopslag, dat die kleeding slechts als vermomming diende. Het gezicht kwam hem bekend voor, doch hij kon zich niet zoo spoedig herinneren, waar hij het meer had gezien.

De man stond op bij zijn binnenkomst. „Hier is een dokter," zei het meisje.

De ander trok zijn jas uit en stroopte de rechtermouw van zijn hemd op. De bovenarm vertoonde een hevig ontstoken kogelwond.

„Sapperloot, die ziet er leelijk uit," zei Percy ernstig.

„Infectie?" vroeg de man bezorgd.

„Het lijkt er veel op; ik vrees, dat ik u hier niet naar den eisch kan behandelen."

De ander fronste zijn wenkbrauwen even. „Doet u eraan wat u kunt," verzocht hij kort. „Als ik de grens maar haal; daarginds zal ik me terstond onder behandeling stellen. Ik leed zóó'n pijn, dat ik niet verder durfde gaan, zonder advies van een dokter te hebben ingewonnen. Zou het niet goed zijn, als ik den arm afbond?"

„Mexico?" vroeg Percy werktuiglijk, de laatste vraag negeerend.

„Jawel," antwoordde de man aarzelend.

„Dat is drie uur rijden, dat haalt u nog wel. Ik zal er een verband om leggen. U zult er goed aan doen dien arm niet te gebruiken, maar hem in een doek te laten rusten. Daarginds moet u zich terstond laten behandelen, anders sta ik voor niets in."

De man knikte hem ongeduldig toe. Het meisje stond terzijde en had geen woord gesproken. Zij stond daar, alsof de geschiedenis haar niet aanging en toen Percy haar een vluchtigen blik toewierp, twijfelde hij er zelfs aan, of zij eenig medelijden voelde voor het lijden van den man, dat toch niet gering moest zijn.

Terwijl hij de wond reinigde en den arm kundig verbond, vroeg hij zich af, in welke verhouding zij tot elkaar stonden. Hun gelaatstrekken gaven er geen antwoord op, zij leken niets op elkaar. Het eenige, dat hij van de heele geschiedenis begreep, was, dat de man een vluchteling was. Een vluchteling voor de justitie, een misdadiger dus. Zijn gezelschap stelde het meisje in een niet al te gunstig daglicht. Maar toch kwam geen oogenblik de gedachte bij hem op, dat zij een misdadigster, of zelfs maar medeplichtig aan een misdaad kon zijn, in hoe geringe mate dan ook.

„Zoo, dank u," zei de man verlicht, toen de arm stevig verbonden in een doek hing. Hij betaalde Percy vijf en twintig dollar, wees het geld dat deze hem terug wilde geven met een kort gebaar af en wendde zich tot het meisje. „We zullen gaan, Madge."

Het meisje keek naar Percy en deze vond eensklaps, dat zij er ongelukkig uitzag. Zijn hart welde vol medelijden. „Als ik u helpen kan, u weet mijn adres," zei hij vlug, terwijl hij haar een hand gaf.

Zij schudde met een treurig glimlachje het hoofd. „Dank u," zei ze met een pijnlijke stem. Toen reed ze weg, den man achterna. Zij keek niet éénmaal om en een oogenblik later onttrok het lange prairiegras hen aan zijn blik.

Drie kwartier later was Percy in zijn woning terug. En nauwelijks had hij zich neergezet om de krant te lezen, toen het hem eensklaps inviel, wie zijn onbekende patiënt was. Den vorigen dag had hij gelezen van de vlucht van een bankroetier uit Galveston. Horace Sims heette de man en zijn portret had in de krant gestaan. Horace Sims was het, voor wien het meisje zijn hulp had ingeroepen. Maar in welke verhouding stond hij tot Madge Johnson? Haar vader kon het niet zijn en tóch verried het gebruik van haar voornaam, dat er een vertrouwelijke band tusschen hen bestond. Percy peinsde zich moe op het raadsel, maar het bracht hem geen stap nader tot de oplossing.

Het was tegen twaalven in den middag, dat Percy terugkeerde van zijn tocht en nauwelijks een half uur

later kreeg hij bezoek van Duke Vernon, den sheriff van Angel. De man was zeer opgewonden.

„Dokter, ik heb van Abe Carston gehoord, dat u het dorp bent uitgereden met een als manspersoon verkleed meisje. Vanmorgen heb ik bericht gekregen, dat de gevluchte bankier Sims zich in gezelschap bevindt van een verkleede vrouw. Ze hebben 'm gisterenavond in Berbery een cadeautje meegegeven; ze denken, dat hij in den arm geschoten is. Is het voor hém, dat men uw hulp heeft ingeroepen ?"

Percy dacht er niet aan zijn woord tegenover het meisje te breken, al voelde hij niet de minste sympathie voor den schurk, in wiens gezelschap zij was. Hij verschool zich achter zijn ambtsgeheim.

„Ik kan u daar tot mijn spijt geen antwoord op geven; dat is ambtsgeheim," antwoordde hij kort.

„Ambtsgeheim ?" tierde Duke Vernon, die zich een mooie arrestatie en een vette belooning zag ontgaan. „Het ambtsgeheim van een geneesheer kan nooit ingesteld zijn, om 'n misdadiger behulpzaam te zijn zich aan den arm van de justitie te onttrekken."

„Dat is wel mogelijk," zei Percy kalm. „Maar u zult met andere argumenten moeten komen, om me van mijn standpunt af te brengen."

„Argumenten ? Die heb ik ! Een proces-verbaal wegens begunstiging van de vlucht van een gesignaleerd misdadiger. Dat komt u minstens op een maand te staan !"

Zijn toon was dreigend en Percy achtte hem in staat, uitvoering te geven aan zijn dreigement. Hij begon nu iets te begrijpen van de moeilijkheden, die het meisje hem voorspeld had, dat zich konden voordoen. Hij liet er zich evenwel niet door van zijn stuk brengen.

„U doet maar, wat u niet laten kunt," zei hij uiterlijk onverschillig. „Maar vergeet niet in het procesverbaal op te nemen, dat ik mij op mijn ambtsgeheim beroepen heb."

Duke Vernon begon uit een ander vaatje te tappen. „Toe, dokter, wees nu eens verstandig," hernam hij overredend. „Die schurk verdient wel tien jaar, zóóveel heeft hij er bedrogen. Waarom zou u zoo iemand de hand boven het hoofd houden ? Zeg me in welke richting ze naar de grens gereden zijn en u is van allen last af."

„Neen !" weigerde Percy met nadruk.

De sheriff ging woedend heen. Maar hij liet het er niet bij zitten. Een kwartier later zag Percy hem uitrijden met twee helpers. Zij bereden paarden, die tot de snelste van heel Texas behoorden. Spoorslags reden ze de richting uit, die hij voor kort met Madge Johnson genomen had. Hij tuurde hen na, tot zij verdwenen waren. Het zou hem volmaakt onverschillig laten, als zij den schurk arresteerden. Alleen had hij zijn gegeven woord aan het meisje niet willen breken.

Pas om vijf uur in den middag zag hij den sheriff terugkeeren. Maar zij hadden geen arrestant bij zich.

„En, sheriff ?" vroeg hij, naar buiten tredend.

„St....k !" schreeuwde Duke Vernon woedend. „Je hoort er nog wel van, dokter."

Percy twijfelde er nu niet meer aan, of dat muisje van 's morgens zou een lang staartje hebben. Duke Vernon zou het er niet bij laten en het viel nog te bezien, hoe de rechter in dit geval over dat befaamde ambtsgeheim zou denken.

„Een mooi koopje," mopperde hij, na ernstig beraad. „Ik zou wel eens willen weten, wat Madge Johnson van die geschiedenis zou zeggen, als zij ervan wist...."

Het was dien avond om zeven uur, dat Percy werd opgeschrikt door een ongewoon straatrumoer. Hij keek uit het venster en zag tot zijn schrik, dat de helpers van Duke Vernon Madge Johnson door de straat voerden. Haar paard werd door iemand bij den teugel geleid. Zij zag doodsbleek en scheen moeite te hebben, om zich op de been te houden.

Percy greep zijn hoed en rende het huis uit. De troep begaf zich naar het gemeentehuis, waar de sheriff hen reeds opwachtte. Van omstanders vernam Percy, dat Duke Vernon 's middags telefonisch verwittigd was, dat de vluchteling de grens was gepasseerd en dat het verkleede meisje, dat men in zijn gezelschap had gezien, alleen teruggekeerd was. Duke had zorgvuldig den omtrek in het oog laten houden en dat die moeite niet nutteloos was geweest, bewees deze arrestatie.

Duke troonde met 'n triomfantelijk gezicht achter de groene tafel, toen het meisje binnengeleid werd. Percy had zich met geweld een weg door de menigte gebaand en een plaatsje achter in de zaal gevonden. Hij was vervuld van deernis met het meisje en wachtte angstig af, wat hij te hooren zou krijgen.

DONALD EN YVONNE

„U zegt, dat u Madge Johnson heet ?" vroeg Duke Vernon.

„Jawel, hier zijn mijn papieren," antwoordde het meisje met bevende lippen. Zoo sterk Percy haar 's morgens had gezien, zoo zwak zag hij haar nu.

„De man, die zich in uw gezelschap bevond, heette Horace Sims en was een voortvluchtige misdadiger uit Galveston. Was u dat bekend ?"

Tot Percy's verbazing antwoordde zij bevestigend; het zou wellicht haar redding geweest zijn, dacht hij, als zij had gezegd niet te hebben geweten, dat de bankier zich op de vlucht bevond.

Duke Vernon kon moeilijk zijn voldoening verbergen. „Mooi, dat geeft u dus toe. Uw vermomming wijst erop, dat u den man bij zijn vlucht behulpzaam bent geweest. Dat is strafbaar volgens de wet. Ik moet je in staat van beschuldiging stellen, jongedame...."

Zijn toon werd grof en Percy jeukten de vuisten. Hij zag het meisje snel van kleur wisselen en hijgend ademhalen. Toen trad zij 'n stap dichter bij de tafel. Haar stem klonk onderdrukt, doch niettemin kon Percy haar goed verstaan.

„Het is niet strafbaar wat ik deed, meneer de sheriff. Kijkt u die papieren eens in. Horace Sims was mijn stiefvader. Mijn moeder is dood. Maar ik weet, dat zij van hem heeft gehouden en om harentwil heb ik niet willen weigeren, hem behulpzaam te zijn bij zijn vlucht. Geen wet kan een kind verplichten een vader te verraden — zelfs geen stiefvader...."

Het was een oogenblik doodstil in de zaal na die woorden. Het afwachtende zwijgen werd verbroken door Duke Vernon, die de papieren had ingezien en begon te ketteren, terwijl een paar vrouwen hun ontroering trachtten te onderdrukken, die de gevoelige woorden van 't meisje in haar hadden teweeggebracht.

„De duivel zal dien Horace Sims en zijn heelen aanhang halen !" barstte de sheriff los, doch toen de vrouwen luid hun protest verhieven tegen die uitdrukking, bond hij in.

„U kunt gaan, u bent vrij," zei hij woedend, terwijl hij opstond.

Percy werkte zich haastig naar buiten. Hij stelde zich bij den uitgang op en een oogenblik later verscheen het meisje. Zij strompelde nog slechts, zij scheen doodmoe te zijn. Doch toen zij Percy in het oog kreeg, scheen zij haar krachten met bovenmenschelijke inspanning te herstellen. Haar gelaat kreeg harde, onverzoenlijke trekken en haar oogen schoten vuur.

„Ik maak u mijn compliment, dokter. Ik weet nu wat het woord van een man waard is. We zijn hun vanmorgen maar nauwelijks ontkomen. En nu hebt u tóch vangst...."

Zij slingerde hem haar hoonend verwijt als het ware recht in het gelaat en Percy week verbluft en pijnlijk getroffen een pas terug. Zij liep hem voorbij en even gauw herstelde hij zich. Met twee passen was hij naast haar.

„Je vergist je," zei hij even dringend als vlug. „Het is Abe Carston geweest, de oude man, aan wien je den weg vroeg naar mijn huis, die den sheriff op je spoor bracht. En een telefoontje deed de rest."

Madge Johnson verbleekte. Zij bleef staan en keek hem aan. In zijn oogen, die haar vol deernis aanstaarden, was zelfs geen plaats voor valschheid of bedrog.

„Vergeef me, ik dacht...." kwam het fluisterend van haar lippen. Zij leek plotseling gebroken.

„Kom mee," zei Percy gebiedend en gedwee volgde zij hem tusschen de menigte door naar zijn huis. Daar barstte zij in tranen uit.

„Ik ben zoo moe van alles, zoo moe, dokter. Ik kon er niets aan doen. Hij kwam in het holst van den nacht in Berbery bij me aankloppen; ik ben daar onderwijzeres. Hij wist geen uitweg meer en bad me hem in veiligheid te brengen. En hij was toch de man van mijn moeder, al vond ik hem nooit erg sympathiek. Ik zorgde voor paarden en ik wist den weg. Moest ik zoo niet doen, dokter ? Moest ik zoo niet doen ?"

„Je moest zoo doen," zei Percy slikkend. „Ieder ander zou het hebben gedaan, die van zijn moeder had gehouden. Maar waarheen nu, miss Johnson ? Naar Berbery kun je zeker niet meer terugkeeren ?"

„Nooit !" snikte ze. „Ze zouden de school en het huis voor me sluiten. De dochter van zóó'n vader. Ik weet niet, wat ik beginnen moet, dokter. 'k Wou, dat ik dood was. Mijn heele leven zal ik gebukt gaan onder de schuld van een ander...."

Zij was klein en hulpeloos als een kind op dit oogenblik; de reactie op de inspanning en zelfbeheersching, die zij aan den dag had gelegd, deed zich gelden. Percy sprak niet. Hij keek op haar neer en wendde zich naar het venster. Lang stond hij zoo, totdat het meisje tot zichzelf gekomen was. Toen begon hij te spreken.

„Het kan ongepast zijn nú te zeggen, wat ik op mijn hart heb," begon hij onzeker. „Maar over een half uur kan je weg zijn en zou ik je misschien nóóit meer terug kunnen vinden. Ik ken een man, die zich gelukkig zou achten, als hij het weinige, dat hij bezat, met je mocht deelen. Ik geloof, dat ik dat vanmorgen al zoo heb gevoeld. De wereld is groot en er zijn plekjes, waar het gelukkiger leven is dan in Angel of Berbery. Ik wéét nu van die schuld, die niet de jouwe is, en dat verandert niets aan wat er in me omgaat. Denk er eens over na, vóór je hier weggaat. En zeg me dan alleen maar ja of neen. En nu ga ik wat te eten halen voor je. Dan kun je eerst op je gemak tafelen."

Hij durfde haar niet aanzien, terwijl hij naar de deur liep, vreezend dat hij nu reeds een weigering in haar oogen zou lezen. Maar toen hij naar den deurknop greep, klonk er een zachte, bedeesde stem achter hem.

„Dokter Stowe.... zouden we niet samen kunnen tafelen....?"

De avondpatiënten van dokter Percy Stowe moesten dien avond lang op hun beurt wachten. „Er is visite bij den dokter," heette het. „Zeker een ernstig geval, want je hoort ze niet spreken."

Een lid van een expeditie in de binnenlanden, te midden van een troep stevige Djoeka's. Deze negers zijn onovertroffen in het passeeren van stroomversnellingen. In een gelijkmatig snel tempo hanteeren ze de riemen en weten alle gevaren der rivier te trotseeren. Ze beseffen echter hun eigen waarde en zijn niet bang om zich bij tij en ontij te doen gelden.

Beelden uit Suriname

De Djoeka's besteden veel zorg aan hun uiterlijk en sommige hunner hebben 't in de kunst-van-het-kappen al aardig ver gebracht. Hun haargewrochten zijn soms werkelijk wonderen van geraffineerden haarbouw en haartooi. Een van de knapste koppen op dit gebied was de zoon van den stamleider, de jonge Mombai, die toen hij van een expeditieleider een aantal kopere veiligheidsspelden kreeg die onmiddellijk in zijn haartooi verwerkte. De haartooi dien onze foto weergeeft zou vermoedelijk menigen Europeeschen kapper tot wanhoop brengen.

De Djoeka's van de Tapanahoni- en de Sara-kreek, ook wel Aucaners genoemd, naar de plantage Auca waar, in 1761, het eerste verdrag werd gesloten, hebben, evenals hun rasverwanten, heel wat van de Indianen overgenomen, wat hun leefwijze en voeding betreft. Allemaal hebben ze het een of ander gerecht dat taboe is voor hen of voor een ander. Wat de eene eet, kan de andere weer niet eten. Sommigen denken b.v. dat wild niet geschikt is om te eten, maar verorberen met 'n gerust hart apenvleesch. Anderen meenen, dat papegaaienvleesch sterk maakt, terwijl kippenvleesch hen onvermijdelijk verzwakt. Hier is een Djoeka afgebeeld, die onvoorwaardelijk gelooft dat hij het vleesch van een inlandsche hagedis niet kan nuttigen voordat het minstens een dag of drie in de heete zon heeft gehangen.

Hoe eenvoudig de hutten en verblijfplaatsen dezer boschnegers ook zijn, toch spreekt er altijd nog een zekere zin voor schoonheid uit en smaak. De Djoeka, die zich de hut op de rechtsche foto bouwde, heeft er niet alleen 'n doelmatige verblijfplaats van weten te maken, maar hij heeft er ook 'n cachet aan gegeven, dat getuigt van een verfijnden smaak en zijn gevoel voor inlandsche kunst van versieren.

Kinderen houden in het algemeen van dieren en zulks is ook, en misschien in nog veel grootere mate dan bij ons, het geval bij de Djoeka's. Een klein Djoeka-meisje bevindt zich hier in gezelschap van haar lievelingsdier, een kleine accouri, die ze voedt, doordat ze het voedsel voor het diertje tusschen haar eigen lippen houdt. Accouri's zijn vrij tamme huisdiertjes en deze accouri schijnt den weg naar de ,,broodtrommel" al aardig goed te kennen.

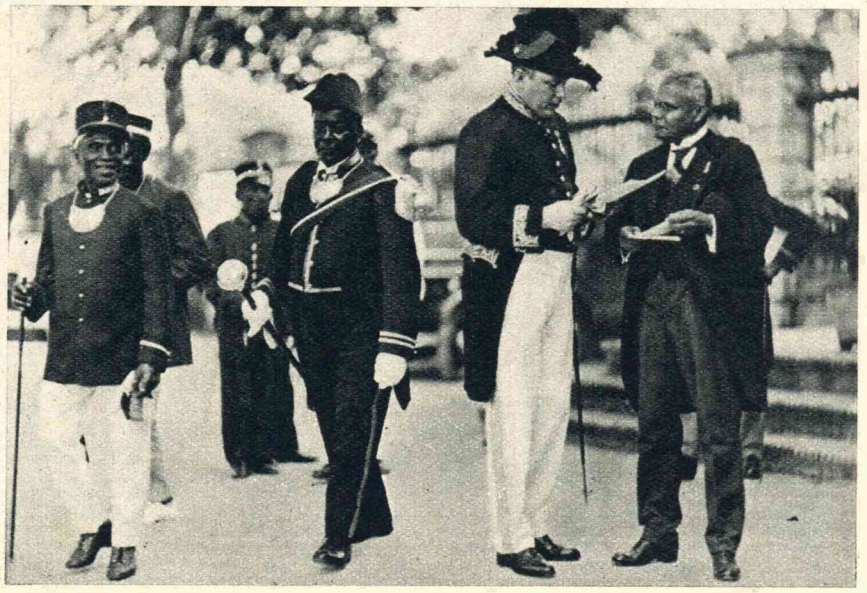

In de jungle leven nog steeds een 25000 Djoeka's, die onder bevel staan van Ah-Tu-Tan-Du. De Nederlandsche regeering betaalt jaarlijks een zekere som uit, ingevolge de bepalingen van een vroeger met de Djoeka's gesloten overeenkomst. Het stamhoofd stelt er prijs op dit bedrag persoonlijk in ontvangst te komen nemen en draagt voor die gelegenheid 'n admiraalsuniform, die hem door de regeering werd geschonken, benevens een stok met een knop als kenteeken zijner waardigheid. Links van hem loopt een zijner kapiteins en rechts een door den gouverneur aangewezen officieele persoonlijkheid die den Djoeka te woord moet staan en begeleiden.

Djoeka's zijn — zooals de meeste negers — soms net als kinderen. Dreigingen zullen vaak het verkeerde resultaat hebben, maar een vriendelijk gesproken woord, een vriendelijk gebaar op 't juiste moment kan voldoende zijn om zoo'n Djoeka voor eeuwig en altijd aan een blanke te binden. Dit ondervond de expeditie-leider William La Varre, toen hij den Djoeka, Ah-Tu-Tan-Du's oom, 'n eenvoudig geschenk gaf, waardoor hij zich de vriendschap van den oude en zijn volgelingen verzekerde.

Een frisch en jeugdig teint in plaats van een vettige huid

„Door Radox te gebruiken als een middel tegen een vettige huid, heb ik veel succes gehad. Daar ik nooit crème of poeder gebruik, heeft mijn teint mij altijd zorg gebaard. Nu doe ik steeds een beetje Radox in mijn waschwater, waardoor mijn teint frisch blijft en mijn huid nooit vet en altijd in goede conditie is." Mej. L. M. te C.

Waarom zoudt ge anderen en ook U zelf ergeren, indien er zulk een eenvoudig middel bestaat om dit kwaad te verhelpen? Men krijgt namelijk een vette huid indien de onderhuidsche kliertjes niet goed functionneeren en de poriën verstopt zijn. Radox maakt de zuurstof, die noodig is om deze poriën te reinigen, in Uw waschwater vrij, terwijl de zouten in Radox de onderhuidsche kliertjes voeden en versterken, zoodat deze weer normaal kunnen werken. Wanneer U er nu voor zorgt, dat U altijd een beetje Radox in Uw waschwater doet, zullen Uw poriën nooit meer verstopt raken en zal Uw huid er dus altijd frisch en jeugdig blijven uitzien. Men zal U bewonderen om Uw prachtig teint en U vragen naar het geheim daarvan. Radox is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.90 per pak, omzetbelasting inbegrepen, en in kleine pakjes à f 0.15.

FLIT

BESCHERMT

UW KLEEREN

TEGEN

VERNIELENDE

MOTTEN

FLIT dankt haar groote werkzaamheid aan bijzondere bijmengsels

Wacht U voor surrogaten

GENEESKUNDE BIJ DE CHINEEZEN

De watermeloen vormt voor den Chinees een soort huis-apotheek, waarin hij veel van zijn gading weet te vinden.

De Chineesche dokter behoort vast niet tot de menschen die alles somber inzien, want hij twijfelt nooit aan den goeden afloop van de behandeling, die hij zijn patiënt laat ondergaan. Die zekerheid berust voor een groot gedeelte op zijn kennis der geneeskunde en voor het ander gedeelte speculeert hij op de bijgeloovigheid van zijn clientèle. Eeuwen geleden reeds wisten de Chineezen precies wat ze moesten doen en laten om van hun kwalen af te komen en ze hebben in den loop der jaren die kennis zorgvuldig bijgehouden en uitgeplozen. De Chinees is van natuur vasthoudend aan de traditie en gekant tegen het nieuwe en dit komt vooral tot uiting op het gebied der geneeskunde. Kruiden en insecten spelen bij hem een overwegend groote rol, ofschoon er daarnaast tal van andere materialen in aanmerking komen. Zoo heeft elke Chinees een rijstmaat in huis, gemaakt uit een stuk hol bamboe. Krijgt een van zijn kinderen een indigestie, dan houdt de Chinees die maat boven een flink vuur, vult de buis met heete lucht en legt ze op het lichaam van het kind. En daar de Chineesche baby tot een uiterst taai ras behoort, overleeft hij gewoonlijk die behandeling en raakt hij zijn indigestie wel kwijt.

Krijgt een kind de stuipen, dan neemt men zijn toevlucht tot een ander paardenmiddel. Er valt b.v. een kind in een modderige rivier. Het kind heeft geen last van de modder die het te slikken krijgt, maar wél van den schok, veroorzaakt door den val. Het krijgt de stuipen. De Chineesche moeder redeneert aldus: een schok heeft de stuipen veroorzaakt, een andere schok moet ze weer wegwerken. Dus maakt ze een pot lijnzaadolie heet en werpt die vloeistof in het gelaat van het kind. Vervolgens wrijft zij het heele lichaam flink in met warme olie. Helpt het middel niet, dan maakt de vindingrijke moeder snel een braadpan heet en legt ze op het lichaam van haar kind. Soms is het middel nóg niet probaat en dan neemt de wanhopige moeder haar toevlucht tot het laatste paardenmiddel. Ze steekt een oliepit aan en houdt de vlam tegen de polsen van het kind.

Natuurlijk veroorzaakt dit enkele brandblaren, maar meestal heeft deze voorvaderlijke manier van behandelen toch het gewenschte succes.

Wanneer het een ziekte geldt der ademhalingswegen, neemt de Chinees zijn toevlucht tot den door hem zoo hoog geprezen huisgenoot: den kakkerlak. Hij ontdoet hem van kop, staart en pooten, roostert hem zorgvuldig en dient hem den zieke toe als een bizonder lekker hapje. Er zijn overigens nog een heele serie andere keversoorten, die voor geneeskundige doeleinden worden geplet en vermengd met allerlei oliën voor het genezen en voorkomen van kwalen en kwaaltjes.

In Zuid-China hebben de menschen nogal eens last van dauwworm en eczeem. Dit laatste vooral kan zeer hardnekkig zijn. De Chinees weet er wel raad op. Het betrokken lichaamsdeel wordt gebaad in warm water en dan tot bloedens toe ingewreven met knoflook. Daarmee is de behandeling echter niet afgeloopen, want vervolgens bestrooit hij de wonde plek overbloedig met buskruit. Aansteken schijnt niet tot de noodzakelijkheden te behooren.

Ook de watermeloen staat bij den Chineeschen dokter hoog in aanzien, als een probaat middel tegen vallende ziekte en nieraandoeningen. 's Zomers zijn die vruchten spotgoedkoop, maar 's winters zijn ze peperduur. Reden waarom de Chineesche dokter in het algemeen niet zoo'n maling heeft aan den winter als men misschien denkt. Want daar komt nog bij dat de echte Chinees niets moet hebben van geïmporteerde watermeloenen, maar de voorkeur geeft aan zijn eigen producten.

De pijnlijkste behandeling die voorkomt en geheel in de lijn ligt van de oeroude traditie is de zg. punctuurbehandeling of het herhaaldelijk prikken met naalden. Dit was reeds onder de Tang-dynastie, omstreeks 1766 v. Chr., een der vier op den voorgrond tredende behandelingen bij speciale gevallen. Men gebruikt hiervoor niet minder dan negen heete en negen koude naalden. Dit gebruik berust op de algemeene overheerschende opvatting, dat het menschelijk lichaam precies 365 gevoelige plekjes vertoont, die op het prikken met de naalden reageeren. De behandeling is uitermate pijnlijk, want als men een Chineesch leerboek naslaat, dat dit soort chirurgisch ingrijpen beschrijft, dan treft men er de volgende nuchtere maar veelzeggende mededeeling in aan: „In alle gevallen van punctuur (naaldbehandeling) moet men er voor zorgen de naalden op de daarvoor in aanmerking komende plekjes in het vleesch te *boren of te schroeven* totdat men de gewenschte diepte heeft bereikt."

En waar er hier overigens geen spraak is van verdooving of iets van dien aard, zal men moeten toegeven dat de doorsnee-Chinees er toch héél wat voor over moet hebben om zijn normalen toestand van welbehagen te behouden of terug te krijgen. De Chinees gelooft echter rotsvast in de degelijkheid van al die oude middeltjes, die van het eene geslacht op het andere zijn overgegaan, hij vertrouwt den „geneeskundige" wiens hulp hij inroept ten volle en, meer dan de kunst van den dokter, is het niet zelden dat sterke geloof, dat bergen verzet, dat die gunstige resultaten te voorschijn toovert, waarop de Chineesche kwakzalver zoo prat gaat.

De geroosterde kakkerlak is 'n probaat middeltje tegen allerlei ziekten der ademhalingswegen.

Ontspanning, Genoegen, Sport en Kunst

in het TOERISTENLAND

OOSTENRIJK!

AUSTRIA - PLAN 1937

Naar OOSTENRIJK met de „Austria-Express"

op 2 - 10 - 19 - 24 - 31 Juli en 2 - 13 - 21 Augustus.

Extra treinen 2e en 3e klasse met restauratierijtuigen en slaapplaatsen 2e en 3e klasse van Utrecht naar de Oostenrijksche grensstations Lindau, Griesen, Scharnitz, Kufstein en Salzburg. Retourbiljetten met individueele terugreis (ook met D-treinen) tot de Nederlandsche grensstations Kaldenkirchen, Cranenburg of Elten.

PRIJZEN DER RETOURBILJETTEN VANAF f 24.75

(inclusief reserveering in extra trein)

Maakt gebruik van de „Austria-Verkeer-Reisarrangementen"

bevattende 7 dagen vol pension, abonnement Oostenrijksche Bondsspoorwegen, autobussen, kabelzweefbanen, zwembaden enz. enz.

PRIJZEN P. WEEK EN P. PERSOON VANAF f 28.—.

BELANGRIJKE REDUCTIES OP DE OOSTENRIJKSCHE BONDSSPOORWEGEN

Na een verblijf van minstens 7 dagen voor de terugreis 40-80 %, voor willekeurige reizen 30 %.

SPECIALE GOEDKOOPE PAUSCHALARRANGEMENTEN

In hotels bij een verblijf van minstens 7 dagen. Kamers met stroomend water O. Sch. 65.- alles inbegrepen (kurtaxe, fooien enz.).

REISCHEQUES

verkrijgbaar van O.Sch. 50.- en 100.- inwisselbaar bij alle banken, postkantoren, stationsloketten enz., geheel zonder deviezenbepalingen.

Inlichtingen worden verstrekt en bestellingen worden aangenomen door alle erkende reisbureaux en reisvereenigingen, alsmede door het Bureau van den Oostenrijksche Propagandadienst voor Vreemdelingenverkeer, Stationsplein, Utrecht.

R-303-G

14 Minerale zouten worden werkzaam in dit Bruisende Voetbad

TRANSPIREERENDE BRANDENDE VOETEN

Heerlijk is dan een bad van geneeskrachtige bronnen, een melkwit Bruisend Trannosan Voetbad van Prof. Dr. Polland. Stap nog hedenavond in dit bruisende bad. De voetspieren en pezen worden versterkt en de zenuwen gekalmeerd en verfrischt.

14 minerale zouten van groote geneeskracht uit beroemde badplaatsen zijn in dit bad vereenigd. Het verwijdert alle onreinheden uit Uw bloed, de overdadige transpiratie van Uw voeten houdt op en wordt normaal. Tracteer Uw voeten minstens eens per week op zulk een opwekkend Trannosan Bad, dat houdt U frisch en veerkrachtig en.... het kost zoo weinig.

Doosje voor 6 Baden **48 c.**

Bij Apoth. en Drogisten

BRUISEND VOETBAD

Trannōsan

GROOT ROTTERDAM
KANTOOR: STATIONSWEG 24 - ROTTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 50540 - GIRONUMMER 101981

ZOMER LANGS DEN DORDTSCHEN STRAATWEG TE ROTTERDAM

(Een kijkje vanaf het kruispunt Charloische Lagedijk)

De vliegboot „Caledonia" van de Imperial Airways waarmee dezer dagen een tocht van Engeland naar Amerika gemaakt zal worden.

☆

Mr. Anthony Burke en miss Rosemary Sandars, die vorige week te Londen in het huwelijk traden, maakten hun huwelijksreis per vliegtuig. Hieronder ziet men ze van 't vliegveld Heston vertrekken.

NIEUWS uit de vliegwereld

Amelia Earhart, de beroemde Amerikaansche pilote, die op haar wereldvlucht in de omgeving der Hawaii-eilanden vermist wordt.

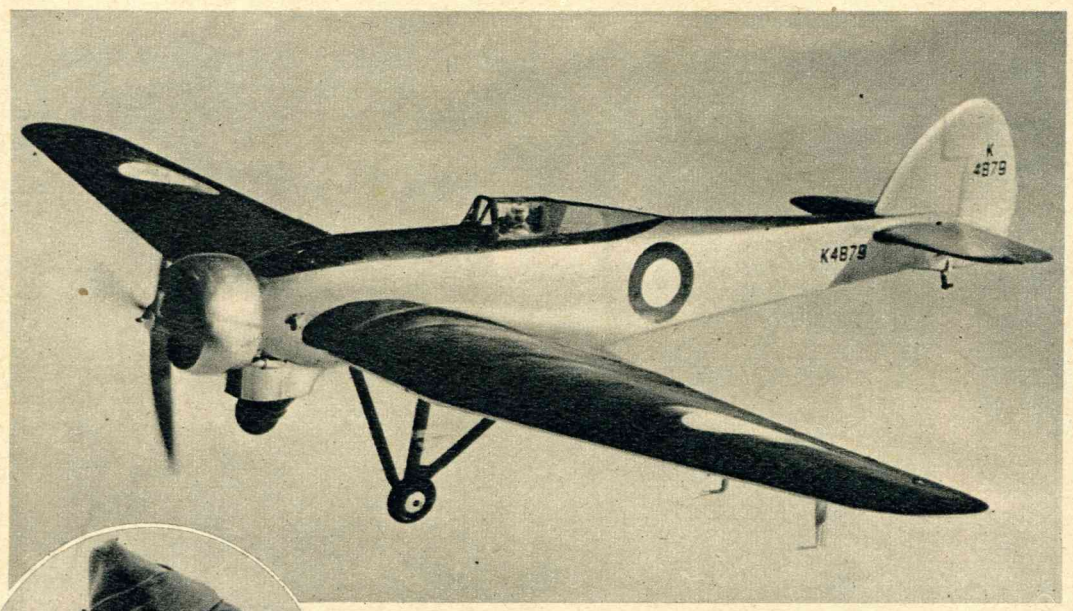

Luitenant M. J. Adam van de Royal Air Force verbeterde vorige week boven het vliegveld Farnborough het wereldrecord hoogvliegen. In 1 uur en 35 minuten bereikte hij een hoogte van 16.440 meter — 't vorige record stond ten name van den Italiaanschen luitenant-kolonel Mario Pezzi (15.655 m.). Een foto van 't speciale Bristol-toestel waarmee luitenant Adam het wereldrecord hoogvliegen verbeterde. Links: Luitenant Adam.

TWEE SCHILDERIJTJES VAN GORCUM

Boven: De z.g. molen van Maris, omdat deze groote Hollandsche schilder dien molen meerdere malen in treffend beeld bracht.
Onder: Gezicht op Gorcum, met kerktorentje, onder de wijde wolkenluchten....

Verzorg kleine verwondingen met

Hansaplast „elastisch"

Snelverband

15 H

U voorkomt daardoor infectie en ondervindt geen hinder meer van de wond, noch belemmering in Uw bewegingen. Zorg er dus steeds voor een pakje bij U te hebben.

Verkrijgbaar vanaf 15 Cent. — Reisverpakking 35 Cent.

...beeldige modelletjes!

Een pak Lux biedt thans een bijzondere extra-waarde voor het geld dat U ervoor betaalt. Ten eerste de krulvorm van Lux met zijn grote practische betekenis, n.l. nog snellere oplosbaarheid. En nu nog de gratis breipatronen! De nieuwste Parijse modellen, speciaal en uitsluitend ontworpen voor de fabrikanten van Lux. En als U een van deze aardige modellen gebreid heeft, zorg dan, dat het mooi blijft; was het alléén in het zachte sop van Lux, dat door zijn speciale samenstelling, die geen enkel ander zeepproduct bezit, het meest volmaakte wasmiddel voor fijn goed is. Ondanks zijn voortreffelijkheid is Lux in het geheel geen luxe wat de prijs betreft! En... bovendien op elk pak een geschenkenbon!

STANDAARDPAK 12½ CTS. - REUZENPAK 25 CTS.

GEKRULDE LUX

LX 53-0100H

HET DRAMA IN ☆ SALEM ☆

Kinderen beschuldigen mannen en vrouwen van hekserij. Een schrikbewind hangt negentien menschen aan de galg.

Kort nadat de geheimzinnige zwarte vrouw, Tituba, zich in 't dorpje Salem gevestigd had, gebeurden er allerlei onverklaarbare dingen en langzamerhand kreeg een duivelsche hartstocht tal van bewoners in zijn macht. Een groot deel van de bevolking werd door een wilde verdwazing aangegrepen, die velen onschuldigen mannen en vrouwen het leven kostte.

In gedachten keeren wij terug naar het einde van de zeventiende eeuw, den tijd, waarin zich dit vreeselijke drama afspeelde. Salem was een rustig dorpje in Nieuw-Engeland, het tegenwoordige Amerika. De bevolking bestond voornamelijk uit ruwe, onbeschaafde menschen, die om wille hunner geloofsvrijheid van Engeland naar Amerika waren getrokken.

Deze vreedzame gemeente werd in de eerste maanden van het jaar 1692 bevangen door een waanzin, die ons nu, meer dan twee eeuwen later, nog met ontzetting en afschuw vervult. Het geloof aan heksen is — tenminste in de beschaafde landen — vrijwel geheel uitgeroeid, maar in den tijd, waarover wij nu schrijven, waren niet alleen de bewoners van achterlijke streken er van overtuigd, dat er heksen bestonden, ook invloedrijke, ontwikkelde mannen twijfelden niet aan het bestaan van spoken, heksen en andere zonderlinge wezens, die bovennatuurlijke krachten bezaten. De oude documenten, waarin de beruchte heksenprocessen beschreven staan, leveren hieromtrent onomstootelijke bewijzen. De stakkers, die van hekserij beschuldigd werden, moesten dikwijls allerlei wreede straffen ondergaan en meestal eindigden zij hun leven aan de galg of op den brandstapel.

Het dorp Salem had in die jaren een nieuwen geestelijke gekregen. Hij heette Samuel Parris en hij was vroeger koopman in West-Indië geweest. Parris had Tituba, een West-Indische slavin, meegebracht en het was deze vrouw, die ongekende, satanische krachten in Salem wist te ontketenen.

Gedurende de winteravonden, die lang, koud en vooral saai waren, begon de sluwe Tituba haar misdadig werk, door de bevolking met waarzeggerij te amuseeren en dit had zoo veel succes, dat in den winter van 1691 op 1692 zich iederen avond vele vrouwen en meisjes in de pastorie verzamelden om in spanning naar Tituba's wondertaal te luisteren. Het bleef echter niet bij onschuldige voorspellingen, want die kring van toeschouwers bestond hoofdzakelijk uit domme vrouwen en meisjes, voor 't meerendeel lichtgeloovige dienstboden, die meenden, dat de raadselachtige slavin over magische krachten kon beschikken. Zij kwamen haar raad vragen over tal van persoonlijke zaken, waardoor Tituba een grooten en gevaarlijken invloed op deze simpele zieltjes kreeg. Als in die sombere winteravonden de wind door de straten gierde en grillige schaduwen langs boomen en huizen schoven, vertelde de zwarte vrouw haar griezelige en bloederige verhalen en toonde haar toehoorders eenige vreemde voorwerpen, die, zooals zij beweerde, op haar onmogelijke vertelsels betrekking hadden. De bijgeloovige oude vrouwen en onervaren jonge meisjes, die deze bijeenkomsten geregeld bezochten, geraakten op den duur geheel van de wijs. Door al dat onzinnig gedoe werd haar zenuwgestel geschokt en zoo kwamen zij in een toestand van overspanning, waarin zij spookachtige verschijningen dachten te zien, die haar tot buitensporige handelingen dwongen. Zij kropen onder tafels en stoelen, maakten angstaanjagende geluiden, hadden nachtmerries en kregen zenuwaanvallen, waarbij ze over heel haar lichaam beefden en rilden. Het aantal zenuwzieke vrouwen en vooral meisjes vermeerderde bij den dag en 't leek of er een epidemie in Salem was uitgebroken. Eerbiedwaardige predikanten werden geraadpleegd en een zekere dr. Gregg gaf over het onheil een meening, die te erg was om te gelooven, want volgens dezen geleerden heer konmen niet anders dan de geheele verdwazing toeschrijven aan hekserij. In de eerste plaats moest worden uitgemaakt, door wie de kinderen behekst waren en men begon dus met ze te ondervragen. De zaak had nu plotseling een ernstige wending aangenomen en de meisjes, die nog kort tevoren niet meer dan onaanzienlijke wezentjes geweest waren, stonden nu eensklaps in het midden van de algemeene belangstelling. Om den schijn van gewicht te bewaren begonnen die kinderen een onbezonnen en wreed spel te spelen, waardoor later menigeen van het leven zou worden beroofd.

Tot de vrouwen, die de ellendige geestesziekte met leedvermaak zagen toenemen, behoorde Ann Putnam, een kwaadaardig en heerschzuchtig wijf, dat er steeds op uit was, haat en nijd te zaaien. Zij had heel wat vijanden en nog meer vijandinnen in het dorp en toen zij, door middel van de behekste kinderen, kans zag zich van deze lastposten te ontdoen, liet ze deze gelegenheid niet ongebruikt, om ze in het verderf te storten. Zelfs aarzelde de slechte vrouw niet, zich bij dit duivelsche werk te bedienen van haar twaalfjarig dochtertje, dat eveneens door de noodlottige ziekte was aangetast.

Intusschen genoten de behekste kinderen volop van haar twijfelachtige populariteit, die er zeker niet minder op werd, toen onverwachts tijdens een hevig onweer drie vrouwen gearresteerd werden, onder beschuldiging, de kinderen behekst te hebben. Die ongelukkige vrouwen waren Sarah Good, Sarah Osburn en de listige West-Indische slavin Tituba. Den volgenden dag werden zij in het bedehuis reeds aan een verhoor onderworpen en de inwoners van Salem kwamen in grooten getale opzetten, om van het schandelijke proces getuige te zijn.

Sarah Good en Sarah Osburn waren

een paar arme, beklagenswaardige vrouwtjes. De eerste haalde haar kostje op met bedelen en de tweede was een eenvoudige weduwe, die na den dood van haar man met lichamelijke zwakte te kampen had en daardoor niet geregeld naar de kerk kon gaan. Waarschijnlijk had deze omstandigheid er toe bijgedragen, dat men haar verdacht van tooverij.

De hardvochtige rechter Hathorne begon onmiddellijk de kern van deze opwindende zaak te onderzoeken.

Met wat voor slechte geesten hadden deze verfoeilijke vrouwen vriendschap gesloten ?

„Met geen één !" piepte het angstige stemmetje van de oude Sarah Good. Maar de rechter wist wel beter ! Hij vroeg aan de kinderen of het de oude Sarah Good was geweest, door wie zij zoo gemarteld werden. Het antwoord klonk bevestigend en bovendien begonnen de kinderen, zoodra zij de vrouw in 't oog kregen, allerlei vreemde grimassen te maken. Tot verbazing van het publiek wrongen zij kreunend het lichaam of bleven verstijfd en sprakeloos staan, totdat zij Sarah even mochten aanraken. Van dit oogenblik af werden zij weer kalm en kwamen zij weer tot bezinning.

We krijgen werkelijk een ontstellenden indruk van de primitieve rechtspraak uit die jaren, als we lezen, dat de rechter door deze demonstratie de schuld van vrouw Good volkomen bewezen achtte ! De zielige bedelares werd ter dood veroordeeld en zij eindigde haar leven aan de galg.

Sarah Osburn werd op dezelfde wijze ondervraagd en ook zij hoorde de doodstraf tegen zich uitspreken, maar het ziekelijke schepseltje kon den doodsangst niet meer dragen en stierf in de gevangenis.

De listige Tituba liet zich echter niet door haar rechters vangen. Zij vertelde hun tal van zonderlinge verhalen en waarschuwde hen tegen wangedrochten en andere afschuwelijke dingen. Ze was zoo slim, om vol berouw toe te geven, dat ze de kinderen gepijnigd had, maar ze liet er meteen op volgen, dat heksen haar hiertoe hadden gedwongen. Het waren vrouw Good, vrouw Osburn en nog twee andere vrouwen geweest, die haar tot een willoos werktuig gemaakt haddden. Wie deze vrouwen waren, kon zij echter nog niet zeggen ! Vervolgens dischte zij verscheidene verschrikkelijke, maar eenigszins vage verzinsels op over zwarte honden, roode en zwarte katten en over den geest van een vrouw met beenen en vleugels.

Iedereen geloofde, dat zij de waarheid gesproken had en toen de betooverde kinderen werden binnengebracht, begonnen ze in haar tegenwoordigheid dezelfde malligheden uit te halen, die zij ook ten beste hadden gegeven bij de confrontatie met de beide andere vrouwen. Van het oogenblik af, dat Tituba haar bekentenis afgelegd had, deden de kinderen weer normaal, maar dan begon de geslepen slavin zich te kronkelen van de pijn. Door deze comedie wist Tituba zich het leven te redden. Misschien ook durfden de rechters deze mysterieuze vrouw met ondoorgrondelijke „zwarte kunst" niet te straffen uit vrees voor haar helsche krachten.

De bewoners van Salem dachten en spraken over niets anders, dan over het proces en de kinderen hadden nog nooit zulke spannende oogenblikken beleefd als de momenten in de rechtszaal en het was voor haar maar een klein kunstje om voor een herhaling te zorgen. Zij behoefden zich maar aan te stellen, te kreunen of met haar lichamen te wringen en het gansche dorp was in rep en roer. Het duurde dan ook niet lang of er werden weer twee vrouwen gearresteerd. De slachtoffers waren Martha Corey en Rebecca Nurse. Zij stonden bekend als goede, godvreezende vrouwen en elkeen begreep, dat, als zij veroordeeld zouden worden, er niemand in Salem meer veilig was. Maar het schrikbewind was begonnen en het zelfvertrouwen van de kinderen werd ontzettend. Geen leugen was voor haar te fantastisch om te probeeren. Zoo rende op een dag de elfjarige Abigail Williams schreeuwend om de pastorie, terwijl ze met brandende stukken hout zwaaide en smeet. Ze riep, dat ze door Rebecca Nurse gefolterd werd en beschuldigde Rebecca ervan, dat zij haar wilde overhalen, haar naam in het boek van den duivel te zetten.

De toestand in Salem nam een onrustbarenden omvang aan en gouverneur William Phips benoemde een speciaal gerechtshof, dat de gevallen van hekserij moest behandelen en vele beschuldigden werden opgehangen. Op schandelijke wijze ging men bij de verhooren te werk en het gevolg daarvan was, dat de kinderen steeds brutaler met haar aanklachten werden. De mannen en vrouwen, die zij van hekserij beschuldigden, waren niet langer oude en arme menschen zonder vrienden of beschermers, zooals Sarah Good, maar ook aanzienlijke inwoners, zooals kapitein John Alders, die zich gelukkig nog bijtijds het leven wist te redden, door uit de gevangenis te ontsnappen. Tot de beklaagden behoorde eveneens een zekere Elisabeth How, een rechtschapen vrouw, die volgens haar buren en kennissen nog nooit van iemand een woord kwaad gesproken had, maar toen de dolzinnige kinderen haar zagen, riepen ze : „We worden met spelden gestoken, ze knijpt ons !" en.... ook de goede Elisabeth werd opgehangen.

De geestelijke, George Burroughs, moest het eveneens afleggen tegen Ann Putnam's lastertaal. Sommige mannen waren ook al aangestoken door de algemeene verdwazing en zoo verklaarde Bernard Peach, dat Suzanna Martin door het raam zijn huis was binnengevlogen, zijn lichaam als een hoepel had kromgebogen en vervolgens anderhalf uur boven op hem gezeten had. Al die bespottelijke wartaal werd door de rechters als waarheid aangenomen en binnen enkele maanden hingen er niet minder dan negentien mannen en vrouwen aan de galg !

Ten slotte werden de bekste kinderen al te driest en daardoor was het plotseling met den epidemischen waanzin gedaan. Zij ontzagen zich niet de vrouw van den gouverneur van hekserij te beschuldigen en toen begrepen de rechters eindelijk, dat er een ware volksramp dreigde. Als zij op deze manier verder gingen, zouden er in Salem alleen bekste kinderen en onwijze mannen en vrouwen overblijven !

In Januari 1693 werden eenentwintig beklaagden door het opperste gerechtshof verhoord en drie veroordeeld, maar van een terechtstelling kwam niets. In Mei van datzelfde jaar lieten de rechters bekend maken, dat zij de verdachten weer op vrije voeten zouden stellen.

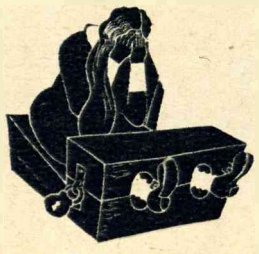

Zoo eindigde de misdadige verdwazing in Salem, maar zij had haar slachtoffers gemaakt en dezen waren niet in het leven terug te roepen.

Geniet van Uw Reis

door de heerlijk opwekkende kracht van Eau de Cologne BOLDOOT. — Die zal U kalmeeren en verkwikken, U de vermoeienissen van de reis doen vergeten en U in staat stellen om frisch en opgewekt te genieten van alles wat het reizen U biedt. Laat daarom een flacon Eau de Cologne BOLDOOT Uw trouwe reisgenoot zijn.
Doch let op den naam BOLDOOT. Dan alleen heeft U de garantie voor de allerbeste kwaliteit.

IMPERIALE
25 ct. en hooger
VERITABLE
20 ct. en hooger

Eau de Cologne
Boldoot

GRATIS MONSTER! NIEUWE „EXTRA-ZACHTE" *Hoogglans*

PEPSODENT!

1 HOOGGLANS UW TANDEN TOT DUBBELE SCHITTERING ONSCHADELIJK

Gij moogt verwachten, dat Uw tanden zullen fonkelen als nooit tevoren. Doffe tanden krijgen zoo'n verblindende glans door de nieuwe Pepsodent-tandpasta, dat ook gij zult zeggen, dat de glans verdubbeld wordt.

2 DOET UW TANDEN DUBBEL ZOO LANG WIT BLIJVEN ONSCHADELIJK

De tanden zien er witter uit en voelen schooner aan, uren langer. Ongeveer tweemaal zoolang als met de gewone tandmiddelen, hetgeen door tandartsen is geconstateerd. En zonder het minste nadeel voor het tandglazuur.

3 IS DAAROM ZOO ONSCHADELIJK OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS.

100.000 maal borstelen van metalen platen, die zachter zijn dan Uw tanden, bewijst, dat Pepsodent Tandpasta **dubbel** zoo zacht is als de polijstende stof, die voor de meeste tandmiddelen wordt gebruikt. Tandartsen weten, dat Pepsodent Tandpasta extra zacht is en daarom extra veilig.

HOOGGLANS UW TANDEN - GRATIS
Deze coupon geeft recht op een flinke hoeveelheid Extra-zachte Hoogglans Pepsodent Tandpasta. Coupon uitknippen, duidelijk invullen, postzegel van 3 cent voor porto insluiten en zenden als brief aan de Firma B. Meindersma, Westerbaenstr. 154 Den Haag.

Naam: .....

Adres: .....

Het plaatsje Rabaul, op Nieuw-Guinea, werd ten gevolge van een vulkanische eruptie gedeeltelijk verwoest. Hierboven een afbeelding van een luxe-auto, welke geheel met asch bedekt is.

Dr. Dieter, een Londenaar, is met z'n vrouw en haar vriendin in de omgeving der Scilly-eilanden op de haaienvangst gegaan. Het eerste slachtoffer, een heerschap van 3½ meter, wordt aan boord geheschen.

Van alles wat

Prinses Margaret Rose, de oudste dochter van het Engelsche koningspaar, berijdt een Shetlandschen pony bij haar bezoek aan den Dierentuin te Londen.

De Alake van Abeokuta, het negeropperhoofd uit Nigeria, dat te Londen de kroning van koning George bijwoonde, is per vliegtuig naar z'n vaderland teruggekeerd. Een foto van den potentaat onder z'n staatsieparaplu te Croydon.

LOUIS NAPOLEON

EN HET FRUITMEISJE HENRIETTA HOWARD

De ondankbare keizer vergeet aan wie hij zijn opkomst te danken heeft.

Louis Napoleon, als Napoleon III, keizer van Frankrijk. Hij was de derde zoon van Louis Bonaparte, 'n broer van Napoleon I. Volgens sommige geschiedschrijvers heeft de keizer Henrietta Howard verheven tot gravin de Beauregard en haar een groot vermogen teruggeschonken.

In 't jaar achttienhonderddertig kon men een aantrekkelijk meisje uit Wiltshire een kar met fruit en groenten door de Londensche straten zien duwen, terwijl zij haar waren voornamelijk in de nabijheid der groote schouwburgen op de „Haymarket" verkocht. En het was aan dit meisje van het platteland, dat Louis Napoleon zijn troonsbestijging te danken zou hebben!

Zij trok spoedig de aandacht. Zij bezat de frissche charme van het platteland, gevoegd bij een coquetterie, die haar scheen aangeboren. Het duurde niet lang, of mannen van iederen rang en stand boden haar hun diensten aan, om haar aan dien geestdoodenden arbeid te ontrukken.

Velen van hen vroegen haar zelfs ten huwelijk, maar een voorspelling, haar nog kind zijnde door een zigeunerin in Wiltshire gedaan, weerhield haar ervan, op een der aanzoeken in te gaan.

„Er zal een tijd komen, dat gij machtiger zijt dan een koningin," zoo luidde de profetie der oude zigeunerin, die Henrietta Howard, het kleine fruitmeisje, van ieder aanzoek terughield.

Toch begonnen haar bewonderaars Henrietta te overladen met geld en juweelen; haar paarlen waren de mooiste van Londen en ten laatste richtte ze een heerenhuis in met een leger van bedienden.

De vermaarde Alfred d'Orsay, een van haar intiemste vrienden, liet haar kennismaken met prins Louis Napoleon, 'n afstammeling van keizer Napoleon Bonaparte. Op 't zelfde oogenblik, dat zij hem ontmoette, schoot haar de voorspelling der zigeunerin te binnen. Zou zij niet machtiger worden dan een koningin? En wie kon er machtiger zijn dan 'n koningin uitgezonderd 'n keizerin?

Louis Napoleon had twee pogingen aangewend om het keizerschap in Frankrijk te herstellen. Maar beide pogingen waren mislukt bij gebrek aan goed voorbereide organisatie en geld. Henrietta was hiervan op de hoogte.

Toen Louis Henrietta ontmoette, was hij juist de vesting van Ham ontvlucht, waar hij voor zes jaren was opgesloten. De moed, om een derde poging te wagen om den keizerstroon te bestijgen, ontbrak hem geheel. Maar het voormalige fruitmeisje liet zich niet teleurstellen door 't feit, dat de man, dien zij volgens voorbestemming aan de macht zou helpen, zoo ontmoedigd was.

Ze legde zichzelf de taak op, Louis aan te zetten tot een laatste poging en na verloop van tijd begon hij er zich werkelijk voor te interesseeren. Toen alles voorbereid was echter, gaf hij te kennen, dat hij niet over het noodige geld beschikte om het Fransche keizerrijk te herstellen.

Maar hij had buiten Henrietta's energie gerekend. In 'n paar weken tijds had zij haar huis verkocht, haar juweelen, haar beroemde paarlen, kortom, al haar bezittingen. Met dit geld kwam zij naar Louis. Zij bood het hem aan op één voorwaarde en dat was, dat hij zou handelen en wel terstond.

Verstomd over haar edelmoedigheid onderteekende de prins 'n overeenkomst, waarbij hij beloofde Henrietta Howard te huwen, zoodra hij den troon veroverd had.

Henrietta zette zich vol ijver aan 't werk om haar eerzucht te voldoen en de voorspelling van de zigeunerin in vervulling te brengen.

In gezelschap van eenige vrienden van den banneling stak zij over naar Frankrijk. Zij bracht met haar geld de revolutie van 1848 tot stand en maakte zoodoende den weg vrij voor den terugkeer van Louis Napoleon.

Louis werd candidaat gesteld voor het presidentschap der nieuwe republiek en dank zij Henrietta's ruime geldmiddelen met overgroote meerderheid van stemmen gekozen.

Langs kronkelwegen slaagde Louis erin, dichter en dichter bij den begeerden troon te komen, totdat ten laatste in December 1852 het keizerrijk werd uitgeroepen met Louis als keizer. De stralende charme van Henrietta had de harten veroverd van ontelbare mannen, zonder wier hulp deze laatste stap onmogelijk zou geweest zijn.

Maar haar vurige hoop werd nimmer bewaarheid! Zij had buiten de wispelturigheid van haar minnaar gerekend. Bitter gegriefd door de ontwijkende antwoorden, telkens als zij hem aan zijn trouwbelofte herinnerde, dacht zij hem er toe te kunnen dwingen door de brieven voor den dag te halen, die hij haar had geschreven, kort nadat hun overeenkomst tot stand was gekomen. Maar deze brieven waren verdwenen! Zij waren haar ontstolen op den dag, dat Louis zich tot keizer liet uitroepen. De vrouw, wie Louis Napoleon zijn troon te danken had, werd door hem verstooten op denzelfden dag, dat hij haar hulp niet meer noodig had.

De grillige keizer was verliefd geworden op de vrouw, die later keizerin Eugenie zou worden, een Spaansche avonturierster met Schotsch bloed in de aderen.

De rivaliteit tusschen Henrietta en de keizerin was zoo bitter als de diepste haat haar maar kon maken.

Het was op aandrijven van de keizerin, dat Louis zich in den smadelijken oorlog met Pruisen stortte, die eindigde in de nederlaag van Frankrijk. Na de overgave van Sedan keerde de keizerin zich tegen Louis en noemde hem een lafaard. En hij, volslagen gebroken, geheel ondermijnd door de vreeselijke ziekte, waaraan hij reeds lang lijdende was, wendde zijn genegenheid opnieuw naar haar, die hij had bedrogen, toen hij op 't toppunt van zijn macht stond.

Een paar maanden na de catastrofe overleed Henrietta, een bitter ontgoochelde vrouw. Maar voordat zij stierf, smaakte zij nog het genoegen den man, die eens haar minnaar was, te hooren zeggen: „Henrietta, was ik jou maar trouw gebleven en had ik maar naar jouw raadgevingen geluisterd, dan zouden de onheilen, die ons nu treffen, nimmer zijn voorgevallen."

Lijders aan suikerziekte en allen, die suiker moeten mijden

prijzen **Hermesetas**

tabletten uit zuivere kristal-saccharine,

zonder eenigen bij- of nasmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Gegarandeerd onschadelijk, zelfs voor de gevoeligste maag.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A.G. „Hermes" Zürich 2, Zwitserland

ZWITSERSCH FABRIKAAT

„Alleen Nieuwe Boorden zijn Onberispelijk," ZEI MIJN VROUW.

...HET LEEK MIJ ONBETAALBAAR!"

Dat dacht de heer van Zuchteren vroeger, als zijn betere helft hem er op attent maakte, dat hij een nieuwe boord om moest doen, „omdat dat ding om zijn nek er zoo akelig uitzag".

Maar hoe goed hij ook zocht — 'n eenige malen gewasschen boord is nu eenmaal niet nieuw meer! Omdat hij daarna steeds met zijn vriend Jan werd vergeleken, „wiens boorden altijd als nieuw waren", besloot hij dezen maar eens te vragen, wat nu feitelijk het verschil tusschen hen was.

De oplossing was zoo eenvoudig!

Vriend Jan bleek inderdaad alleen nieuwe boorden te dragen, - n.l. **Mey's Boorden,** die - met fijn linnen overtrokken - toch zoo laag in prijs zijn, dat de vuile eenvoudig worden vervangen. De heer van Zuchteren draagt nu ook Mey's Boorden. Zijn boorden-rekening is niets omhoog - hij ziet er tip top uit en als U het hem vraagt, zegt hij: „Alleen nieuwe boorden zijn onberispelijk".

Mey's boorden zijn alom verkrijgbaar in de winkels met Mey's reclame. VRAAG ECHTER BESLIST DE ECHTE MEY'S BOORDEN, WANT DEZE ZIJN NIET TE EVENAREN!

Ook kunt U zich door een proef overtuigen, indien U onderstaande coupon nauwkeurig invult, een 6 cts. postzegel bijvoegt en in gesloten envelop opstuurt. Of sluit een briefje met alle gegevens in. Verzend Uw aanvraag nog heden.

Mey's BOORDEN - altijd nieuw!

P. STUK 13-14 CENT - P. DOZIJN FL. 1.50-1.60

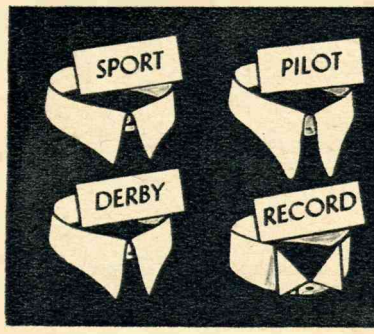

Aan den Gen.-Vert. J.W. Raeymakers, Claes de Vrieselaan 12a, Rotterdam

Zend mij franco een exemplaar van Uw model Sport / Derby / Pilot / Record (aanstrepen welk model), maat.....

(Vergeet niet, een 6 cts. postzegel bij te voegen en envelop te sluiten!)

NAAM: .....

ADRES: .....

PLAATS: O.2

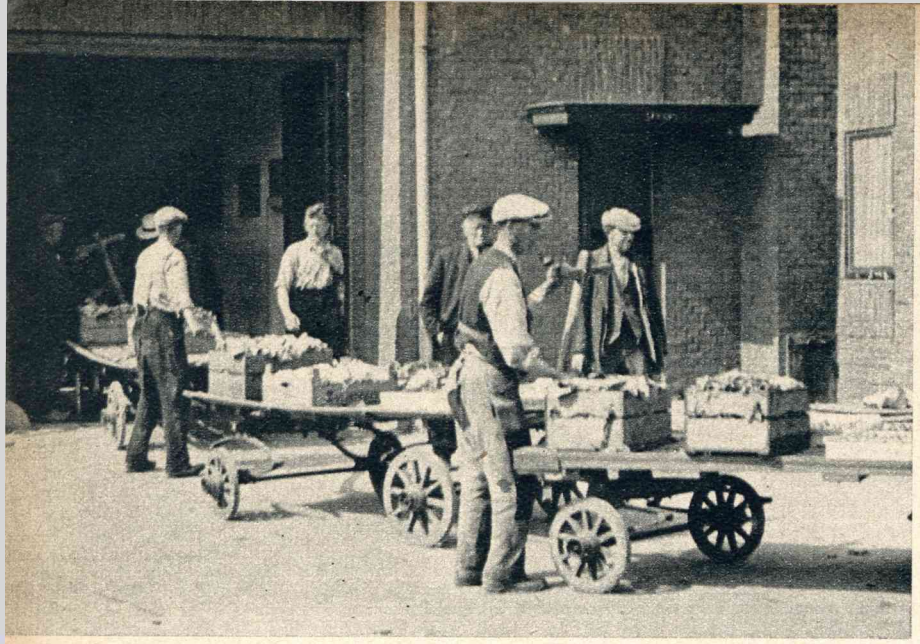

De groente wordt naar binnen gereden.

Een fraai „stilleven".

DE VEILING IS IN VOLLEN GANG!

Op de Zwijndrechtsche groentenveiling

De veiling is in vollen gang. Als een reusachtige secondenwijzer vliegt de naald van de veilingklok rond. Een lichtje flitst aan; zij stopt. Ergens verbrak een hand het contact. Snel worden de prijs en het nummer van den kooper genoteerd. Dan schiet de naald terug naar haar rustpunt.

Een andere partij wordt afgeroepen. In één dreun ratelt de afroeper de bijzonderheden, als hoeveelheid en hoedanigheid, af.

Andermaal vliegt de wijzer rond.

Nu eens stopt hij hier, dan weer daar.

Zoo gaat het urenlang.

Van links worden de lorries met monsters het gebouw binnengetrokken. Even stoppen ze.

De paar-gewijze over de tribune verspreide koopers — exporteurs en handelaren — krijgen gelegenheid, van hun plaats af, de monsters te keuren, terwijl de afroeper zijn plicht doet.

Weer vliegt de wijzer rond.

Als een lawine wordt de aanvoer, uit kassen, van onder het platte glas, of van den kouden grond, over de veiling uitgestort.

De omvang moge in den knellenden greep van de wereldcrisis wat teruggeloopen zijn, in de techniek van de veiling kwam geen verandering, tenzij men de opgevoerde snelheid als zoodanig wil beschouwen!

In een enkele seconde — een niet in een breuk uit te drukken onderdeel van den tijd, noodig voor den groei van zaad of stek tot veilingproduct — velt de naald haar oordeel, genadeloos, onvermurwbaar.

Of de zorg en de toewijding van den tuinder, gedurende een lange reeks van dagen (en niet zelden nachten!) aan zijn producten besteed, beloond worden met een redelijken prijs of de minimale vergoeding van het doorgedraaide product is haar om het even!

Beweging en rust ontleent zij aan de electriciteit. Het menschelijk vernuft vond haar uit....

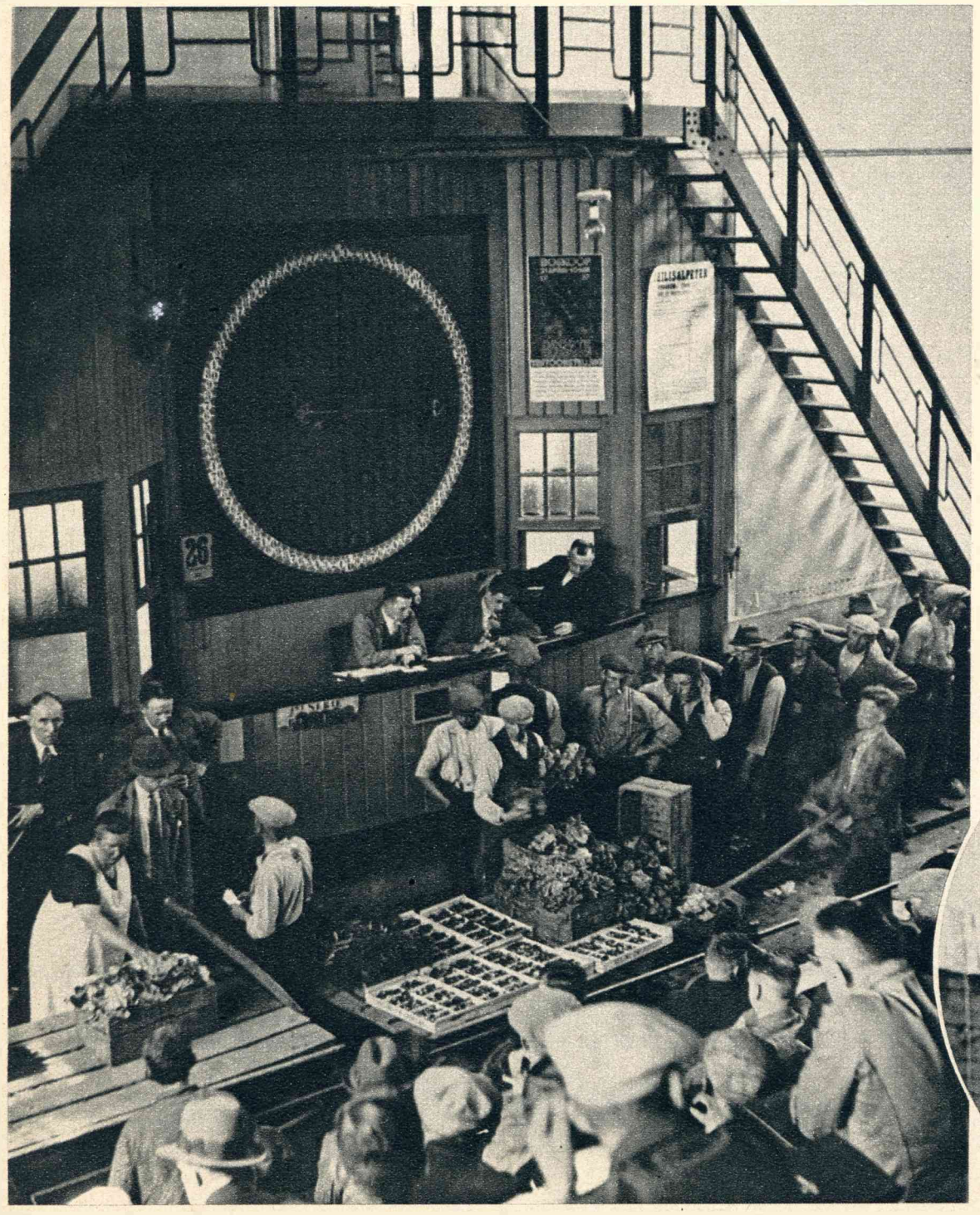

Onder de groote veilingklok.

Man en paard van de Zwijndrechtsche veiling.

De tuinder en zijn bloemkooltjes.

De koopman keurt de salade.

Gelukkig maar, want een menschelijke afslager zou niet bestand zijn tegen zooveel tragedie ! Hij zou op een redelijk niveau een bod verwachten !

Het van alle kanten binnenvallend licht geeft den verweerden tuinders een romantisch tintje....

Tragiek, romantiek en zakelijkheid zijn hier bijeen !

Met bewonderenswaardige beheersching ondergaan de tuinders hun oordeel, de spanning van de seconde.

Winst, gedekte onkosten of verlies, hun levensbelangen zijn enkele graden van 360 voor den wijzer !

Morgen, overmorgen, volgende week en over een maand maken ze die spanning weer door. Dan zal er weer een oordeel geveld worden over de monsters, de vruchten van hun organisatie, het werk van henzelf, de knechts — voor zoover ze dezen nog hebben ! — en vaak vrouw en kinderen....

Zoo érgens de oud-vaderlandsche standvastigheid voortleeft, dan is het onder de tuinders.

Wie het eerst een bepaald product aanvoert, heeft kans op een redelijken prijs.

Vroeg en goed !

Het eerste vergt warmte, dus kolen, en het tweede zorg.

De belooning komt misschien....

Sinds de export aan banden is gelegd door contingenteering en clearing biedt de vraag geen houvast meer.

Naarmate de aanvoer stijgt, maakt de prijs schommelingen door, zóó groot, dat alles onberekenbaar wordt.

Hoe het liep en loopt, de tuinder kwam en komt

Nieuwe aanvoer.

ter veiling, zoo was en is het en zoo zal het zijn.

Van alle factoren is hij de meest standvastige....

Gelukkig is de inzet van het nieuwe jaar niet ontmoedigend, althans voor de Zwijndrechtsche veiling. Weliswaar bracht de grootere aanvoer in het eerste kwartaal minder op dan verleden jaar, maar de door het donkere weer geremde aanvoer van jonge gewassen deed de prijzen zóó stijgen, dat de achterstand een voorsprong werd ! Trouwens reeds over 1935 was hier een verbetering te bespeuren, in zooverre, dat de totale omzet met f 44.896 steeg en de export van f 300.000 toenam tot f 400.000.

Indien de opvatting der wijsgeeren, dat tegenspoed energie opwekt, in het algemeen van toepassing is en als er dan verband bestaat tusschen den omvang van dien tegenspoed en den door vermeerderde energie te verwachten voorspoed, dan wacht den tuinders een gouden tijd !

Wanneer ?

Drukte rond de Zwijndrechtsche veiling.

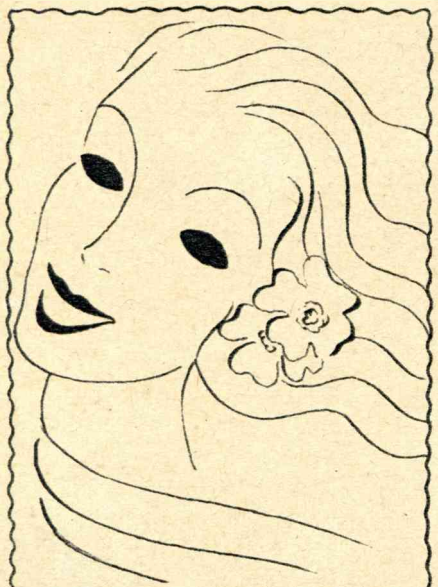

MODERNE VROUWEN

eischen Nefa, het ideale damesverband. Practisch, hygiënisch, wonderzacht en volkomen onzichtbaar bij elke kleeding.

Nefa

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

25 ct. 35 ct. 50 ct. p. 10 stuks

Een beroemde Engelsche scheikundige verklaart: „Na vele jaren van proefnemingen ben ik er ten slotte in geslaagd een veilige en gemakkelijke methode te vinden om een eind te maken aan ontsierend, ongewenscht haar. U wascht het eenvoudig weg, even eenvoudig als U Uw gelaat wascht. Geen onaangename reuk, geen omslachtig geknoei." Deze opzienbarende vinding is aangekocht door de fabrikanten van Vieto. Nieuwe Witte Vieto wordt volgens deze nieuwe formule gefabriceerd, waardoor het haar oplost. Nieuwe Witte Vieto lijkt precies een toiletcrême van voortreffelijke kwaliteit en ruikt even heerlijk. Men gebruikt het rechtstreeks uit de tube en wascht de plek daarna af. Elk spoor van haar is dan verdwenen. De huid is zacht, glad en blank. Geen stoppels, geen grove wederaangroei. De scheermesmethode is ouderwetsch — behoort tot het verleden, want zij deed het haar slechts sneller en grover aangroeien. De veilige, moderne, wetenschappelijke methode is Nieuwe Witte Vieto. Indien U niet in elk opzicht tevreden is over de resultaten, wordt Uw geld terugbetaald. In tuben van 40 en 75 cent en f 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

DE GEHEIME BOODSCHAP

DOOR JOHN HENDON

☆

Het is nog niet zoo lang geleden dat de onderwereld van Chicago in heftige beroering werd gebracht door den dood van Jim Burness. Van die onderwereld was hij een der beruchtste persoonlijkheden en de menschheid hoefde zijn dood dus niet als een verlies te betreuren. Doch dit nam niet weg dat zijn einde even verschrikkelijk als raadselachtig was en zelfs de scherpzinnigste nieuwtjesjagers voor een onoplosbare puzzle plaatste. Tom Browne wist er echter alles van.

Tom had een paar jaar deel uitgemaakt van Jim Burness' bende en toen hij Jane Stephen ontmoette had hij reeds heel wat op zijn geweten. Doch Jane bewerkte een soort wonder in zijn leven — hij keerde den slechten weg den rug toe en trachtte zich een fatsoenlijker pad in de wereld te banen. Jane alleen wist hoeveel moeite hem dat kostte, maar hij volhardde. Zoo goed als de hartstocht voor een vrouw een man ten verderve kan leiden, zoo goed kan hij hem ten zegen zijn en hem hemelhoog boven zichzelf verheffen. Jane was er juist het meisje voor om iemand zoo'n hartstocht in te boezemen, want zij was even knap als innemend, en even sterk, moedig en vol vertrouwen op de toekomst als innemend en knap.

Jim Burness had niets tegen dat minnarijtje van zijn luitenant tot op den dag, dat deze hem kort en bondig meedeelde dat hij genoeg had van de onderwereld. Tom was een van zijn beste en gewiekste mannetjes en dus trachtte hij hem te overreden van zijn besluit af te stappen. Maar Tom dacht aan Jane en hield voet bij stuk. Toch nam zijn vroegere chef het afscheid niet al te tragisch op — hij lachte hem uit en bezwoer hem, dat hij den een of anderen dag weer op handen en knieën bij hem terug zou komen. Maar hij kende Jane Stephen niet en er verliepen twee jaren, zonder dat hij iets hoorde of zag van Tom.

Toen viel er een gebeurtenis voor, die hem noodzaakte zijn onverschilligheid jegens Tom Browne te laten varen. De politie kwam een oude misdaad op het spoor en Jim Burness had alle reden Tom's getuigenis te vreezen. Hij zocht hem op en vond hem in een aardig huisje in den omtrek van Chicago — tevreden en gelukkig met Jane en trotsch op den kleinen kleuter, die in de wieg lag te spartelen.

Jim Burness vroeg hem ronduit wat hij zou doen als de politie hem kwam halen, om tegen zijn vroegeren chef te getuigen. En even ronduit was Tom met zijn antwoord. Zijn blik dwaalde van Jane, die met een bleek gelaat bij de wieg zat, naar zijn kind en daarop haalde hij diep adem.

„Het spijt me voor jou," zei hij met een doffe, doch vastberaden stem, „maar ik zal alleen de waarheid spreken."

Dat Jim Burness hem niet op staanden voet doodschoot, dankte hij alleen aan de aanwezigheid van Jane. Zijn vrouw omhelsde hem toen Jim Burness weg was, maar die bemoediging tegen het gevaar dat zij vreesden kon het gevaar zelf niet keeren. Toen Tom dien avond met zijn auto uitreed, werden er vanuit de duisternis vier schoten op hem gelost, waarvan er één doel trof, doch dat hem gelukkig slechts een onbeteekenende wond in zijn arm toebracht. Die aanval deed hem echter begrijpen dat zijn leven geen seconde meer veilig was en kortbesloten reed hij door en zocht zijn heil in de vlucht. Hij maakte het plan zich naar Sint Paul te begeven, waar hij een schoolvriend had wonen, die hem wel weer aan een nieuw bestaan kon helpen.

Het zou een vlucht worden met een achtervolging. Jim Burness was hem binnen een uur op het spoor en zette hem na. Tom's leven beteekende voor hem een kans op den electrischen stoel en van een doode had hij niéts te vreezen. Hij informeerde langs den weg naar het wrakke vehikel dat Tom bereed en kwam te weten dat deze onderweg was naar Sint Paul. Hij reed tot diep in den nacht door, sliep een paar uur in zijn auto en zette de achtervolging voort.

Het was een schaars bewoonde streek, waardoor hij thans reed. Hij kwam aan een driesprong, stapte uit en belichtte met zijn lantaarn den richtingaanwijzer aan den kant van den weg.

Nauwelijks had hij er een blik op geslagen, of zijn donker gezicht klaarde op. Het richtingbord was besmeurd met een tiental vreemde teekens, die erop waren aangebracht met een vettige substantie.

„Vuile olie," constateerde Jim Burness met een grijns. „Een boodschap voor Jane. Niet gedacht dat zoo'n madonna-achtig wezen iets van een misdadigen code zou hebben willen weten . . ."

Hij stapte grinnikend in, keerde den auto en reed een halven kilometer terug. Een honderdtal meters terzijde van den weg ontdekte hij een groote omheinde ruimte. Het was nog donker, maar bij het schijnsel van de sterren zag hij ook nog de contouren van een landhuis in de verte. Hij zette den auto aan den kant van den weg, sloeg een pad in en stond voor de houten schutting. Een deur zag hij niet en na kort beraad trok hij zijn browning, heesch zich op en liet zich aan de andere zijde weer zakken.

En toen werd de pastorale rust van den nacht plotseling wreed verstoord door den ontzettenden angstkreet van een mensch in doodsnood. . . .

Op den avond van dien dag vermeldden de kranten het even luguber als raadselachtig einde van Jim Burness, een der beruchtste bendeleiders van Chicago, die dicht in de buurt van Sint Paul het nachtverblijf van een krokodillenfarm binnengedrongen was. Toen Tom Browne het las ontsnapte hem een zucht van verlichting. „Hij is er ingevlogen," zei hij gerustgesteld tegen zijn vriend. „Ik had onderweg quasi een boodschap voor Jane achtergelaten, dat ik den morgen bleef afwachten binnen de omheining, die ik gepasseerd was. . . ."

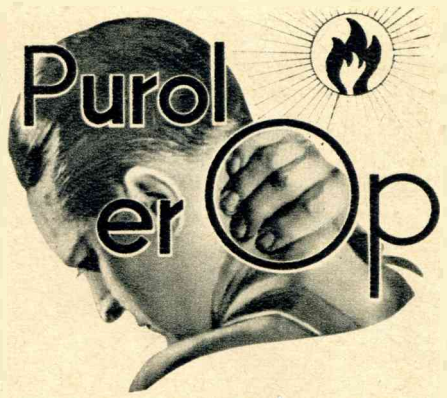

Bent U verbrand in de zon?

Als de huid van Uw gelaat, hals en armen door de zon pijnlijk verbrand is, Uw voeten zijn stukgeloopen, of als ge U bij het fietsen hebt doorgezeten, doe er dan onmiddellijk Purol op. Dit verzacht en geneest spoedig.

PUROL

zuivert-verzacht-geneest

Purol (wit en geel) in doozen van 30 en 60 ct. Tube 45 ct. Bij Apothekers en Drogisten.

Geen vrees meer voor
Overdadige Transpiratie
onder de armen

Odorex
van Prof. Dr. Polland

Na de eerste toepassing reeds verdwijnt de onaangename geur. De transpiratie wordt spoedig normaal.

R-553-G

Wanneer U de charme van Uw verschijning ten volle wilt doen gelden, dan moet U de transpiratie goed verzorgen.

U merkt den geur van Uw eigen transpiratie niet, wel dien van anderen, maar anderen merken dien van U. Maar de transpiratie is noodzakelijk en mag NIET onderdrukt worden. Uw gezondheid zou er gevaar bij loopen, indien de uitwaseming der giftige sappen werd tegengehouden.

Odorex van Prof. Dr. Polland onderdrukt de transpiratie NIET, doch maakt ze normaal, onzichtbaar en reukloos.

Reeds na de eerste toepassing voelt U een aangename verfrissching en verlichting.

De onaangename geur is verdwenen. Geen donkere plekken meer, die Uw mooiste japonnen bederven. U bent er nu zeker van, dat aan de charme van Uw persoonlijkheid niet langer afbreuk wordt gedaan.

Koop nog heden Odorex bij Uwen Apoth., Drog. of Parf.

De flacon van 94 cent is voldoende voor vele maanden.

Odorex bevat medicinalen alcohol van de juiste sterkte om bacteriën te dooden

Odorex tegen overdadige transpiratie

SPORT VAN DE WEEK

De Hollandsche ploeg voor den start van de Ronde van Frankrijk. Op de gebroeders v. Schendel na zijn helaas alle renners reeds uitgevallen.

De athletiekwedstrijden op Te Werve te 's-Gravenhage. Baumgarten wint de finale 100 m. hardloopen.

De Rotterdamsche voetbalvereeniging „Demeta", bestaande uit personeel van Depoorters Metaalwaren Industrie.

De Fransche ploeg is favoriet in den Tour de France en heeft momenteel de leiding. Kiekje van de Fransche renners voor het vertrek.

Rie Mastenbroek in Denemarken. Een aardige kiek van onze zwemster naast trainster mevr. Vuyk en rechts Ragnhild Hveger. Terwijl Rie Mastenbroek op de driemaal honderd meter estafette een zege behaalde, werd zij op de 200 m. borstcrawl door Ragnhild Hveger geklopt.

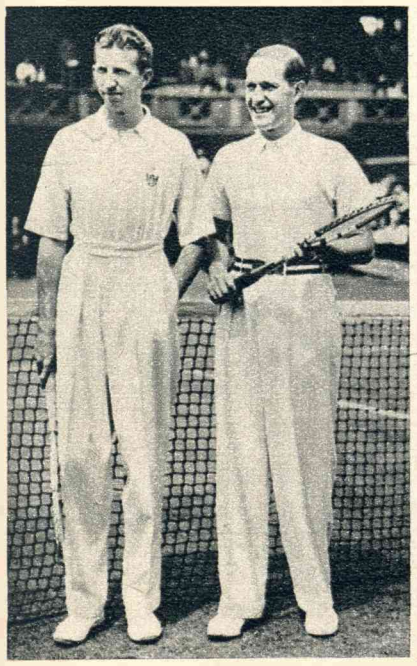

Na een spannenden strijd slaagde de Amerikaan Donald Budge (links) er in op Wimbledon de finale heerenenkelspel van den Duitscher v. Cramm (rechts) te winnen.

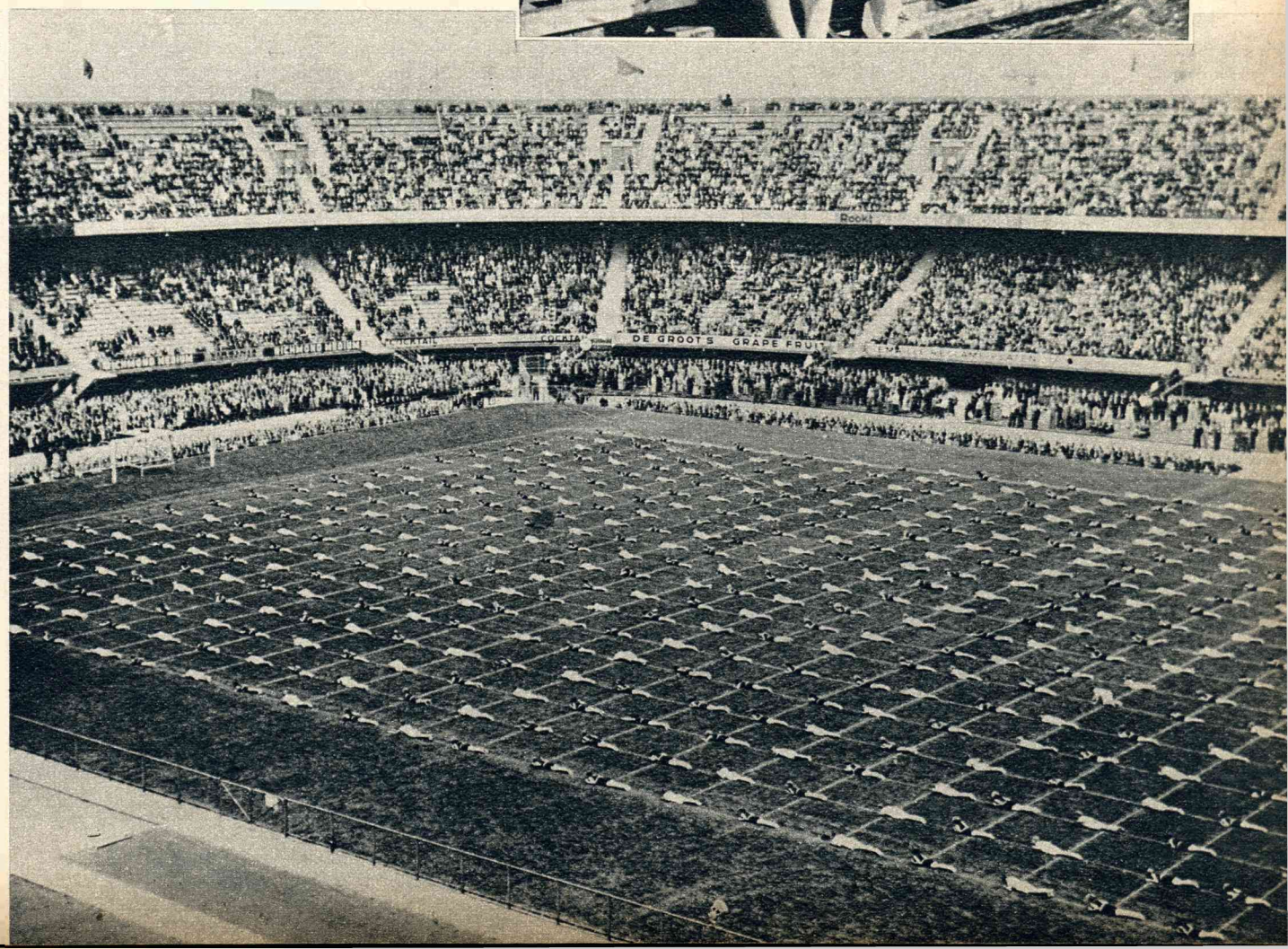

Een fraai overzicht van het Feijenoordstadion tijdens de gymnastiekdemonstratie op den verjaardag van prins Bernhard.

De woestijn

De beruchte Doodenvallei nabij Stovepipe Wells in Californië.

Natuurschoon in Amerika

De oceaan

Een unieke foto van een stormachtige zee aan de kust van Florida.

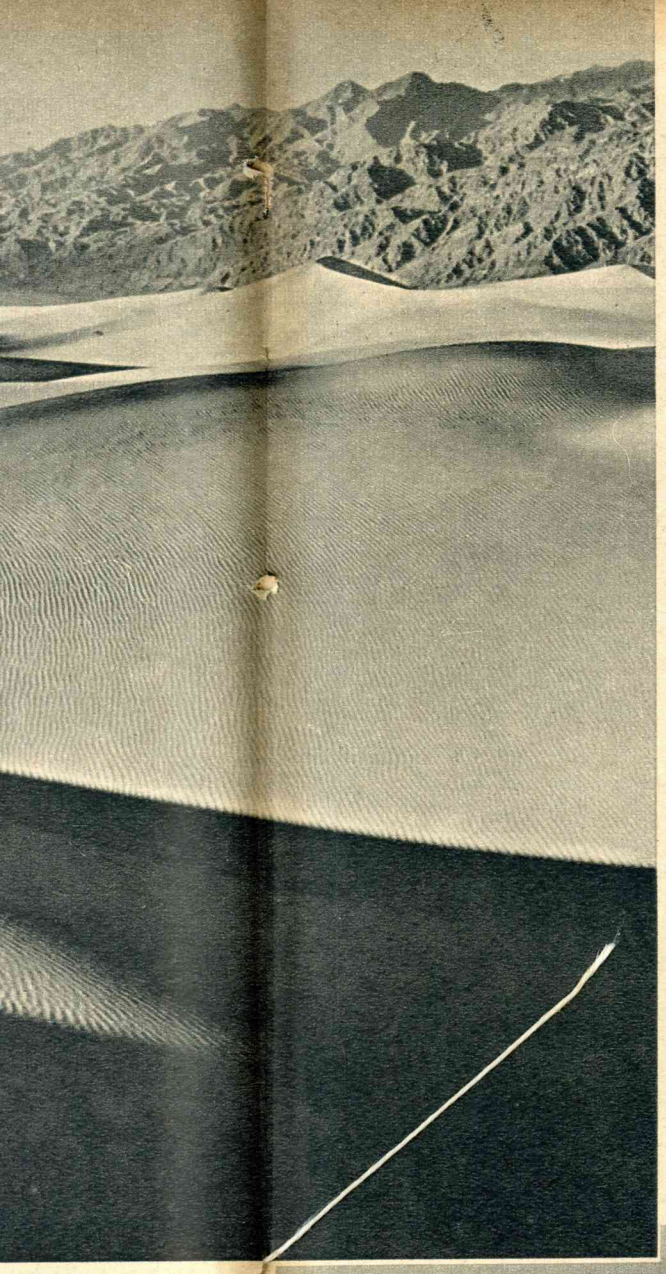

Het moeras

Een fraaie prent uit een der Zuidelijke staten van Amerika — de wortels der boomen groeien boven den grond uit.

Het gebergte

Het hooge en lage Big Creek-meer in Bitterroot National Forest in den staat Montana.

in

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

door Richard Connell

ZESDE VERVOLG

Rosa drukte zich angstig en bevend tegen hem aan.

„Kom, kom, Rosa," trachtte hij haar te kalmeeren, terwijl hij haar stevig in zijn armen knelde. „Je mankeert toch niets, hoop ik ?"

Rosa glimlachte alweer. „Ik niet. Maar Galahad ?"

„Ik geloof, dat hij juist vóór het ravijn afzwenkte," stelde hij haar gerust.

„En waar is Fin McCoal ?" vroeg zij.

„Ik denk in Londen, of misschien in Schotland."

Rosa verbleekte even. „Ben je nergens gewond, Ernest ?"

„Alleen in mijn trots," lachte Ernest.

„Ik ook," zei ze kort. „Ik weet warempel niet wat die oude Galahad zoo plotseling mankeerde. O, Ernest, nu ben ik geblameerd."

„Jij geblameerd ? Waarom ?"

„Wel, ik kom toch ook zonder paard thuis ! Ik had de eer nog kunnen redden voor de Bingley's. Jammer, Ernest. Esmé zal verschrikkelijk boos zijn."

„Esmé kan naar de maan loopen !" viel Ernest barsch uit.

Zij keek hem met verbaasde oogen aan. „Zóó heb ik je nog nooit zien kijken, Ernest. Zóó kwaad en vijandig."

„Neem me niet kwalijk," zei Ernest. „Anders ben ik nooit zoo. Maar ik zou dien Esmé wel eens door zeventig vossen nagejaagd willen zien."

Rosa lachte. „Het zou wel een koddig gezicht zijn, Ernest."

„Dat zou het zijn. Maar zouden we nu niet verstandig doen, als we afdaalden en naar Bingley Castle terugwandelden ?"

Er kwam eensklaps een peinzend licht in Rosa's blik. „Wacht nog even," zei ze langzaam. „Ik heb je eerst wat te zeggen."

Haar ernstige toon vervulde hem met onrust.

„Ernest, ik haat menschen die voorgeven iets te zijn, wat ze in waarheid niet zijn."

Ernest sidderde — nu zou het komen, waarvoor hij dag en nacht heimelijk gevreesd had.

„Wil je me een openhartig antwoord geven op een openhartige vraag ?" ging Rosa voort. „Wanneer heb je voor het laatst gejaagd ?"

Er ontsnapte hem een zucht. „Wanneer ? Laat 'ns kijken...."

„Stil maar, je hoeft niet te antwoorden," viel Rosa in. „Ik weet het antwoord al, nog nooit !"

Ernest ontweek haar blik.

„En hoe dikwijls heb je op een paard gereden ?"

„Op een paard ? Nu, één keer op Ralph...."

„Ik meen 'n páárd," zei Rosa streng. „Ralph was een omnibus."

„O, nou goed," antwoordde hij berustend. „Op Jacob dan."

„Een jáchtpaard ?"

„Neen," zei Ernest en toen werd hij eensklaps uitdagend. „Jacob was een stuntelige ouwe knol. Toen ik 'n jaar of tien was, heb ik 'm een paar keer naar de wei gereden."

„En hoe durf jij ons dan in den waan te brengen, dat je een ervaren ruiter bent ? Waarom ben je meegegaan op jacht ? Weet je niet, dat je hoogst roekeloos gehandeld hebt ?"

„Dat kan, maar ik verdraag het niet, dat 'n langbeenige lummel me uitlacht."

„Aha, en waagde je daarom je hals ?"

„Daarom en nog om een andere reden," zei Ernest driest. „Ik zou graag hebben, dat een zeker iemand gunstig over mij dacht."

„Doe niet zoo geheimzinnig, Ernest. Ik weet toch wel wat je bedoelt. Die iemand ben ik."

Voor het eerst keek hij haar aan. „Ja," zei hij met een zucht. „Ik bedoel jou, Rosa."

Rosa plukte een eikeblad, dat in haar nabijheid hing en rolde het spelenderwijs om haar vinger.

„Je minacht me," barstte Ernest plotseling los.

*

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Ernest Bingley, van nature een groote droomer en fantast, woont geheel alleen in het stadje Bear Falls (staat Iowa in Amerika) en drijft er een zaak in het opzetten van dieren. Hij is een héél ver familielid van den graaf van Bingley — hoewel deze van z'n bestaan niets afweet — en hoopt sinds jaren z'n voorvaderlijk kasteel in Engeland eens een bezoek te kunnen brengen. Een buurman van hem, mijnheer Slocum, wil de zaak voor een zijner zoons koopen en biedt 'n som van vijfduizend dollars. Ernest wint op de jaarbeurs den eersten prijs met een stand van gepreparéerde vogels en dieren uit den staat Iowa, en is door de driehonderd dollars, welke hij hiermede verworven heeft, in staat een bezoek aan het kasteel zijner voorvaderen in Engeland te brengen. Zijn zaken worden intusschen waargenomen door den zoon van mijnheer Slocum. In Pennyton, waar Bingley Castle gelegen is, huurt hij een ouden, schonkigen schimmel, waarop hij, gelijk een ridder uit vroeger eeuwen, naar het oude kasteel rijdt. Hij is nog onbewust van het feit, dat de bewoners in dringende geldverlegenheid zijn. Ze verwachten een rijken Amerikaan, die het kasteel voor eenigen tijd wil huren. Ernest wordt voor dezen persoon aangezien. Lady Rosa, de knappe dochter van graaf Bingley, maakt met hem een tocht door het historisch kasteel. Hij besluit z'n zaak in Bear Falls aan mijnheer Slocum te verkoopen en voor dit geld het kasteel een maand te huren. — Intusschen komt de werkelijke huurder, mr. Punder, opdagen, die het kasteel onmiddellijk wil betrekken. Graaf Bingley wijst hem met minachting de deur. Het jaarlijksche jagersfeest zal wederom op de terreinen van Bingley Castle worden gehouden. Ernest neemt aan de vossenjacht deel en redt tijdens den rit, hoewel geheel onbewust, het leven van lady Rosa Bingley.

*

Rosa schudde krachtig haar warrige lokken. „Je vergist je, neef Ernest. Ik bewonder je."

„Kom nou !" spotte hij ongeloovig.

„Ik meen het werkelijk," verzekerde ze op zachteren toon. „Wij Engelschen zijn 'n vreemd volk — vol tegenstrijdigheden, zal ik het maar noemen. Wij verachten opsnijders, die zich verbeelden een heer te zijn en verdragen het gezelschap van heeren, die zich aanstellen als opsnijders. Wij verachten een Punder en mijden iemand, die verwaand is...."

„Als ik," vulde Ernest aan.

„Toe, Ernest, val me nu niet telkens in de rede. Er is nog verschil tusschen verwaandheid en verwaandheid en er is één eigenschap, die wij in een man boven alles waardeeren. En dat is dúrf ! Houd nu eens op met op dat blad te kauwen, Ernest. Ik spreek over jou...."

Ernest wierp het blad weg. „Ik heb geen lust nu al naar Bingley Castle terug te gaan," zei hij. „Maar je moet vooral niet denken dat het me iets kan schelen, wat de anderen zullen zeggen. Nu ik jouw goede meening ken...."

„Hoe kán het anders, Ernest ?" vroeg Rosa hartelijk. „Dácht je dat ik anders over je zou denken ? Je hebt ons tehuis voor ons behouden en redde je ook zooeven niet mijn leven ?"

„Dat was niets !"

„O nee, is mijn leven niets, denk je ? Wacht, ik herinner me dat ik je nog niet eens bedankt heb."

Zij kuste hem — een vluchtige kus slechts, maar die hem plotseling duizelig maakte van ontroering. Om niet te vallen sloeg hij zijn armen om haar heen en het volgende oogenblik hoorde hij de stem van graaf Bingley in zijn ooren.

„Zoo, zijn jullie daar ? Spelen jullie voor kerstboomversiering ?"

„Wij.... wij kwamen elkander hier toevallig tegen," stamelde Ernest verschrikt.

„En blijf je daar nog lang, Ernest ? Ik wilde op jullie waehten."

Ernest daalde beschaamd uit den boom en was daarna Rosa behulpzaam. Hij verwachtte een nadere ondervraging, maar graaf Bingley bleek alleen bezorgd, dat zij te laat zouden komen voor de lunch.

„We gaan wandelen, maar we houden ons nergens op om boterbloemen te plukken," waarschuwde hij. „Ik heb honger als 'n paard. 't Is vreemd, maar als ik van m'n paard afgeworpen ben, heb ik altijd een eetlust als een wolf."

De drie paardlooze ruiters vingen den terugtocht aan. Toen zij Bingley Castle naderden spreidde de dalende herfstzon reeds een violetkleurig waas over den omtrek uit. Zij lunchten en daarna begaf Ernest zich naar zijn kame Hij zag de jagers terugkeeren en eenigen tijd later hoorde hij een orkest in de groote hal. Bevreesd dat hij het middelpunt zou zijn van een gefluister had hij zich voorgenomen het bal niet bij te wonen. Maar Walter Scott's „Ivanhoe", zijn beste vriend, was op den duur niet in staat zijn aandacht te boeien. Hij zag Rosa rondzweven in de armen van kapitein Duff-Hooper en sprong eensklaps op.

Hij moest één dans hebben van Rosa en daarvoor mochten alle gasten hem afsnauwen. Een dans ? Neen, voor 'n blik, voor één enkelen glimlach liet hij zich de hal uitkijken. Terwijl hij zich daarheen begaf, hoopte hij ongezien binnen te kunnen komen. Maar het geluk was niet met hem. Toen hij de deur naderde, kreeg Crump hem in het oog en tegelijk hield de muziek op.

„De heer Ernest Bingley !" kondigde Crump met een stentorstem aan.

Vierhonderd en twee en twintig oogen vestigden zich op den ingang. Alle rumoer verstomde. Zelfs geen planeet aan het filmfirmament kon zich een eerbiediger ontvangst gewenscht hebben. En Ernest stond daar en staarde het gezelschap aan, alsof het een troep stommelingen was. Eensklaps werd zijn oor getroffen door 'n vreemd geluid. Een der gasten klapte in zijn handen en Ernest keek snel om, wien dat applaus gold. Hij zag echter niemand dan Crump en het volgend oogenblik was de hal vervuld van zoo'n enthousiast handgeklap en hoerageroep, dat de oude muren ervan dreunden.

„Allemaal tegelijk !" hoorde hij graaf Bingley schreeuwen. „Lang zal hij leven ! Lang zal hij leven in de gloria...."

Tweehonderd en tien stemmen vormden een daverend koor. De éénige stem die ontbrak was die van kapitein Duff-Hooper, die met een zuur gezicht dien ruischenden zegenwensch aanhoorde.

Ernest begreep eindelijk, dat die huldigende ontvangst voor hem bedoeld was. Hij zou beslist niet méér verbaasd zijn geweest, als het gezelschap een piano op zijn hoofd had laten vallen om hem te verpletteren. Met een half verwezen blik zag hij graaf Bingley op zich toekomen.

„Dappere kerel !" begon deze joviaal tot Ernest's verbijstering. „Kón niet rijden en dééd het ! Sprong tweemaal over Lester's Wall ! En op welk 'n paard ! En redde — zélf in een benarden toestand — toch nog het leven van iemand, die hem op dat oogenblik onbekend was. Dat is het eenige, oude, echte idee van den werkelijken sportsman ! Wil je mij de eer aandoen een dezer dagen met me op de club te lunchen ?"

Ernest kreeg zelfs geen tijd voor een antwoord. De gasten drongen om hem heen en wilden hem allemaal tegelijk een hand drukken.... Alleen kapitein Duff-Hooper hield zich afzijdig.

„Spreek een woord," fluisterde graaf Bingley hem in het oor.

Meer gedwongen dan vrijwillig voldeed Ernest aan dat verzoek.

„Ik geloof dat ik gelukkig ben," zei hij zwak. „De gelukkigste mensch van de wereld misschien. Ik geloof dat u allen wel gemerkt zult hebben, dat ik vanmorgen niet zóó reed als ik gedaan zou hebben, als ik in 'n zadel geboren was (gelach) ; maar ik geloof óók, dat u mij allen zult kunnen toegeven dat ik geboren ben met een gouden hoef in mijn mond

(bulderend gelach! Hoor! Hoor!) En ten slotte geloof ik, dat álles wat ik u nog te zeggen heb dit is: u bent allen zéér vriendelijk voor mij geweest — dit is wel de gelukkigste avond van mijn leven."

Zijn toespraak werd beloond met 'n nieuw applaus. Tegelijk zette de band een wals in.

„Zullen we samen, Ernest?" kwam Rosa met een lieven glimlach op hem toe.

Ernest wilde zijn armen naar haar uitstrekken, maar het ongeluksduiveltje beklimt zelfs de hoogste toppen der aardsche zaligheid. Het verborg zich grinnikend achter de breede gestalte van Crump.

„Neem me niet kwalijk, meneer, maar er zijn bezoekers die u dringend wenschen te spreken. Vrienden van u uit Amerika."

„Wat.... wat zeg je, Crump? Vrienden van me uit Amerika?" echode Ernest.

„Jawel, meneer. Zij hebben mij ook hun namen genoemd. Het zijn meneer en mevrouw Otis Wyncoop, de jongeheer Wyncoop en mevrouw Clara-Martha Phelps...."

TIENDE HOOFDSTUK

Alleen een Kanaalzwemmer die vlak bij het einddoel plotseling door kramp overvallen wordt kan voelen en kijken, zooals Ernest Bingley op dit oogenblik. Hij verontschuldigde zich stamelend tegenover Rosa en ging met looden schreden naar de kleine spreekkamer, waar de bezoekers zich bevonden. Toen hij binnentrad golfde hem een vleeschberg in wezelhuidjes tegemoet.

„Dag, mijn beste Ernest, wat ben ik blij je te zien," kirde mevrouw Wyncoop in het voorname Park Avenue-accent van de hoogste standen van Chicago.

„Dank u," zei hij voor driekwart wezenloos. „Welkom op Bingley Castle."

„Natuurlijk herinner je je mevrouw Clara Phelps?" hernam Armina Wyncoop.

„Ik had de eer," herinnerde mevrouw Clara Phelps zelf hem onmiddellijk, „u den prijs toe te kennen van de jaarbeurs van Iowa."

„Zeker, mevrouw, zeker," zei Ernest gedwee. „Welkom op Bingley Castle."

Hierna sloot de vleezige hand van Otis G. Wyncoop zich om die van Ernest. „Jij, ouwe paardenroover," lachte hij amicaal. „Hoe gaat het, kerel."

„Fijn, dank u," mompelde Ernest. „Welkom op Bingley Castle."

„Je kent onzen Mervin, geloof ik," vroeg Armina Wyncoop.

„Dag, Mervin," groette Ernest.

„Wat is jou overkomen, Ernest?" vroeg de jongeheer Mervin.

„Stil, lieve jongen; dat mag je niet vragen," berispte zijn moeder hem met een toegevenden glimlach. „Neem het hem niet kwalijk, Ernest," wendde zij zich tot den ongelukkigen millionnair. „Hij is altijd zoo. Zoo buitengewoon voortvarend en fijngevoelig, weet je."

„Uw inzending op de jaarbeurs heeft mij buitengewoon geïnteresseerd, meneer Bingley," hernam mevrouw Clara Phelps weer. „U werkt véél beter dan de andere dierenpreparateurs van professie."

Ernest mompelde „dank u," en toen nam mevrouw Wyncoop 't woord weer.

„Wij hadden het geluk met dezelfde boot te reizen als mevrouw Phelps, Ernest. In de scheepskrant lazen wij een bericht, dat je hier verblijft met je nicht. Toen ik mevrouw Phelps zei dat je een oude vriend van ons was en dat ik zeker wist, dat je 't zeer onhartelijk zou vinden, als wij je niet voor een paar dagen gingen opzoeken, toen zei.... ik wil zeggen.... zij.... ik."....

„Kom, je hoeft er niet zoo omheen te draaien," kwam mevrouw Clara Phelps haar te hulp. „Ik zei zooals de jongens zeggen: „Samen uit, samen thuis." Ik ga met je mee."

„Ik vind het buitengewoon aardig van u," verzekerde Ernest, terwijl het zweet hem aan alle kanten uitbrak.

Vanuit de hal klonk thans duidelijk de muziek tot hen door.

„Een partij, Ernie?" vroeg Otis G. Wyncoop.

„Wat? Ja. Dat wil zeggen.... de graaf van Bingley geeft een jagersbal," zei Ernest.

„Alle menschen!" riep mr. Wyncoop uit. „Ik voel álles voor een pretje." Hij zag Ernest's ontsteltenis en ging voort: „O, ik verschijn niet in deze kleeren. Mijn smoking zit in mijn koffers, Ernest."

Het was echter niet het costuum van meneer Wyncoop, dat Ernest had doen schrikken — ofschoon het een kleur had als erwtensoep — maar alleen de zekerheid, dat hij half dronken was. In nuchteren toestand was de koning der wonderworstjes nu niet bepaald een toonbeeld van wellevendheid en het viel te vreezen dat hij weinig eer met hem zou inleggen, als hij de gelegenheid kreeg om nog meer te drinken.

„Bent u niet te vermoeid voor een partij na zoo'n lange reis?" informeerde Ernest met iets overredends in zijn stem.

„Vermoeid? Zoo frisch als een hoentje!" zei meneer Wyncoop vroolijk. „Wijs ons maar even onze kamers en binnen twintig minuten zijn we kant en klaar voor de fuif."

Ernest's laatste hoop dat hij zich van het vereerend gezelschap zou kunnen ontdoen ging in rook op. Hij zocht Crump op en maakte hem deelgenoot van zijn verlegenheid.

„Alles komt in orde, meneer," stelde Crump hem terstond gerust. „Plaats in overvloed. Alleen zullen we den jongeheer in de spookkamer moeten deponeeren...."

Graaf Bingley was bepaald enthousiast, toen hij van het onverwacht bezoek hoorde. „Hoe meer zielen hoe meer vreugd, Ernest," zei hij onmiddellijk met een eenigszins verdacht stemgeluid. „Jouw vrienden zijn de mijne. Kom we drinken samen een brandy."

„Néen, dank u; 't is me nog te vroeg," verontschuldigde Ernest zich.

„Niet? Ook goed. Een minder voor jou is er een meer voor mij," philosofeerde graaf Bingley en daarop dronk hij beide glazen leeg. „Ik voel dat we nu een rumba krijgen," zei hij tot besluit en knipoogde vertrouwelijk.

Ernest danste die rumba met Rosa en hij vond dat hij het niet slecht deed, als men in aanmerking nam dat hij het uit een briefles had geleerd. Hij dacht aan de Wyncoops en de conversatie vlotte dus niet erg.

„Een penny voor je gedachten," zei Rosa eensklaps.

„Ik dacht aan jou," lachte Ernest.

„Zou je me die gedachten niet eens willen meedeelen?"

„Ja zeker," zei Ernest bereidwillig genoeg. „Ik dacht erover hoe mooi je was. En hoe lief — ik bedoel...." Hij zweeg plotseling en staakte den dans. „Neem me niet kwalijk, Rosa. Hier zijn die lui. Wil je me even verontschuldigen?"

De Iowa-delegatie stevende regelrecht op hem af. Mevrouw Phelps zag er gedistingeerd uit in haar lichtgrijze japon; mevrouw Wyncoop leek op een pastei, die aanlokkelijker was gemaakt met een kleur als gekookte kreeft

Vervolg op pag. 26

GROOTE NATIONALE TENTOONSTELLING

SCHAFFENDES VOLK DÜSSELDORF

MEI - OCT. 1937

GROOTE TUINSHOW - INDUSTRIE - STEDENBOUW - GROOT LUNAPARK AAN DEN RIJN

78 H.A. GROOT - 42 HALLEN - 30 PAVILJOENS
20 RESTAURANTS EN CAFÉ'S

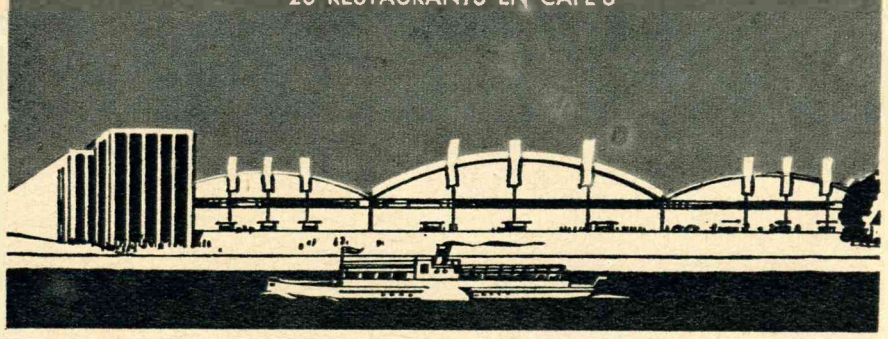

60% Reductie op de Duitsche Spoorwegen

Inlichtingen: Duitsch Verkeersbureau, Kalverstraat 111, Amsterdam C

Maak van dat minus een plus!

Het is zoo eenvoudig!

Ovomaltine beteekent ook voor U de terugkeer van Uw oude veerkracht!

Reeds spoedig bemerkt U, hoe die dagelijksche kop Ovomaltine U doet opleven, hoe dat gevoel van lusteloosheid en vermoeidheid verdwijnt, hoe U een ander mensch wordt, doordat U Uw dagtaak weer met moed en opgewektheid verricht.

Ontelbaar velen danken hun herwonnen gezondheid en hernieuwde levenskracht aan Ovomaltine. Laat Ovomaltine ook bij U dat minus in een plus veranderen. Ovomaltine is een weldaad voor Uw geheele organisme.

Ovomaltine is een sterk geconcentreerd extract van versche melk, versche eieren en mout, waaraan de ballaststoffen, die het organisme maar noodeloos vermoeien, zijn onttrokken.

ENKELE BEWIJZEN.

Alle K.L.M.-vliegtuigen der Holland-Indië-lijn hebben Ovomaltine aan boord.

Op de officieele menu's voor de deelnemers aan de Olympische Spelen 1932 en 1936 stond Ovomaltine vermeld.

OVOMALTINE
meer levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

Hallo-hallo, dames en heeren. Dit is het hoogtij der zomersporten. Wie nu des Zondags langs onze plassen in Hillegersberg en in Kralingen wandelt, ziet de ranke bootjes over het water scheren en de witte zeilen blinken, dat het een lieve lust is. En in die bootjes zitten de bruin gebrande meisjes en jongens. Die kunt u ook zien in kanobootjes en in wherries. En in witte sportkleedij ziet u ze rondspringen op de tennisbanen, waarvan er elk jaar meer bijkomen. Zeilen is tegenwoordig geen bepaalde luxe-sport meer. Tennissen ook niet. Zoo gaat het gelukkig met alle sporten. Er was een tijd, dat voetbal bepaald iets was voor alléén maar zoontjes van rijke papa's. Dat is voetbal allang niet meer, het is een populaire en gezonde sport voor iedereen geworden. Over eenige jaren zal tennis dat ook zijn. Zelfs paardrijden is in deze dagen al niet meer iets, dat uitsluitend de aristocratie zich kan veroorloven. Er zijn tegenwoordig in ons land — ook in en om onze stad — heel wat meer maneges dan vroeger en het leeren rijden op een paard kost al lang niet meer wat het vroeger kostte. Zoo wordt alle sport langzaam aan onder bereik van meer menschen gebracht. En dat is iets heel moois. Dat maakt voor velen het leven interessanter, schooner.

Dames en heeren, het is wel eens prettig, om in dezen vacantie-tijd zonnige bespiegelingen te houden over het moderne leven. Dat heeft toch tal van mooie kanten. Hoe veel meer is er op alle gebied tegenwoordig niet voor veel meer menschen mogelijk, dan eenige tientallen jaren geleden! Denk aan het genot, dat de radio in gezinnen brengt, aan de kunst en de ontspanning en ontwikkeling, die de radio schenkt. Bedenkt u eens, wat een fiets kostte, zoo'n dertig jaar geleden.... En hoeveel duizenden profiteeren er nu van het rijwiel, om op vrije dagen de natuur in te gaan, om de schoonheid nabij te komen en om gezondheid van zon en lucht te drinken met volle teugen. En om nog iets te noemen : het reizen. Stelt u voor een reisje naar Zwitserland.... dat was eenige tientallen jaren geleden toch een luxe, slechts zeer weinigen veroorloofd. En tegenwoordig ?.... Reisgezelschappen, hotelplannen, reisvereenigingen enz. maken het voor schappelijke prijsjes mogelijk de schoonheid van de wereld te gaan zien in oorden, die onzen vaders en moeders eenvoudig onbereikbaar leken. Iedere tijd heeft zijn moeilijkheden, maar het gaat toch lang niet altijd op, te zeggen, dat het vroeger zooveel beter was. Er is veel, dat tegenwoordig beter is dan vroeger.

Na deze mijmering, dames en heeren, herinner ik me, dat er van een manege gesproken werd. Welaan de Rotterdamsche manege — maar dat is de oude, de deftige, waar het paardrijden nog lang geen volkssport is geworden — is verhuisd naar een nieuw gebouw in den Kralingerhout. Deze verhuizing geschiedde met een optocht van alle paarden, waarop ruiters en amazones waren gezeten.

Dames en heeren, we hebben weer twee propagandadagen voor veilig verkeer gehad. Nuttige dagen voorzeker, waarop velen nog eens hebben kunnen leeren, hoe men den weg dient te gebruiken en hoe niet. Vier jaar achtereen zijn deze veilig-verkeersdagen nu al gehouden en stellig is merkbaar, dat zij een invloed ten goede hebben. De verkeersbeschaving komt op hooger peil in de Maasstad, al blijft er nog te wenschen over, al is het groot aantal verkeersongelukken nog het duidelijk bewijs, dat er nog wel een en ander te verbeteren valt. Maar... we zijn op den goeden weg.

Bar drukke dagen heeft onze vrijwillige brandweer gehad. Twee gevaarlijke branden, kort achter elkaar, moesten gebluscht worden. Zoowel in de Delftschestraat als aan den Boerensteiger werd een fel gevecht met de vlammen geleverd, waarin onze brandweerlieden op onverbeterlijke wijze stand hielden, om ten slotte den strijd tegen het vuur te winnen Opnieuw zijn twee victories zoodoende aan de lange reeks onzer populaire vrijwillige brandweer toegevoegd. Dames en heeren, hiermede tot de volgende week, op golflengte Groot-Rotterdam.

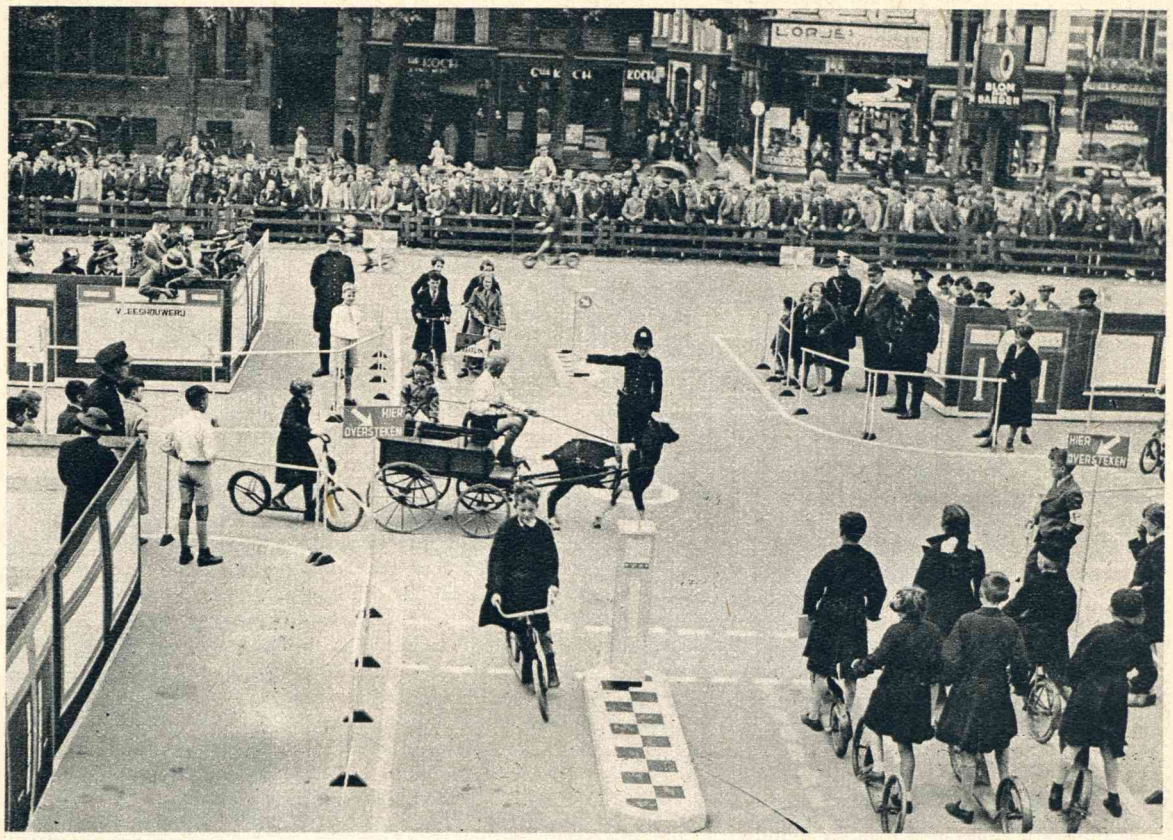

Jong geleerd, oud gedaan! — Een aardig programnummer der Veilig Verkeer-dagen te Rotterdam was de verkeersregeling in „Jeugdstad" op het groote Beursplein. — De verkeersagent-in-den-dop.

De Camera meldt:

De groote en de kleine agent in de Jeugdstad.

Hij doet het goed, vindt u niet?

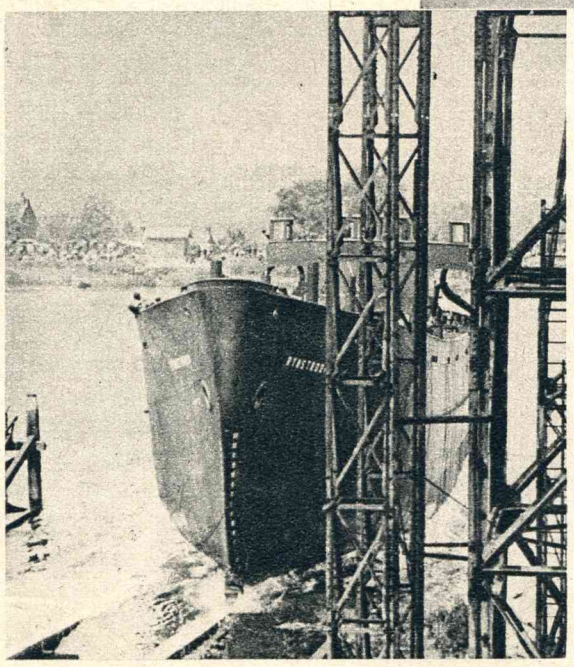

Uit de wereld van den scheepsbouw. — Hierboven: „De Rijnstroom", gebouwd voor de Holl. Stoomboot Mij., wordt van de werf Van der Giessen en Zn. te Krimpen a.d. IJsel te water gelaten. — Rechts: Bij Piet Smit Jr. wordt de kiel gelegd voor het vracht- en passagiersschip „Noordam" voor de N.A.S.M. De heer de Monchy, directeur, vangt het werk officieel aan. De heer Piet Smit (geheel rechts) ziet belangstellend toe.

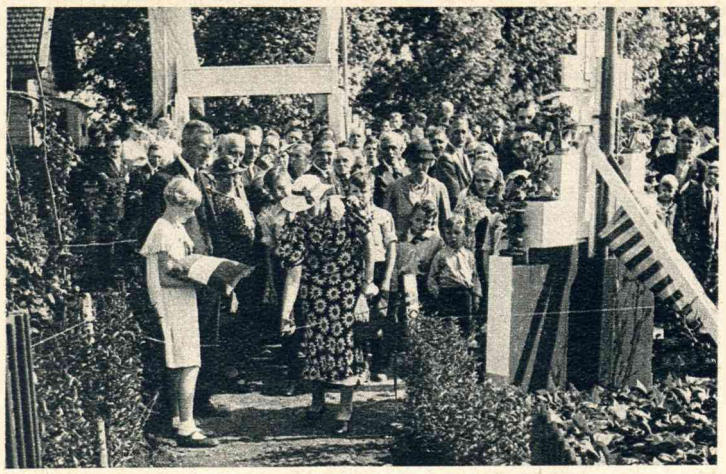

De Chr. Vereeniging van Volkstuinhouders te Rotterdam opende feestelijk het fraaie tuinencomplex aan den Nieuw-Terbregschen weg. — De officieele knip door mevr. Van Willigen.

GOEDE ZORGEN VAN DE R.E.T.

Elk beweegt zich op den straatweg
Op de wijze, die hem lijkt
En door allen wordt het einddoel
Snel of minder snel bereikt;
't Zij te voet, per fiets, per auto
Komt men, waar men wezen moet,
Maar een deel van het publiek denkt:
„d' R.E.T. vervoert mij goed;"
't Wacht aan een der vele halten
Eenigszins gehaast zijn lijn,
Wijl 't voordeelig, vlug en veilig,
Dus naar wensch verplaatst wil zijn;
Bij ongunstig, triestig weder
Geeft dit wachten ongemak:
Hier en daar bracht de directie
Echter een beschuttend dak;
Mét de huisjes zullen schotten
— In het Fransch „abri's" genaamd —
Trammend Rotterdam gerieven
Tijdens regen, waar 't betaamt;
Denkelijk beleeft men vreugde
Aan deez' nieuwste nieuwigheid:
Mopperende klanken hooren
Dra tot den verleden tijd.

H A N V A N A R K E L

De heer F. A. Guise te Rotterdam is 15 Juli 25 jaar beambte bij de Nederl. Spoorwegen. — De zilveren jubilaris.

Op 6 Juli waren de echtgenooten Dirk Castelein en Johanna Melkers, Chr. de Wetstraat, Gouda, vijftig jaar gehuwd. De getrouwen.

GEMENGD NIEUWS

Op den wedstrijd van Eerste Hulp bij Ongelukken, te Utrecht gehouden, behaalden deze Goudsche heeren eerste en eereprijzen. De mannen bij hun prijzen.

Links: De heer D. Wessel Wzn., secretaris der Nederlandsche Israëlietische Gemeente te Rotterdam, herdacht op 1 Juli, onder hartelijke belangstelling, zijn veertigjarige functie. — De verdienstelijke jubilaris.

Nieuws van de Eilanden. — De E.A. burgemeester H. Vooys van Oude-Tonge verbond zijn dochter in den echt met dr. Hogendam van Schiedam. Een kiekje van dit feestelijk gebeuren.

De goede geest! — Toen mej. Apolonia Ooms 25 jaar in functie was, als eerste verkoopster, bij de firma H. Moonen, Zomerhofstraat te Rotterdam, had de winkelier zijn pand feestelijk versierd en liet zich met de jubilaresse en het personeel vereeuwigen. Mej. Ooms (met bloemen) ontving vele blijken van belangstelling, alsmede een couvert met inhoud.

Den zevenden Juli was het vijfentwintig jaar geleden, dat de heer C. Schouten Bilderdijkstr. 71b, Rotterdam, als conducteur in dienst trad bij de Rott. Electrische Tram.

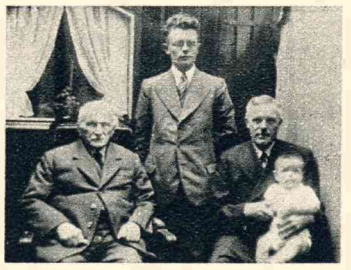

Hier zijn de vier generaties Wegman te Dordt, die alle denzelfden voornaam dragen: Caspar. De oudste Caspar is 85 jaar; de jongste acht maanden.

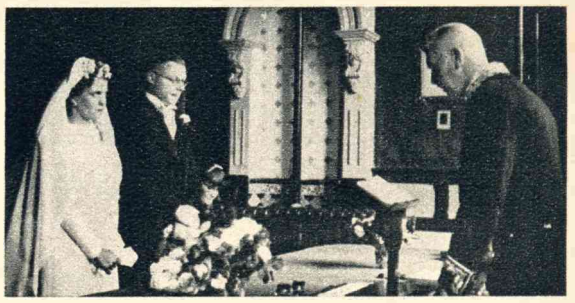

Onsgeheim? Het is een PUBLIEK GEHEIM:

Wist U wel dat:

1. de Canadeesche vijflingen minder dan één kans op 50 millioen hadden om levend te worden geboren?
2. zij bij de geboorte tezamen slechts 12 pond en 2 ons wogen, doch thans — op drie-jarigen leeftijd — flink gebouwde, zware kinderen zijn?
3. de vijflingen volkomen normale, lieve meisjes zijn, die haar titel van „Palmolive Vijflingen" eer aandoen?

„De vijfling Dionne werd na haar geboorte en gedurende eenige tijd daarna in olijfolie gebaad. Toen de babies met water en zeep gewasschen konden worden, verkozen wij voor het dagelijksch bad dezer wereldberoemde Canadeesche vijflingen uitsluitend Palmolive zeep."
Dr. Allan Roy Dafoe

Gebruik ook Palmolive Shampoo voor gezond en zijde-glanzend haar.

World Copyright reserved — Nadruk verboden.

wij gebruiken uitsluitend PALMOLIVE !...

U kunt zich niet voorstellen hoe teer het huidje van deze vijf poppetjes was toen zij - twee maanden te vroeg! - ter wereld kwamen. Vandaar dat de dokters niet anders dan de *verzachtende* olijfolie gebruikten voor haar eerste lichaamsverzorging.

Maar vervolgens? Welke zeep moest men gebruiken? Eén enkele: Palmolive zeep, juist omdat zij met olijfolie wordt bereid. Zij bevat geen dierlijke vetten of kleurmiddelen, en haar verzachtend schuim reinigt de teere huid der kleintjes voortreffelijk!

Uw huid heeft stellig *geen* betere verzorging noodig dan die welke voor de vijflingen Dionne de beste is gebleken! Gebruik daarom regelmatig Palmolive voor een stralende teint en voor het bezit van de „satijnen huid der jeugd"...over Uw geheele lichaam!

12½ ct. PER STUK -

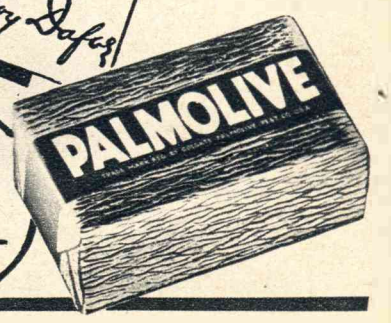

Wilt Gij tooveren
met de schaar?
Gebruik dan eens 'n
Kant-en-Klaar!

Want op tooveren lijkt het, als U op zulk een eenvoudige wijze uit een lap stof, met behulp van een Kant-en-Klaar-knippatroon, zelf 'n kleedingstuk kunt maken. Hiervoor behoeft ge geen knipcursus te volgen of zelf een patroon te vervaardigen. Ook het overteekenen en uitraderen is overbodig. Een Kant-en-Klaarpatroon is direct voor het gebruik gereed en wordt binnen 24 uur uit voorraad geleverd. Laat Uw stof niet ongebruikt liggen, maar maak zelf Uw kleeding!

Het resultaat is verbluffend!

Probeert U het eens met de hiernaast afgebeelde fraaie japon, waarvan U ter kennismaking een proefpatroon kunt bestellen à 15 ct. plus 5 ct. porto.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door giostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

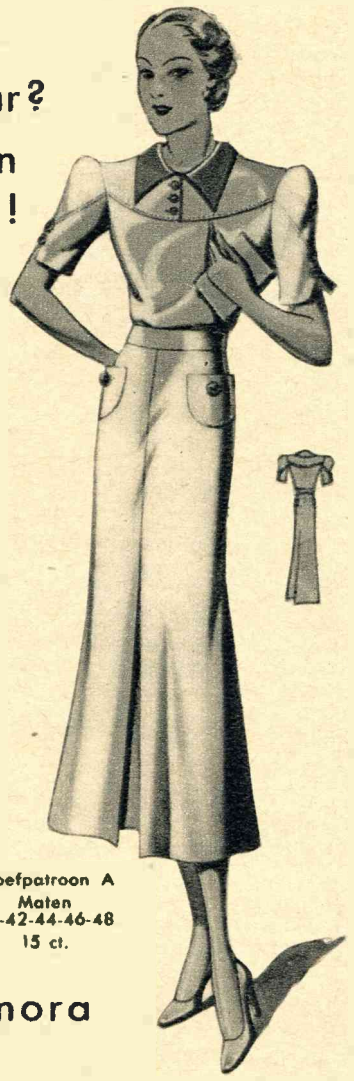

Proefpatroon A
Maten
40-42-44-46-48
15 ct.

Patronenkantoor Panora
Nassauplein 1 — Haarlem

RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Vervolg van pag. 23

en meneer Wyncoop leek het meest op een salondetective. De jongeheer bleek reeds in zijn bed te zijn gestapt.

Ernest trad op zijn gasten toe met den versteenden glimlach van een oberkellner. „Ik zal u allereerst voorstellen aan onzen gastheer, den graaf van Bingley," deelde hij hun mee.

Zij vonden dezen edelman in de ontbijtkamer, die tijdelijk als bar was ingericht. „Aangenaam — aangenaam — aangenaam," begroette hij hen met drie glimlachjes, „mag ik u een glas champagne aanbieden?"

Zelfs de beginselvaste mevrouw Clara Phelps kon de uitnoodiging van een waschechten graaf niet weerstaan. Zij verloochende haar onthoudersbeginsel, mitsgaders het goede voorbeeld dat zij diende te zijn voor de leden van een vijfentwintigtal vereenigingen en nam het glas met een innemenden glimlach aan. De Wyncoops hadden natuurlijk in het geheel geen aanmoediging noodig.

„Ernest, beste jongen, ik geef je den raad je vrienden allereerst voor te stellen aan de gravin van Bathberry, die op den divan daar in den hoek bezig is haar hart uit te storten in het oor van sir Peter Tyler," hernam graaf Bingley met een grijns.

„Is dat *de* sir Peter Tyler?" vroeg meneer Wyncoop met een stem vol ontzag.

„Ja zeker," zei Ernest. „Zou u hem graag ontmoeten?"

„Of ik hem graag zou ontmoeten?" viel meneer Wyncoop met oogen vol hemelsche verbazing uit. „Tyler van de „Pan Atlantic-Producten"? Tyler van de Wide World Promotions? Wat een vraag! Natuurlijk, Ernest; dolgraag."

Sir Peter scheen zeer verheugd te zijn met meneer Wyncoop kennis te maken. Hij zei het tenminste. Hij zei er echter niet bij, dat hij zelfs verheugd zou zijn geweest als de duivel in eigen persoon of een deurwaarder hem van de vertrouwelijke ontboezemingen van de gravin had verlost.

„Ja, natuurlijk, Wyncoop!" begroette hij hem, alsof hij zijn naam al duizendmaal had gehoord. „Bekende naam. Afval en zink, nietwaar?"

„Uitsluitend worstjes," zie Otis G. Wyncoop bescheiden. „Maar ik loop met groote plannen."

„Aha, plannen? Prachtig," viel sir Peter uit en hij hoopte meneer Wyncoop iets naders omtrent die plannen uit te kunnen pompen.

„Ja, meneer, plannen met een zeer winstgevend verschiet," verzekerde meneer Wyncoop die op zijn beurt hoop koesterde sir Peter uit te kunnen pompen.

De gravin van Bathberry stond op. „We zullen de heeren maar alleen laten met hun zaken," zei ze met moeilijk verholen spijt. „Gaat u mee, mevrouw Lijmdrop?"

„Wyncoop is de naam, mylady," herinnerde Armina haar en daarop wandelden ze samen weg.

Broederlijk naast elkaar bleven sir Peter en meneer Wyncoop bij hun brandy achter.

„Een buitengewoon mensch, die jonge Bingley," merkte sir Peter terloops op. „Kent u hem allang?"

Meneer Wyncoop stak twee vingers in de hoogte. „Zijn heele leven lang, sir. Ernie en ik zijn zooals dit: twee vingers aan één hand. Ik voedde hem op en ik ben overtuigd, dat ik er een goed werk aan heb gedaan. Die jongen heeft hersens meegekregen."

Sir Peter knikte. „Dien indruk kreeg ik terstond van hem. Hij liet mij spreken en behield zichzelf het denken voor."

„Juist, dat is écht Ernie," glimlachte meneer Wyncoop verteederd.

„Een gewiekste kerel, Wyncoop. Ik veronderstel, dat hij tamelijk rijk is."

„Niemand weet hóé rijk, sir."

„Ah, werkelijk? Goed voor elk crediet?"

„Prima, prima!"

„Ik maakte uit ons gesprek op, dat hij niet ongeneigd was een deel van zijn kapitaal over te laten komen, om er hier mee te werken," hernam sir Peter.

„'t Is lang niet onmogelijk, sir. Maar de zaken zullen erg aanlokkelijk moeten zijn, om hem ertoe te bewegen. Hij bekijkt zooiets even en zegt ja of neen. En als hij neen zegt, dan kunt u ervan op aan dat er geen penny winst zit in zoo'n zaak."

„Nog 'n brandy, meneer Wyncoop?"

„Er kan me niets gebeuren, als ik er hier een te veel drink," zei meneer Wyncoop, terwijl hij een gevuld glas nam.

„Als ik u goed begrepen heb liep u met plannen rond hier filialen te stichten?" vischte sir Peter wat dieper.

„Ja, ik doe aardige zaken thuis," antwoordde meneer Wyncoop. „U raadt nooit wat ze waard zijn." Hij noemde zelf een duizelingwekkende som, die minstens driemaal de waarde van zijn zaken overtrof, maar dat was misschien te verontschuldigen, omdat hij drie sir Tylers zag zitten. „Maar ik ben geen man die gauw tevreden is met wat hij bereikt heeft. Als je worstkoning bent van het Midden-Westen beteekent dat natuurlijk heel wat. Maar waarom ook niet van het Verre Westen? En waarom niet van het Oosten, het Zuiden, van de heele wereld?"

„Waarom niet.... ?" echode sir Peter. „Men kan echter beter bescheiden zaken drijven met gezonde financiën, dan...."

„Hoho, denkt u soms dat ik zelf niets kan doen? Maar waarom, onder ons gesproken, zouden we de zaken niet op kunnen zetten met tien millioen, of twintig millioen, of dertig millioen?"

„Wij?"

„Welzeker, ik, u, en Ernie?"

„Ik zal dat voorstel eens ernstig overdenken," beloofde sir Peter. „Als u in Londen komt, wilt u misschien wel eens bij me aankomen in Lombard Street?"

„Beslist, ik kom zeker," verzekerde meneer Wyncoop. Toen sloeg hij sir Peter eensklaps op den schouder. „Komaan, laat ons eens zingen, sir...."

Met een stem als een misthoorn stak hij van wal:

„Ik kom van Iowa, Iowa,
Waar het hóógste koren groeit..."

Toen hij „het hoogste koren" zong kwam hij overeind en trachtte met zijn hand aan het plafond te komen, om de maat van het koren in Iowa aan te geven.

„Reuze aardige mop!" juichte sir Peter. „Kom, laten we eens gaan kijken, of we er niet een paar tenors bij kunnen vinden om een kwartet te vormen."

Zie er goed uit!

Deze uitstekende creaties van Daggett & Ramsdell hebben alle de buitengewone kwaliteiten van Daggett en Ramsdell's beroemde crèmes. De poeder is onovertroffen. De rouge wordt geleverd in drie tinten, welke precies passen bij Uw teint. De Lipstick geeft een stralende kleur aan Uw lippen en houdt ze zacht en lenig. De Eye Shadow en de Wenkbrauwenstift verhoogen den glans van Uw oogen.

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER - Hoogstraat 30 - Den Haag

Vermomde „restjes".

„Restjes" van koude aardappelen, vleesch, visch of groente, blijven „restjes", ook als er wat Salata over gaat.

Maar - nu vindt iedereen ze heerlijk. Wanneer U een fleschje Salata in de keuken heeft, zijn er nooit meer „restjes". Die zijn onder de naam van „gemengde koude sla" als tractatie opgegaan.

Probeer Salata vandaag eens. Uw leverancier kan het U leveren in flesschen van 25, 42½ en 80 cents.

DUYVIS'

SALATA

RECEPTENBLAADJE. Schrijf een briefkaart aan N.V. Oliefabrieken T. Duyvis Jzn., Koog aan de Zaan, met de woorden: Receptenblaadje Salata en DUIDELIJK Uw naam en adres.

Met een champagneflesch onder zijn eenen arm en mevrouw Clara Phelps onder den anderen, was graaf Bingley op weg naar zijn studeerkamer. „Kom mee," lalde hij verheugd, „ik zal je die knusse kamertjes van me eens laten zien. Ik heb ook nog een paar aardige sportprenten, die je zullen interesseeren."

„Een knus kamertje ?" gichelde mevrouw Clara Phelps. „Een knus woordje is dat."

Op de sofa gezeten, met hun glas in de hand, staarden ze elkaar met een paar duivenoogen aan. „Geloof je aan liefde op het eerste gezicht ?" vroeg graaf Bingley.

„Ik ?" schrok mevrouw Clara Phelps. „Heusch, meneer de graaf, daar heb ik den laatsten tijd niet vaak over nagedacht."

„Geeft niet," zei graaf Bingley. „Ik hef mijn glas voor het meisje van m'n droomen."

„Goed beschouwd zou ik nauwelijks meer een meisje genoemd kunnen worden," vond mevrouw Clara Phelps.

Graaf Bingley liet een onzekeren blik langs haar twéé-menschen-lange gestalte gaan. „Paardenramenas," zei hij teeder. „Lief klein kindje in mijn armen."

„Ik ben vierenveertig," gichelde mevrouw Clara Phelps.

„Dat is juist de goede leeftijd. Ik ben zestig volgens den kalender. Maar eenentwintig naast je op de sofa." Graaf Bingley sloeg zich op zijn borst. „Ben je gelukkig ?"

„Zoo gelukkig als nu ben ik nooit meer geweest, sinds ik in Vassar uitverkoren werd om de bloemetjes te plukken voor mijn bruidskrans," zei mevrouw de weduwe Clara Martha Phelps met een droomerige stem.

De partij liep ten einde. De morgen begon reeds te dagen, toen graaf Bingley zijn laatsten gast naar bed zond en het zijne opzocht met de wankele hulp van Crump. In de gangen van Bingley Castle klonk het gesnurk van aristocratischen en plebejischen oorsprong harmonisch en broederlijk dooreen.

In zijn torenkamer sliep Ernest den slaap der rechtvaardigen en toen hij door iemand gewekt werd, voelde hij zich nog zeer vermoeid. Langzaam gingen zijn oogen open en toen hij in staat was iets te zien bespeurde hij, dat hij in de monding van een pistool keek, dat precies op zijn hoofd was gericht.

ELFDE HOOFDSTUK

Handen omhoog, boef!" dreigde een stem, die aanving te klinken als een bas uit de onderwereld en eindigde in een hoog gegil. Dit stemgeluid was afkomstig van den jongeheer Mervin Wyncoop, aan wien alles veranderen kon, behalve zijn onbehoorlijke manieren.

„Alsjeblief, Mervin, doe weg dat ding," verzocht Ernest. „Het kon geladen zijn."

„Ik wou dat het waar was," zei Mervin. „Maar het is niet zoo. Het prul kan niet eens afgaan. Ik vond het ergens."

Ernest herkende 't wapen als een van de achttiende-eeuwsche, met zilver ingelegde pistolen, die in de bibliotheek hingen. „Geladen of niet, doe het maar weg; ik houd niet van die grapjes," knorde Ernest. „Zeg, Mervin, hoe vind je 't in een echt kasteel te logeeren ?" sloeg hij eensklaps een vriendelijker toon aan. Dergelijke spelletjes van den jongeheer Mervin behaagden hem niet en hij hoopte hem met een zoet lijntje weer in het gareel te krijgen.

Mervin spuwde sissend door zijn tanden, voor hij zijn gedachten over oude kasteelen ten beste gaf. „Boeh, noem je dit een kasteel ? Een oude ruïne is het! Paps en mams zeggen dat ze hier blijven, tot je ze wegjaagt — nou, jaag ze dan maar gauw weg. Het is 'n dooie boel en er zitten geesten ook."

„Wie zegt dat ?" vroeg Ernest.

„Die Crump. Hij zegt dat het spook menschen verslindt en 't liefst jongens van mijn leeftijd."

„Kom, daar geloof ik niets van. In ieder geval zal het jou wel niet opeten."

„Het is 'm niet geraden ook," zei de veelbelovende Mervin, terwijl hij met de kolf van het antieke pistool op den muur begon te slaan.

„Pas op," waarschuwde Ernest bezorgd. „Het mocht eens breken."

„Wat zou dat geven voor zoo'n onbruikbaar prul ? Ik ben bezig iets anders te zoeken. Ik moet 'n echt machinegeweer hebben."

„Een machinegeweer? Wat moet je daarmee doen?" vroeg Ernest, die dacht dat hij schertste.

Mervin kwam een stap dichter op het bed toe. „Ik heb wat op het oog," zei hij vertrouwelijk. „Groote zaken, begrijp je ? Diamanten en juweelen en zoo. Ik wéét waar ik ze kan vinden. In den Tower van Londen. 't Is precies zoo'n oude ruïne als deze. Ze hebben daar een glazen kast met edelgesteenten, waarvoor iedere heler twee- of driehonderd pond per stuk zal neertellen. Het moet 'n koud kunstje zijn het glas stuk te trappen, den buit eruit te halen er ermee te verdwijnen. Denk je niet ?"

Ernest was het met zichzelf niet eens of hij den jongeheer Mervin, die met plannen rondliep de kroonjuweelen van Engeland te stelen, ernstig moest nemen of niet. „Wou je 't alleen doen, Mervin ?" informeerde hij.

„Neen, ik heb nog twee flinke helpers noodig. Jij en ik samen kunnen het niet doen."

„Ik doe niet mee, Mervin." verzekerde Ernest.

De jongeheer Mervin trok zijn melkmuilgezicht in een plooi, die zoo hard was als steen en bracht zijn felle kraaloogjes dicht bij Ernest's gelaat.

„O nee ?" vroeg hij hoonend. „O ja! Je doet wél mee. Of wou je soms, dat ik dien hoogen oome van het kasteel ging zeggen wie en wat je eigenlijk bent? En dat je precies zoo rijk bent als een bladluis ?"

Ernest fronste zijn wenkbrauwen. De jongeheer Mervin scheen in het „Instituut voor opvoeding tot ferme jongens" een zeer speciale opleiding te hebben genoten. „Zou je dat werkelijk doen, Mervin ?"

„Niet, als jij voor kanonnen zorgt en me helpt bij dat karweitje."

„Maar, Mervin, 't is krankzinnige dwaasheid wat je daar zegt," bracht Ernest hem onder het oog. „Een dief heeft in den Tower zelfs geen schijn van kans. En waar wou jij een koningskroon verkoopen ?"

„Eerst smelten," loste de jongeheer Mervin die moeilijkheid in 'n handomdraai op. „Dus je doet mee ?"

Wordt vervolgd

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1,75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. **Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. —** AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50340. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 15473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5831. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 3, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Per K.L.M. is het: éven heen en weer naar elk vliegveld in Nederland. U wint veel tijd per snelle Douglas. Bijvoorbeeld: van Vlissingen naar Groningen vraagt slechts circa 2 uur; van Amsterdam naar Eindhoven 45 minuten; Rotterdam-Haamstede slechts 20 minuten; naar Twente, en naar Texel, is eveneens een kwestie van minuten. Dubbeldaagsche diensten in alle richtingen. Uitstekende aansluitingen, ook op buitenlandsche luchtlijnen. Vraagt volledige dienstregeling en tarieven bij de K.L.M. en hare agenten.

KLM

Echt zuiver Lavender water

met den verrukkelijken, decenten geur in de typische groene flacons is

Grossmith's Old Cottage Lavender Water

Importeurs:
Rich. Wernekinck & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

Grossmith's
Old Cottage
Lavender Water

Door de fantastische spookvertellingen van de negerin Tituba kregen eenige meisjes, die hadden toegehoord, aanvallen van epileptische hysterie, iets wat toentertijd voor behekst-zijn werd versleten. Door de uitlatingen van die meisjes alleen reeds werden negentien menschen opgehangen.

De kinderen, die niet behekst waren, maakten van hun vrijheid een dankbaar gebruik om de boomen te bevolken. Hier ziet men zoo'n snoezig tweetal de gebeurtenissen in het rond gadeslaan.

De Heks van Salem

De dorpelingen bespreken de vreeselijke ramp, die over hun plaatsje is gekomen.

Salem is een klein plaatsje in Amerika, waar op het einde der 17e eeuw een schrikkelijke heksenvervolging uitbrak. Vanwege deze slechte reputatie is de naam van 't stadje later veranderd in Danvers. De film heeft thans die droevige gebeurtenissen (waarvan wij op pagina 12 en 13 van dit blad een uitvoerige beschrijving geven) aan de vergetelheid ontrukt en in zeer romantischen vorm de voornaamste feiten nog eens opgerakeld. Frank Lloyd, die o.a. „De Muiterij op de Bounty" en „Cavalcade" maakte, heeft ook bij deze Paramount-film de leiding gehad.

De heks van Salem (Claudette Colbert) kreeg dien naam o.a. wijl zij vriendschap sloot met een (onschuldig) veroordeelde en den man zelfs bevrijdde.

DE ONTMOETING MET KING

DOOR EDWARD CURZON

Het is reeds 'n tiental jaren geleden, dat Tom Johnson op zekeren morgen 'n wolvin in een van zijn vossenklemmen vond. Tom Johnson bewoonde met zijn dochter Mary 't weerstation aan den Zuidelijken oever van 't Groote Slavenmeer en op een nacht werd Mary uit haar slaap gewekt door het erbarmelijk gehuil van een wolf. Het gejank verstierf in een fellen smartkreet en toen zij bij het aansluipende licht van den grijzen dag naar den rustverstoorder ging zoeken, vond zij in een der uitgezette vossenklemmen een doode wolvin, die haar verstijfde pooten beschermend hield uitgestrekt over een drietal bibberende jongen.

Bewogen door medelijden nam zij ze mee naar huis en trachtte hen in het leven te houden. Twee ervan stierven echter binnen vier dagen, alleen de derde loonde haar zorgen en moeite. Het was de grootste van de drie, een dartel wolfsjong, welks donkere pels van kop tot staart geteekend was met een grijze streep, en dat zij doopte met den naam King.

King groeide als kool, leerde zindelijkheid en gehoorzaamheid en volgde haar overal, waar zij ging. Sloot zij hem op, als zij het huis verliet, dan huilde hij erbarmelijk en hield niet op vóór hij — soms reeds op honderden meters afstand — den zachten lavendelgeur in zijn neus kreeg, waarmee zij gewoon was zich te parfumeeren.

„Trouw en aanhalig als een hond," wees zij trotsch op het resultaat van haar opvoeding, als er soms bezoekers kwamen van Post Prince. En inderdaad gedroeg King zich meer als een hond dan als een wolf. Maar een oude Indiaan, die meer wolven gejaagd had dan Mary ooit bij elkander had gezien, liet zich niet bedriegen door dat glanzend opvoedingsvernis, waarmee zij King's ruigen pels overtrokken had.

„Wacht maar eens tot de sneeuw gaat smelten," zei hij met een grijnslach. „Dan zult u wel zien, wat er aan hondentrouw in een wolfshart schuilt."

Mary wilde hem niet gelooven, maar zijn woorden bleken een voorspelling in te houden. Bij het éérste zoele Zuidenwindje, dat de vrieslucht kwam doortrillen, werd King onrustig. Hij at niet meer, beantwoordde Mary's liefkoozingen met een grauw en hield zich jankend op bij de deur. Toen weerklonk op een nacht in den omtrek van het weerstation de klagende roep van een eenzame wolvin. Mary werd erdoor gewekt en het volgend oogenblik sprong zij verschrikt haar bed uit. Beneden in huis klonk glasgerinkel en toen zij een blik door het venster wierp, zag zij King zich reppen over de door de maan beschenen sneeuwvlakte — met een haast, alsof alle jagers van het Noorden hem op de hielen zaten.

„Die is weg en je ziet hem niet meer terug," voorspelde Tom Johnson den volgenden morgen en na veertien dagen hoopvol, maar vruchteloos wachten moest zij spijtig erkennen, dat een wolfshart inderdaad géén hondentrouw kent.

Mary treurde niet lang over King's trouweloosheid. Aan Post Prince leerde zij John Wattery kennen, den jongsten assistent van het hoofdstation van het weerinstituut. Een jaar na die kennismaking trouwden zij en Mary kwam aan Post Prince te wonen. Vier jaar later keerde zij echter terug naar den oever van het Groote Slavenmeer. Haar vader was gestorven en John Wattery kwam zijn plaats innemen. King was toen zelfs al geen herinnering meer voor haar: zij was zijn bestaan volkomen vergeten.

En opnieuw verstreken er drie jaren. In het vierde jaar na haar terugkeer werd het Noorden bezocht door 'n strengen winter, zooals zelfs de oudste jagers zich niet herinneren konden ooit te hebben meegemaakt. Groote troepen wolven joegen huilend over de vlakte, drongen de stallen binnen en roofden honden en hoenders.

In de nabijheid van het weerstation en dieper het Zuiden in hadden die bloedgierige monsters zich nog niet in troepen vertoond. En het was daarom met een gerust hart, dat Mary op 'n morgen haar gewonen wekelijkschen tocht aanving naar Post Prince, om levensmiddelen in te koopen. Zij ging met de hondenslede en met het geweer, dat zij gewoon was mee te nemen, had zij geleerd ráák te schieten.

Kort na het middaguur verliet zij Post Prince weer. Halverwege het weerstation begon de duisternis reeds te vallen, maar dat maakte haar niet bevreesd. De honden kenden den weg en terwijl zij ze voortdurend met haar zangerige uitroepen aanvuurde, repte zij zich op haar sneeuwschoenen voort om de slede bij te houden.

Zij was nog hoogstens een tweehonderd meter van de verlichte vensters van haar huis verwijderd, toen zij eensklaps den jachtroep van een wolf meende te hooren. Zij raakte 'n pas of tien achter bij de slede en vóór zij dien afstand had ingehaald om haar geweer te grijpen, zag zij tot haar ontsteltenis eensklaps een heele horde monsterachtige schaduwen op de slede toerennen.

Het volgend oogenblik klonk haar een gehuil en een gejank in de ooren, alsof de hel losgebroken was. De honden werden besprongen door een drievoudige overmacht, de slede kantelde en uit den wirwar van dooreenkrioelende wolven- en hondenlijven steeg een triomfgehuil en een zesvoudige doodskreet op. Toen zag zij in de duisternis eensklaps een ineengekrompen lichaam op zich toevliegen. Zij slaakte een gillenden kreet, sloeg van zich af, doch viel door den schok languit op den grond. Haar aanvaller rolde door de sneeuw, sprong vliegensvlug op en vloog met opgetrokken lippen opnieuw op haar toe.

Maar op hetzelfde oogenblik geschiedde er een soort wonder. Het hongerige monster beet niet, doch besnuffelde haar hals en haar kleeren. Toen zocht het haar handen en likte haar pols. En toen viel haar eensklaps het wolfsjong te binnen, dat zij die liefkoozing geleerd had....

„King!" schreeuwde zij met een gillende stem.

King grauwde en scheen te aarzelen wat te doen. Een oogenblik nog zat zij in doodsangst, doch plotseling hoorde zij vlakbij zich geweerschoten vallen. King stiet een gehuil uit en sprong vlug de duisternis in. De heele bende gaf gehoor aan zijn waarschuwing en toen John's stem haar de kracht gaf op te springen, getuigden alleen de zes verscheurde hondenlijven van het doodelijk gevaar, waarin zij had verkeerd.

„Ik hoorde wat er aan de hand was; ben je gewond?" vroeg een gesmoorde stem aan haar oor.

„Neen," zei ze met een juichstem, die gebroken werd door een snik. „'t Was King. Hij zal me wel niet hebben herkend, maar ik vermoed, dat mijn parfum nog iets van de oude aanhankelijkheid in zijn instinct wakker riep...."

IMPORTEUR: UNITED STATES IMPORT HOUSE, HUDDESTRAAT 3, AMSTERDAM

DE KODAK REGULAR
DE CAMERA VOOR HET SEIZOEN 1937!

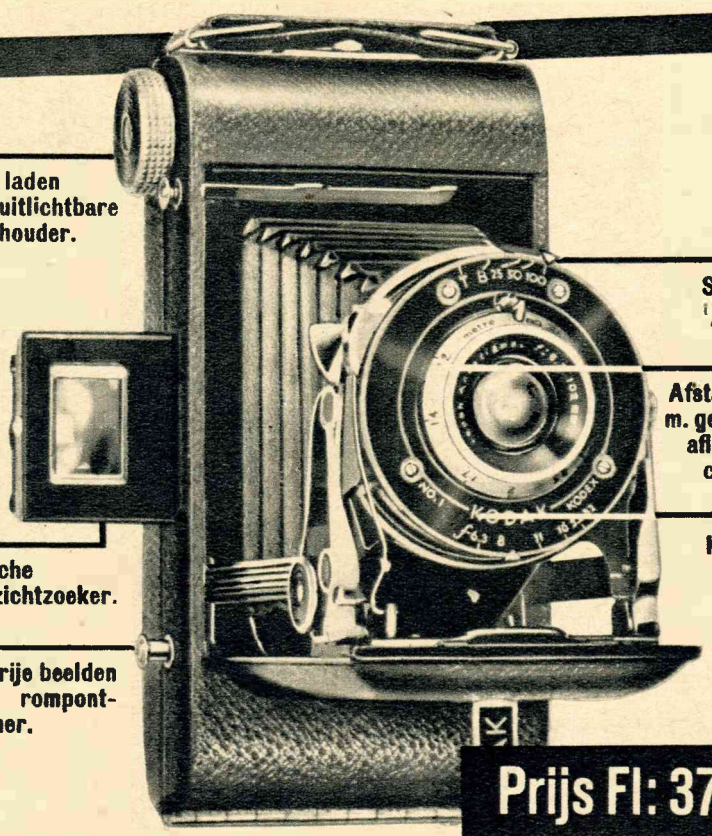

Vlug laden door uitlichtbare spoelhouder.

Optische doorzichtzoeker.

Trilvrije beelden door rompontspanner.

Sluiter tot 1/100 sec.

Afstandsmeter m. gemakkelijk afleesbare cijfers.

K A. f. 6.3.

Prijs Fl: 37.50

Geschikt voor foto's 6 x 9 cm.

VERKRIJGBAAR BIJ ALLE KODAK-HANDELAREN

Vorst Alexander Menschikow, de stadhouder van St. Petersburg en na Peter de grootste en machtigste figuur van Rusland. Voor Czaar Peter hem kende verkocht hij pasteitjes op straat.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

Nauwelijks is de strijd tegen de diep ingewortelde traditie aangebonden, een aanvang gemaakt met het volk op te heffen uit zijn achterlijkheid en den staat te hervormen in Westerschen geest, of de Czaar wordt door 'n zwaren slag getroffen. De man, die Peter de oogen opende voor den modernen tijd, de levenslustige, zwierige, onbezorgde Zwitser Franz Lefort, sterft.

Lefort sterft... terwijl een kapel zijn lievelings-marschen speelt

1

PETER DE GROOTE

VIERDE VERVOLG

Na 'n vroolijk feest had hij zich in de open lucht te slapen gelegd. De nacht is bijzonder koud en toen Lefort uit zijn roes ontwaakte, rilde hij van koorts. Er was geen kans meer op genezing. Maar Lefort, de eeuwig lachende genieter Lefort, schrikt van den dood niet terug. Toen hij zijn einde voelde naderen, liet hij zijn vrienden om zich heen verzamelen. Een militaire kapel speelt zijn lievelingsmarschen, Lefort laat zich 'n roemer wijn aanreiken en zoo, met 't volle glas in zijn bevende hand, geeft de Zwitser den geest.

Het is een der moeilijkste jaren voor Peter, want ook de Schot Patrick Gordon, Peter's trouwste vriend en raadgever, sterft aan een catarrhe.

Rond Peter, den eenzame op den troon, kolkt en woelt een zee van verbittering en haat. Door zijn volk niet begrepen, door de Bojaren en de geestelijkheid geschuwd, moet hij den begonnen strijd alleen voleinden, drukt de last zijn land te hervormen alleen op zijn schouders.

De Kozakkenoproeren slaan over op het Mahomedaansche gedeelte der Russische bevolking. De Strelitzen, die in verafgelegen garnizoenen zijn ondergebracht, hitsen het volk op tegen den antichrist. Maar de onvermoeide Czaar is overal, hij laat de leiding geen oogenblik uit handen. Hij is geen psycholoog, zijn eenige wapen is geweld: omdat alleen geweld tegen het Aziatische barbarisme is opgewassen.

De plaats van de twee overleden buitenlanders

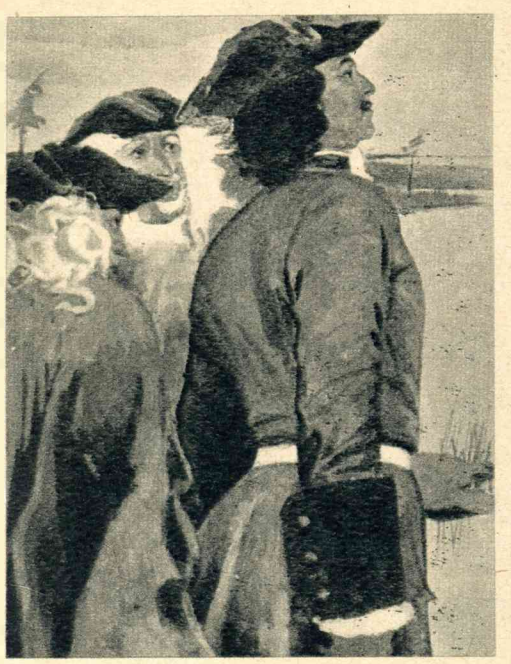

Peter aan den oever van de Newa, waar St. Petersburg gebouwd werd.

Het huis van Peter aan de Newa kort na de stichting van St. Petersburg. — Op den achtergrond de admiraliteit.

werd ingenomen door hun leerling, den vroegeren pasteiverkooper Alexander Menschikow, die thans zij aan zij met Peter werkt. Hij staat aan 't begin van een loopbaan, die een vlucht neemt, zooals in Rusland nog nimmer is gezien.

De achttiende eeuw is aangebroken. De strijd om het Baltische gebied zet in.

Expansie naar het Westen
Oorlog en nederlaag

Zweden, in de figuur van den jeugdigen koning Karel XII, de heerscher over Polen, August, en Peter streven er alle drie naar om voor hun land een vaste haven langs de Oostzee te bezitten. Daar Zweden het sterkst staat, zien Peter en August zich gedwongen een bondgenootschap tegen Karel XII te sluiten. De onlangs onderteekende vrede tusschen Rusland en Turkije biedt Peter de kans de poging te wagen een uitweg naar Europa te zoeken, een poging van historische beteekenis.

De Czaar rukt aan het hoofd van een leger van dertigduizend man op Narwa af. Hij koestert een schroeienden haat tegen Riga, de stad die tijdens zijn doorreis naar het Westen zoo'n slechten indruk op hem gemaakt had.

Gansch Europa volgt met spanning de verrichtingen der Russische strijdkrachten. Maar Peter moet zijn eerste schreden naar het Westen duur betalen! De Zweed, die in ijl-tempo van Pernau komt aangerukt, slaagt er in met een leger van 8000 man de troepenmacht van Peter een verpletterende nederlaag toe te brengen.

Het aanzien van Rusland is meteen gezonken. Alles jubelt den jongen Zweedschen held toe. Er worden eerepenningen van hem geslagen, terwijl van Peter spotpenningen in omloop worden gebracht. De Russische gezanten in Weenen en in Nederland worden met smaad bejegend en zijn niet in staat het prestige van hun land te redden. Rusland is radeloos, alleen Peter, die om onbekende redenen zijn troepen vóór den veldslag verlaten heeft, geeft den moed niet verloren.

De jonge Czaar Peter de Groote in Russische Bojarendracht.

Zooals indertijd zijn eerste nederlaag tegen de Turken bij Asow beschouwt hij ook deze nederlaag als een les en trekt zijn conclusies uit de fouten, die gemaakt werden. Hij laat rond Pleskau en Nowgorod hechte vestingwerken aanleggen om het binnendringen van den vijand te verhinderen. Met voorbeeldelooze energie zet hij zich aan den bouw van 'n nieuwe vloot en laat geen oogenblik verloren gaan met 't vervaardigen van kanonnen en wapens. Voordat een jaar verstreken is, deelt Peter's vriend, de Nederlander Winius, den Czaar mede, dat het leger over driehonderd nieuwe kanonnen kan beschikken. Een nieuw Russisch leger staat marschklaar, de smaad van Narwa dient uitgewischt te worden.

Overwinnaar

Karel XII heeft de Russische troepen onderschat. Hij richt zich uitsluitend tegen August, den koning van Polen, dien hij beschouwt als den aanstichter van de vijandschap met Rusland. Na een jaar weet de Russische veldheer Scheremeteff den Zweedschen generaal Schlippenbach twee nederlagen toe te dienen. Om den vijand de mogelijkheid te ontnemen, zich van levensmiddelen te voorzien, hadden de Russen op barbaarsche wijze gansch Lijfland verwoest. Slechts drie steden bleven verschoond: Pernau, Riga en Reval. De bewoners van de platgebrande steden en dorpen werden gevangen genomen en weggevoerd.

Onder de gevangenen van de stad Marienburg bevindt zich ook het meisje, wier herkomst onbekend

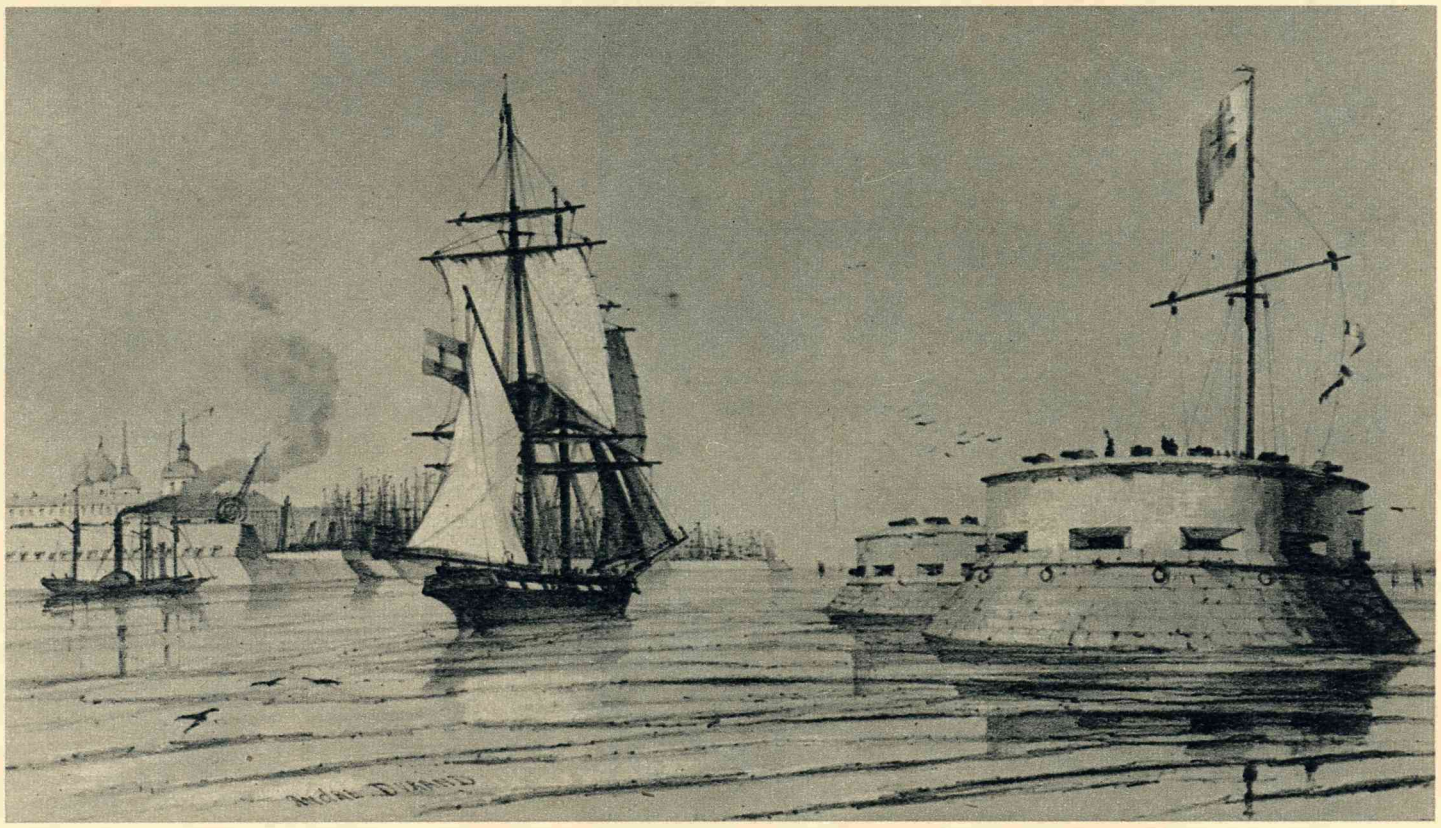

De reede van Kronstadt — met den bouw van het fort op den voorgrond werd de grondsteen van de nieuwe Russische hoofdstad gelegd.

is en die later de echtgenoote van Czaar Peter zal worden en na zijn dood als Catharina de Eerste over Rusland zal heerschen.

In het voorjaar van 1704 wordt 'n vloot van dertien schepen op de Zweden veroverd. In Juli dwingen de Russische troepen de stad Derpt tot overgave en eindelijk, op 9 Augustus, is Narwa in Russische handen. De smaad der zware nederlaag van vier jaren geleden is thans gewroken.

Reeds in 1702 was de verovering van Nöteburg aan de Newa gelukt en Peter noemde de stad Schlüsselburg. „Want door dezen sleutel waren wij in staat de poorten van het vijandelijke land te openen", aldus schreef hij.

Na de inneming van Nyenschanz aan den Newamond is Peter de gedenkwaardige plek genaderd, waar door den bouw der Peter-Paulvesting en het zeefort Kronstadt de grondslag gelegd wordt van de nieuwe Russische hoofdstad St. Petersburg.

Tijdens de groote feestelijkheden, die naar aanleiding der laatste successen in 't Westen te Moskou georganiseerd worden, trekt een schitterende stoet door de vreemdelingenwijk van Moskou, de „Njemezkaja Sloboda", als 'n hulde- en dankbetoon aan het tweede vaderland van Gordon en Lefort, dat Peter den weg naar Europa had gewezen.

De stad uit het moeras

Peter, de eenvoudige

Langs de monding van de Newa, in de nabijheid van de Finsche zee, ontstaat op den moerassigen bodem een nieuwe stad, die de groote dichter Puschkin het „venster naar Europa" noemt. De stad met den naam St. Petersburg.

Voordat echter de stad zich duidelijk begint af te teekenen, sterven er meer dan tweehonderdduizend arbeiders, die bij den opbouw der nieuwe stad betrokken zijn, tengevolge van moeraskoortsen en velerlei ontberingen. En wederom staat over allen de onbuigzame wil van den Czaar, voor wien een menschenleven niets beteekent, wanneer het om een groot doel gaat.

Langs het water bouwt Peter voor zichzelf een klein, bescheiden huisje, waar hij op een harde legerstede zijn korte nachten doorbrengt. In de vroegste morgenschemering reeds schrijdt hij met de bijl in de hand door het reusachtige arbeiderskamp. Zijn stappen zijn gehaast, over zijn gelaat glijdt de nerveuze trek, die hem zijn gansche leven bijblijft. Een houten eetlepel steekt uit zijn laars, die door den Czaar zelf reeds verschillende malen is opgelapt. Peter kan met geen mogelijkheid vooruit zeggen, waar hij zijn middagpauze zal houden. Nu eens eet hij met de opzichters en 't eenvoudige werkvolk, dan weer heeft hij gewichtige conferenties of werkt onafgebroken door tot den laten avond.

Het komt geregeld voor, dat de Czaar, die, om zich van het eene stadsdeel naar het andere te begeven, gebruik maakt van een eenvoudige, rood geverfde cabriolet, den stadhouder van St. Petersburg voorbij rijdt, die zich in een vergulde karos, getrokken door zes prachtige paarden, door de straten laat rijden. Schitterend uitgedoste dienaren, in roode livrei, snellen den wagen van den oppermachtigen stadhouder vooruit. Zes kamerheeren staan op de treeplanken en een piket dragonders vormt de garde-lijfwacht.

De eenvoudige, sobere Czaar licht den hoed voor zijn gunsteling. Het is Alexaschka, de vroegere pasteiverkooper, thans 'n invloedrijke diplomaat en onlangs tot den adelstand verheven. Zijn naam luidt nu: graaf Alexander Menschikow.

Terwijl de Czaar in zijn eenvoudig houten huisje woont, pronkt de nieuwe graaf in zijn prachtig, weelderig slot en houdt hij groote ontvangsten. Maar Peter is thans wars van allen pronk geworden. Hij gunt zijn medewerkers den grootsten glans en weelde, hij gunt hun van harte eerbetoon en gevierdheid, maar terzelfder tijd verbiedt hij het volk voor hem te knielen en hem met diepe buigingen te vereeren, als hij passeert.

Vroeger was het een plicht, dat iedere burger bij het voorbijgaan van het slot, waar de Czaar zich ophield, den hoed lichtte. Thans is dit verboden op bevel van Peter. Het volk begrijpt deze liberale opvatting verkeerd. Men is gewoon in den Czaar een uitverkorene Gods te zien en Peter ontneemt door dezen maatregel het volk zijn geloof aan het goddelijke van zijn persoon. Peter is niet meer de Russische Czaar, zooals zijn voorgangers dat waren. Hij is van zijn verheven troon afgedaald, hij is een scholier, een leerling van de „Njemezkaja Sloboda", de gehate vreemdelingenwijk te Moskou, een vreemde Czaar, zonder de waardigheid, die vroegere Czaren omgaf.

Uit het ontoegankelijke moeras groeit langzaam een nieuwe stad. Een stad, ver van het reactionnaire Moskou gelegen, een stad, die niet gebukt gaat onder valsche, eeuwenoude tradities, daar zij op 'n nieuwe levensopvatting is gebouwd: de verbinding met het Westen. De onvruchtbare, van koorts doordrenkte bodem wordt door Peter zijn paradijs genoemd en voor den onvermoeibare begint hier het nieuwe leven.

De haven is geopend en er wordt een groote belooning uitgeschreven voor dat buitenlandsche schip, dat 't eerst de haven binnenloopt. Het eerste koopvaardijschip, dat voor den Newamond verschijnt, wordt bestuurd door een Nederlandschen kapitein. De vreugde van Peter over den eersten Nederlandschen gast is zeer groot. De zeelieden worden door Menschikow feestelijk ontvangen en met 'n ruime geldpremie verrijkt.

Een Russische loods, die de Nederlandsche spraak machtig is, neemt den koopvaardijer in ontvangst. De kapitein, ten zeerste verrast en tevens verheugd, dat hij zich in zijn moedertaal hoort toegesproken, neemt de uitnoodiging van den loods aan om hem te bezoeken. Hij wordt door de vrouw van den loods in het eenvoudige, houten huisje allervriendelijkst onthaald.

Bij het afscheid geeft de dankbare Nederlander den loods een stuk Nederlandsch linnengoed ten geschenke. De loods, blij getroffen hierdoor, reikt 't over aan zijn vrouw.

Eerst bij het verlaten van 't houten huisje wordt het den kapitein duidelijk, wiens gast hij eigenlijk geweest is. Een hoogwaardigheidsbekleeder was binnengetreden en legde tegenover den loods de hoogste onderdanigheid aan den dag. Maar de Czaar blijft in zijn rol volharden: Peter blijft tegenover den kapitein de rol van eenvoudigen loods spelen, wat hem gemakkelijker valt dan de rol van Russischen Czaar.

En de vrouw, die op den drempel van 't huisje den kapitein vriendelijk nawuift, is Peter's nieuwe levensgezellin: het arme meisje van onbekende herkomst, dat zich onder de krijgsgevangenen der stad Marienburg bevond, nadat Peter's legerscharen Lijfland hadden verwoest. Doch thans heeft noch zij, noch de Czaar er eenig idee van, dat zij voorbestemd is na Peter's dood als gekroonde alleenheerscheres over Rusland te regeeren.

Wordt vervolgd

DE KOUDE DOUCHE

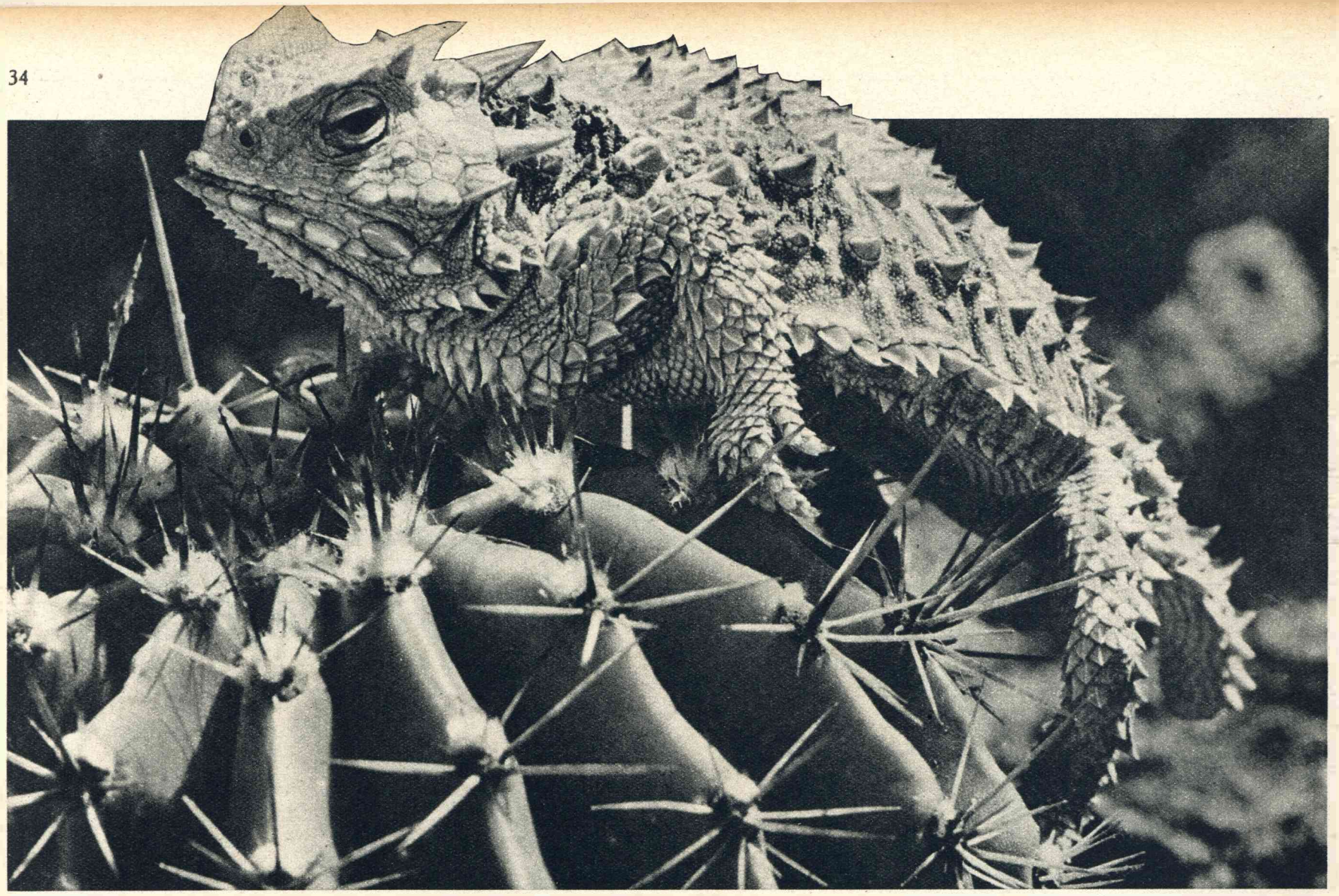

Een vertegenwoordiger van den Moloch der leguanen, de phrynosoma cornutum of gehoornde pad, die tot de plompste onder de leguanen behoort. Een soort die beperkt is tot Noord-Mexico en het Zuidwesten der Vereenigde Staten en een lengte bereikt van 12 tot 13 cm. (den staart meegerekend). Het zonderlinge dier bezit de eigenschap bloed uit neusgaten en oogen te spuiten, doch is overigens ongevaarlijk.

REPTIELEN

Een zeldzame, prachtig-geslaagde foto van vier ratelslangen. Deze slangensoort, die alleen in Amerika voorkomt, onderscheidt zich door haar volmaakt ontwikkelde gifttanden. Haar beet is levensgevaarlijk. De staart is samengesteld uit hoornachtige, los aaneengevoegde geledingen, die bij beweging een ratelend geluid voortbrengen. Vandaar de benaming ratelslang. De dieren worden anderhalven meter lang, kruipen zeer langzaam en bijten alleen wanneer zij aangevallen worden of bij 't bemachtigen van prooi. Na het eten verspreiden ze een erg onaangename lucht.

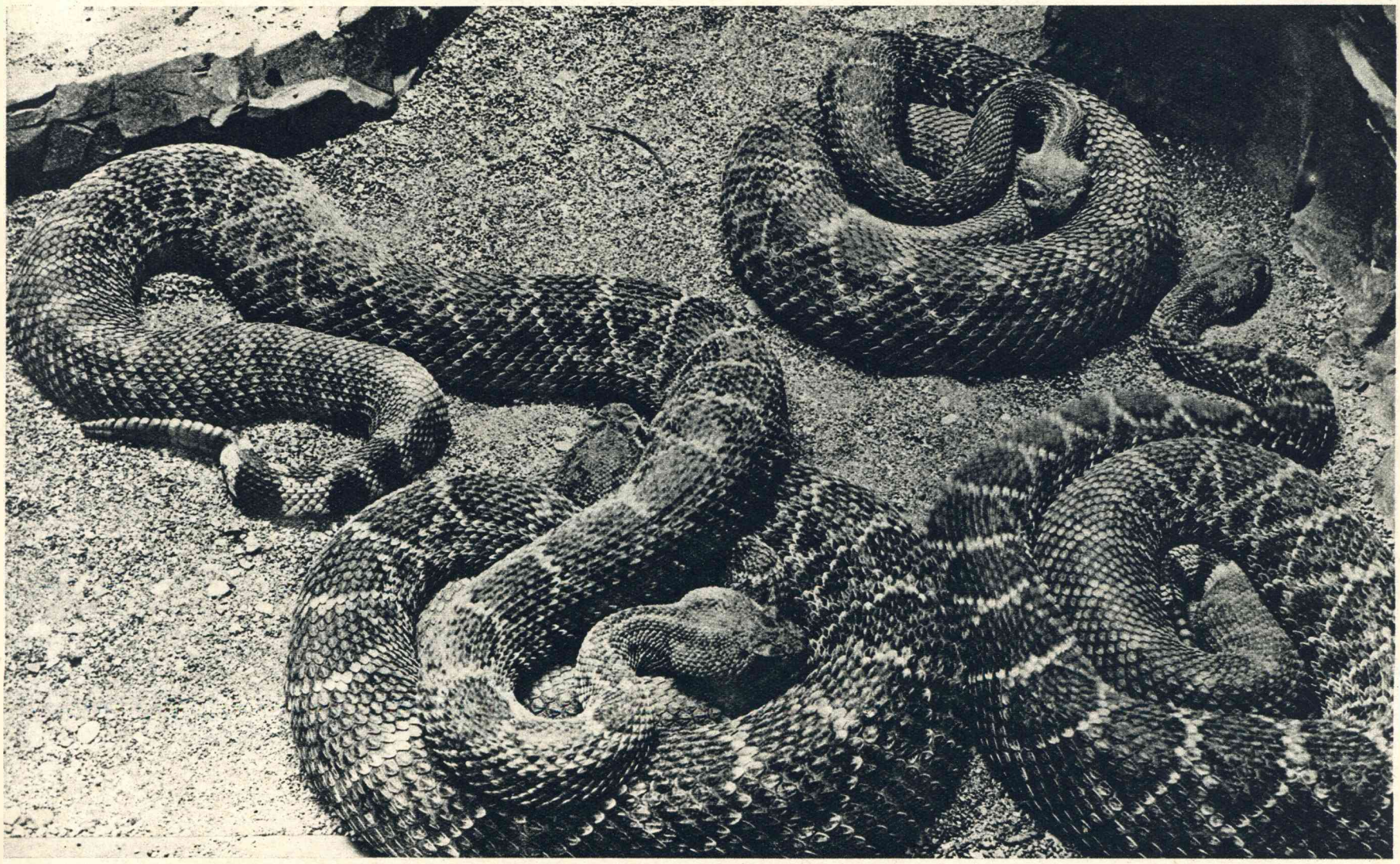

Het Finsche zeilschip „Pommeru" won de graanrace tusschen Sydney (Australië) en Londen. Ieder jaar vertrekken uit Sydney van 8 tot 10 groote zeilschepen met een lading graan, welke met den grootsten spoed naar Engeland gebracht moet worden. De reis gaat via Kaap de Goede Hoop, aangezien het Suez-kanaal voor groote zeilschepen niet bevaarbaar is. Op onze foto ziet men de matrozen van de „Pommeru" bezig de zeilen te reven, toen het schip na een tocht van 94 dagen Londen bereikt had.

REIZEN
VROEGER EN NU

In opdracht van de Transcontinental & Western Air Inc., bouwt de Boeing vliegtuigenfabriek te Seattle (Amerika) de hieronder afgebeelde viermotorige vliegboot. Ze kost omstreeks 700.000 gulden en kan, wanneer ze op groote hoogte vliegt, 'n snelheid bereiken van 400 km. per uur. Het aantal beschikbare plaatsen overdag is 32 en 's nachts 8, daar de overige ruimte dan door bedden in beslag genomen wordt. Bovendien kan het vliegtuig nog 3750 pond vracht meenemen.

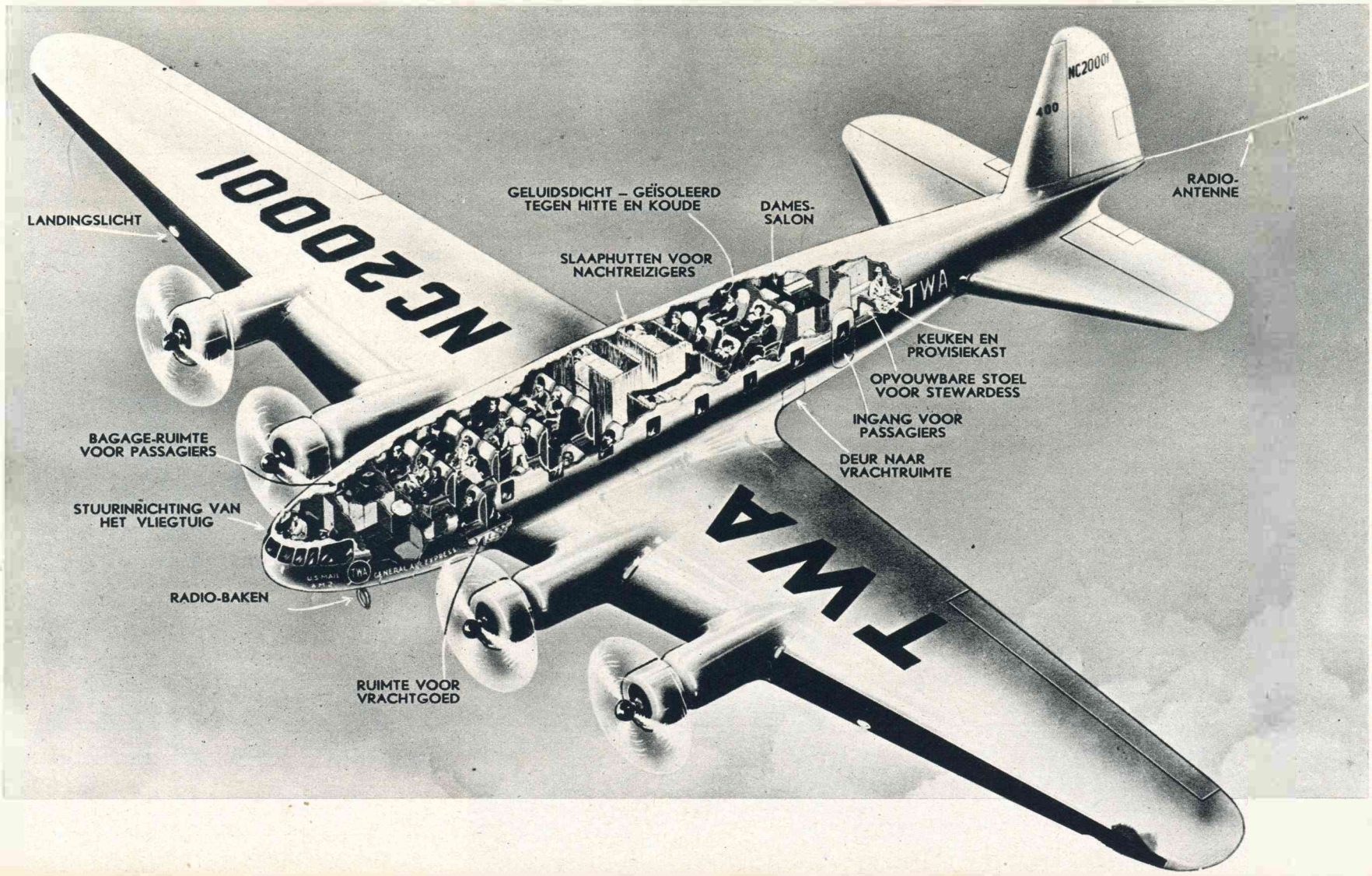

WIJ HAKEN....

EEN WOLLEN SCHOUDERCAPE

De cape, die op het oogenblik weer enorm veel gedragen wordt, is een practisch kleedingstuk, waarvan wij, vooral wanneer we op reis zijn, op koele zomeravonden of op minder warme dagen buitengewoon veel plezier kunnen hebben.

Voor ons model werd gespikkelde tweedraadswol gekozen in de tinten: groen en rose, wit en lila, terwijl hier en daar een randje van witte kunstzijde tusschen wordt gehaakt. In het geheel hebben we 150 gram garen noodig.

We beginnen met het boordje, waarvoor we met de wol een lossenrand opzetten, die 4 cm. breed en 120 cm. lang is. We haken in heen- en teruggaande vastentoeren (korte) waarbij we telkens beide lussen van den vorigen toer opnemen.

Is het boordje af, dan haken we hier de pelerine meteen aan vast.

1e toer : boven de middelste vasten ter breedte van 40 cm. haakt men 23 × afwisselend telkens 1 stokje in de volgende 3 steken en 1 losse ; ten slotte nog telkens 1 stokje in de volgende 3 steken. Deze toer is 40 cm. lang, zoodat de beide uiteinden dus vrij blijven. Zij dienen als bandjes waarmee de pelerine aan den voorkant wordt gestrikt. In het vervolg wordt telkens slechts 1 patroontje beschreven.

2e toer : telkens 1 stokje in de 3 volgende stokjes en 2 lossen.

3e toer : telkens 1 stokje in de 3 volgende stokjes en 3 lossen.

4e toer : 2 stokjes in het 1e stokje van de stokjesgroep ; telkens 1 stokje in de 2 volgende stokjes ; 3 lossen.

5e en 6e toer : telkens 1 stokje in de volgende 4 stokjes ; 3 lossen.

7e toer : 1 stokje in het volgende stokje ; 2 stokjes in het daarop volgende stokje ; telkens 1 stokje in de volgende 2 stokjes; 3 lossen.

8e en 9e toer : telkens 1 stokje in de volgende 5 stokjes ; 3 lossen.

10e toer : telkens 1 stokje in de volgende 2 stokjes; 2 stokjes in het daarop volgende stokje; telkens 1 stokje in de volgende 2 stokjes ; 3 lossen.

11e en 12e toer : telkens 1 stokje in de volgende 6 stokjes ; 3 lossen.

13e toer : telkens 1 stokje in de volgende 2 stokjes; 2 stokjes in het daarop volgende stokje ; telkens 1 stokje in de 3 volgende stokjes, 3 lossen.

14e en 15e toer : telkens 1 stokje in de volgende 7 stokjes ; 3 lossen.

16e toer: telkens 1 stokje in de volgende 3 stokjes; 2 stokjes in het daarop volgende stokje; telkens 1 stokjes in de volgende 3 st.; 3 lossen.

17e en 18e toer : telkens 1 st. in de volgende 8 st.; 3 lossen.

19e toer : telkens 1 st. in de 3 volgende st.; 2 st. in het daarop volgende st.; telkens 1 st. in de volgende 4 st.; 3 lossen.

20e en 21e toer : telkens 1 st. in de volgende 9 st.; 3 lossen.

22e toer : telkens 1 st. in de volgende 4 st., 2 st. in het daarop volgende st., telkens 1 st. in de volgende 4 st., 3 lossen.

23e en 24e toer : telkens 1 st. in de volgende 10 st.; 3 lossen.

25e toer : telkens 1 st. in de volgende 4 st., 2 st. in het daarop volgende st., telkens 1 st. in de volgende 5 st.; 3 lossen.

26e en 27e toer : telkens 1 st. in de volgende 11 st.; 3 lossen.

28e toer : (zijde) telkens 1 st. in de volgende 5 st., 2 st. in het daarop volgende st., telkens 1 st. in de volgende 5 st., 3 lossen.

29e en 30e toer : (wol) telkens 1 st. in de volgende 12 st., 3 lossen.

31e toer: (wol) telkens 1 st. in de volgende 5 st., 2 st. in het daarop volgende st., telkens 1 st. in de volgende 6 st. ; 3 lossen.

32e (zijde) *en 33e toer* (wol) : telkens 1 st. in de volgende 13 st. ; 3 lossen.

34e toer: (wol) telkens 1 st. in de volgende 6 st., 2 stokjes in het daarop volgende st., telkens 1 st. in de volgende 6 st. ; 3 lossen.

35e toer: (wol) telkens 1 st. in de volgende 14 st., 3 lossen.

36e toer: (zijde) telkens 1 st. in de volgende 7 st., 2 st. in het daarop volgende st., telkens 1 st. in de volgende 6 st. ; 3 lossen.

37e—39e toer (wol) en *40e toer* (zijde) : telkens 1 st. in de volgende 15 st. en 3 lossen.

EEN KLEEDJE VOOR THEEMEUBEL OF DRESSOIR

Het kleed is 65 × 37 cm. groot en wordt gemaakt van wit, glanzend haakgaren nr. 90 en nr. 50. Men haakt met naald nr. 11 en tevens heeft men nog een beenen staafje noodig, dat 18 mm. breed is.

Begin bij het middelste gedeelte van het kleed (nr. 90) en haak volgens telpatroontje a.

Het beginpunt ligt bij MA. Eerst 90 lossen opzetten (het telpatroon geeft $^1/_4$ gedeelte van het kleed) en vervolgens haken :

1e toer : 1 stokje in de op 4 na laatste losse van den opzetrand.

Daarna telkens in iedere losse 1 st. haken. Ten slotte 26 lossen, omkeeren.

2e toer : 1 st. in de op 4 na laatste losse ; telkens 1 st. in de volgende losse en in de 4 volgende st.; dan 14 × afw. 2 lossen en 4 st. in het 3e—6e volgende st. Op het einde van den toer moeten er 24 st. worden bijgemaakt. Dit doet men als volgt :

Men slaat den draad 1 × om de naald, haalt uit den ondersten steek van het laatste st., dat gehaakt werd, 1 lusje, haakt dan 1 losse en haakt het st. zooals gewoonlijk af. Alle volgende st. op dezelfde manier haken, waarbij men echter het 1e lusje uit de losse van het voorgaande st. haalt.

Op het einde van den toer 23 lossen, omkeeren.

Vanaf den 3en toer haakt men volgens telpatroon a, waarbij iedere toer van rechts naar links en vanaf ↓ nogmaals van links naar rechts wordt afgelezen. Voor 1 kruisje van het telpatr. haakt men 4 st. ; voor ieder volgend kruisje, dat er naast staat, haakt men 3 st. méér ; voor de gaatjes tusschen de st. haakt men 2 lossen en slaat daarbij telkens 2 steken over ; voor 1 leeg vierkantje haakt men 2 lossen, 1 st. in den 3en volgenden steek.

Is de 23e toer af, dan het patr. omkeeren, zoodat het bovenste pijltje links onderaan komt te liggen, terwijl vanaf dit pijltje het middenstuk verder geheel wordt afgewerkt. Iedere toer wordt nu van links naar rechts en bij ↓ te beginnen nogmaals van rechts naar links afgelezen.

Op het einde van den 26en toer wordt reeds begonnen met het minderen voor den volgenden toer. Daartoe houdt men van het st., waarboven het 1e st. van den volgenden toer gehaakt moet worden en tevens van alle volgende st. de laatste beide lusjes op de naald, haakt voor het laatste st. 1 dubbel st. en werkt teruggaande telkens 2 en ten slotte 3 lusjes te zamen af.

Nu met garen nr. 50 aan den laatsten toer van het ovale middenstuk 3 lossen haken en voor den 1en toer van den rand telkens afw. 1 d. st. en 2 lossen haken. De 2e losse wordt voor het vormen van het lusje over het staafje gehaald, dan in de 1e losse insteken en den draad doorhalen (zie werkproefje).

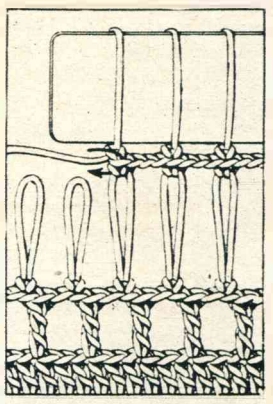

Werkproefje.

Na 2 lossen weer 1 d. st. haken. Langs de breedtezijden van het kleedje haakt men de dubbele stokjes in iederen 3en volgenden steek. Bij de rondingen moeten de

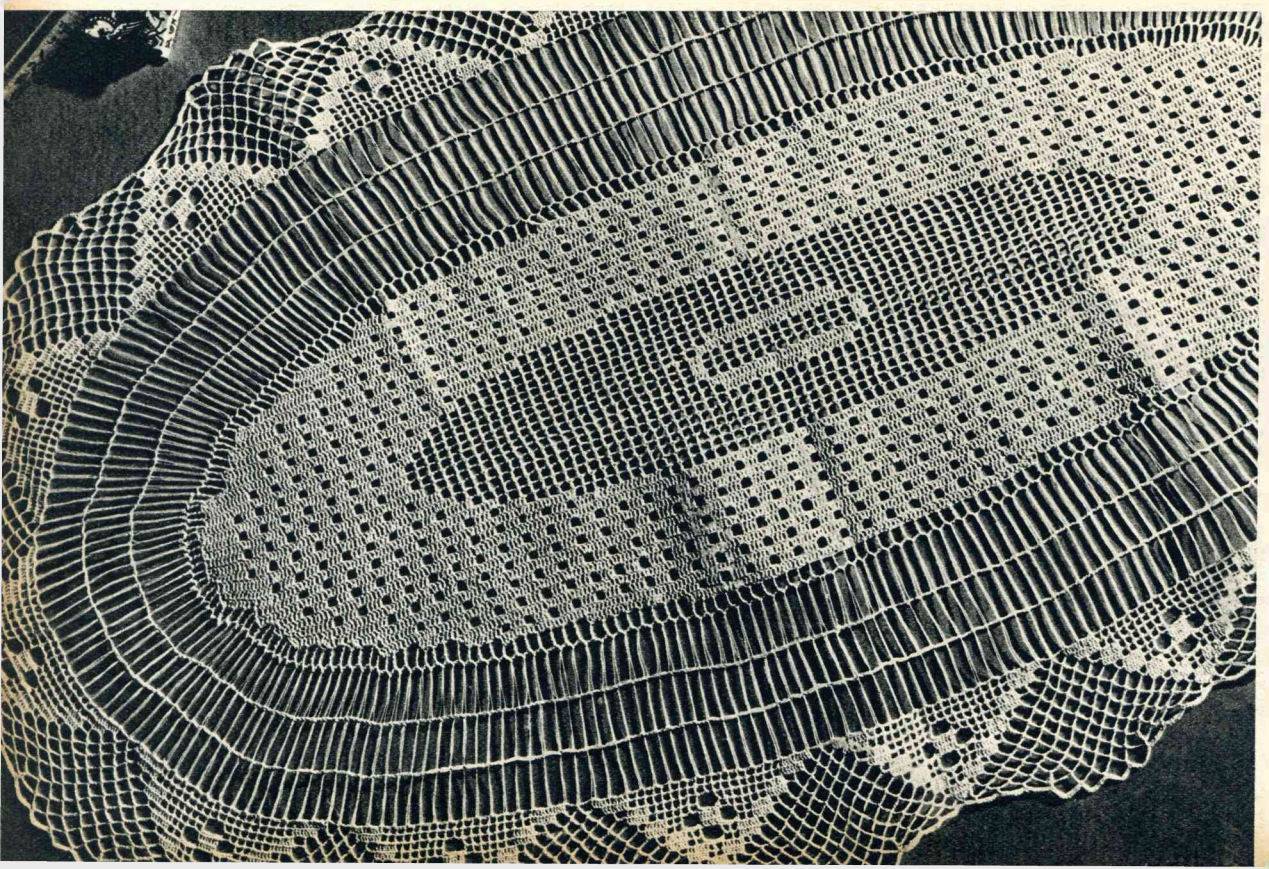

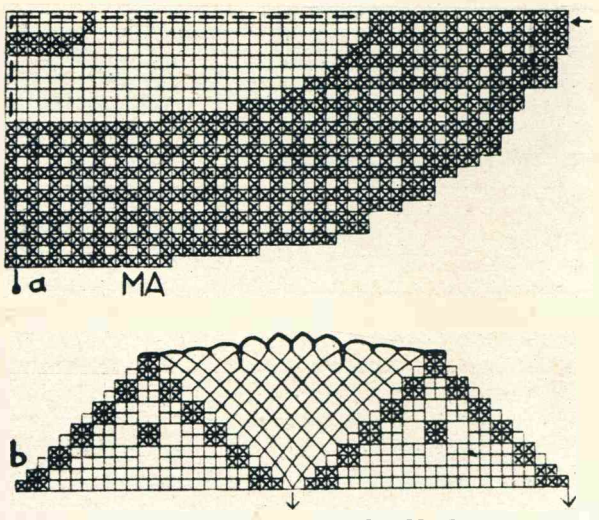

Telpatronen a en b van het kleedje.

afstanden verkleind worden: men haakt nu telkens 1 d. st. boven 1 lengte-toer van het ovale middenstuk, terwijl men in de diep wegliggende hoekjes telkens tusschen de toeren 1 driedubbel st. haakt.

Er moeten 256 lussen in het totaal in de rondte worden gemaakt. Na 1 toer hecht men weer bij den 1en steek aan en haakt met kettingsteken tot aan het 1e lusje, haalt den draad ter hoogte van een lusje omhoog, haakt 1 vaste, x 1 losse en haalt de losse als een lusje over het staafje; dan insteken in de vaste (zie pijl bij het werkproefje), den draad doorhalen en 3 lossen, 1 vaste in het volgende lusje haken. Vanaf x telkens herhalen.

Den 3en toer op dezelfde wijze haken, maar tusschen de lusjes nu 4 lossen. Bij den 4en toer haakt men in ieder lusje 1 vaste en daartusschen 4 lossen. Is deze toer af, dan den draad afknippen en met garen nr. 90 aanhechten in de 1e losse na 8 lusjes, geteld vanaf het midden van een smalle zijde van het kleed.

Vervolgens haakt men:

1e toer: 3 lossen (in pl. van het 1e st.) en telkens 1 st. in de 9 volgende steken; dan 18× afw. 2 lossen, 1 st. in den 3en volgenden steek; vervolgens telkens 1 st. in de 9 volgende steken; 6 lossen, 1 vaste in den volgenden steek van het lusje; 6 lossen en vervolgens verder haken volgens telpatroontje b.

Men moet er op letten, dat men het werk zooveel mogelijk gelijk moet verdeelen. Een patroontje van het eene pijltje tot het andere (zie b) moet boven 16 lusjes worden gewerkt en boven 80 steken.

Men werkt 16 patroontjes in het rond, hecht na 6 lossen weer bij het 1e st. aan, haakt met kettingst. tot aan het 4e st. en haakt dan volgens telpatr. verder, waarbij men voor het 1e st. van iederen toer telkens 3 lossen haakt. De vasten, die men na den lossenboog tusschen 2 punten haakt, wordt telkens om beurten om 1 lossenboogje van den vorigen toer gehaakt.

De lossenboogjes bestaan bij den 2en—5en toer uit 7 lossen, bij den 6en—13en toer uit 8 lossen.

Bij den 13en toer haakt men boven de stokjesgroepen in het 1e st. 1 vaste; dan 2× afw. 2 lossen, 1 vaste in het 3e volgende st. en bovendien haakt men tusschen het 4e en 5e en het 9e en 10e lossenboogje van den vorigen toer geen lossen. Bij den 14en toer telkens 1 vaste in iederen steek.

DAT MAKEN WE ZELF

EEN AARDIGE SLAAPKAMER-LAMP

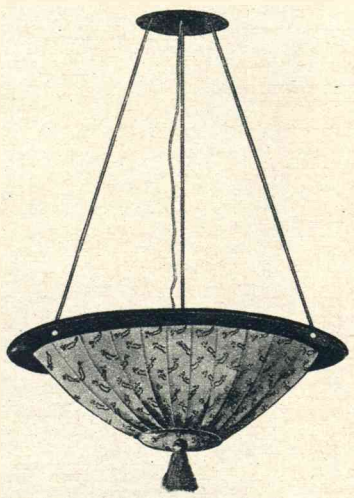

De hierbij afgebeelde slaapkamerlamp is al zeer gemakkelijk te vervaardigen. Het triplex, dat we er voor gebruiken, is van een 5 mm. dikte.

In de eerste plaats dan zagen we een rond plankje met een middellijn van 6 cm. en beitsen dit. Vervolgens een ring, waarvan de grootste straal 10 cm. en de kleinste 8,5 cm. bedraagt. We beginnen eerst met de afwerking van dit laatste ringetje. Aan den buitenrand boren we kleine gaatjes op een afstand van 'n halven cm. We overtrekken nu den geheelen ring met de gekozen zijde en naaien deze in de gaatjes vast.

Van dikke koordzijde vervaardigen we een 12 cm. langen kwast, in de kleur van het gebruikte materiaal voor de kap. Dezen kwast bevestigen we in het midden van den overtrokken cirkel.

Vervolgens naaien we een 180 cm. lange en 23 cm. breede strook in de breedte aan elkaar. Eén zijde rimpelen we in tot de lengte van den binnenomtrek van een cirkel, dien we hiertoe eerst nog moeten zagen. De straal van den buitenrand hiervan bedraagt 58 cm., terwijl de straal van den binnenrand 46 cm. is.

Iets van den binnenrand af boren we wederom kleine gaatjes, en hierin bevestigen we de ingehaalde zijde van de strook met een klein dubbel inslagje.

De andere zijde van de strook wordt ingerimpeld tot den omtrek van den buitenrand van den kleinen overtrokken cirkel. Hiertoe rimpelen we drie rijen boven elkaar, op een afstand van 1 cm. De rimpeldraden worden aan den binnenkant afgeknoopt.

Dit ingerimpelde gedeelte nu bevestigen we met een klein kopje op den buitenrand van den overtrokken cirkel, en zorgen ervoor dat de steken niet te zien zijn. Deze leggen we zooveel mogelijk in de plooitjes van het rimpsel.

Nu rest ons nog de koorden van de lamp en de plafonnier te bevestigen. Dit geschiedt bij deze lamp op een zeer eenvoudige wijze. In den ring en de plafonnier boren we op gelijken afstand drie gaatjes, waardoor het koord getrokken kan worden. (Hiertoe passen we den straal van den cirkel op den cirkelomtrek af. De verkregen punten vormen een zeshoek. Voor den benoodigden driehoek nemen we om den anderen een punt.)

We bevestigen nu de koorden, door aan het doorgetrokken uiteinde een kraal te naaien, of eenvoudig een stevigen dubbelen knoop in het koord te leggen en dezen vast te naaien. Vinden we de koorden alleen te ijl, dan kunnen we er drie kralen aan rijgen, of er knoopen in leggen.

Een draad met fitting vormt ten slotte de laatste benoodigdheid voor deze lamp, die we met twee groote schroeven tegen het plafond schroeven.

Aardig is het, voor deze lamp gebloemde zijde te gebruiken. Lichtblauwe, gebloemde zijde met een donker gebeitsten rand en plafonnier, met lichte blauwe koorden, geeft een zeer aardig effect. Ook een donkerbruine rand met rose gebloemde zijde staat zeer fleurig.

Wat? . . .
Een boot met raderen?

De eerste raderboot vond indertijd allerwege bewondering. Zij was, een eeuw geleden, een groote verovering der techniek. Heel andere schepen echter, bevaren thans de oceanen. Alleen wat goed en niet te verbeteren was, heeft zich gehandhaafd - zooals, bijvoorbeeld, MAIZENA, vóór bijkans 100 jaar bij duizenden huisvrouwen in dagelijksch gebruik. Ook nu nog heeft MAIZENA, fabrikaat DURYEA, de voorkeur van tallooze Nederlandsche huisvrouwen, die van de voortreffelijke eigenschappen van MAIZENA dagelijks profiteeren.

10 cts P.PAK

Gebruik ook
DURYEA-CUSTARD
met haar heerlijk zachten, roomigen smaak
15 cts. p. pak

MAIZENA
FABRIKAAT
DURYEA
„Het oude vermaarde merk!"

WAS IK MAAR LANGER!

'n Verzuchting, die menig klein dikkerdje slaakt. 'n Verzuchting, die echter geen halven centimeter van de zoo vurig verlangde lengte aan haar grootte toevoegt. En toch kan het effect, dat iemand langer schijnt te maken, verkregen worden door het dragen van de juiste kleeren, door het vermijden van datgene, wat de silhouet nog korter doet schijnen. Als eerste artikel in onze serie „Hoe kleeden we ons?" geven we enkele wenken voor degenen, die niet alleen wat onder de maat zijn, doch daarbij ietwat forsch. Het kleine vrouwtje, dat daarbij fijn gebouwd is, kan over het algemeen dragen wat ze wil zonder dat een en ander afbreuk doet aan haar bekoorlijkheid.

Links : Zoo'n hooge piek verlengt de silhouet in niet geringe mate. Het eenigszins opstaande boordje daarentegen is allesbehalve geschikt voor de niet-lange vrouw.

Rechts : Vooral niet te veel wijdte op de heupen nemen, doch een rok, die evenals op dit plaatje pas ter hoogte van de knie wijdte krijgt.

'n Lange rechte jas, die niet alleen bijzonder afkleedt, doch bovendien ook uiterst geschikt is voor diegenen, die er zelfs op warme zomerdagen niet van houden om zonder mantel uit te gaan.

Links : Dat is nu heelemaal fout ! Eerstens die groote vos, maar daarbij het feit, dat de strepen van het goed dwars loopen.

DRIE ELEGANTE AVONDJAPONNEN

420a. Avondjapon van effen zijde, kanten vest en manchetten, weinig klokkende rok, taille met schoot. Benoodigde stof: 6 m. à 96 cm. breed.

493a. Gekleede japon van gewerkte zijde, gegarneerd met smockwerk, groote strik, klokkende rok. Benoodigde stof: 4.50 m. à 100 cm. breed.

494a. Deux-pièces van effen zijde, klokkende taille, wijde mouw, klokkende tweebaansrok. Benoodigde stof: 5.50 m. à 100 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht", zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleeding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alléén van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA" — NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

Zondag:	Tomatensoep. Biefstuk Doperwten. Aardappelen. Caramelvla.
Maandag:	Gestoofde varkenslapjes. Tuinboonen. Aardappelen. Broodpap.
Dinsdag:	Gebakken lever. Appelmoes. Aardappelen. Macaronischoteltje.
Woensdag:	Runderrollade. Peulen. Aardappelen. Citroen méringue.
Donderdag:	Nagemaakte schildpadsoep. Koude rollade. Sla. Gebakken aardappelen.
Vrijdag:	Gekookte waterbaars. Worteltjes. Aardappelen. Peterseliesaus. Boekweitgort met karnemelk.
Zaterdag:	Runderlapjes. Slaboonen. Aardappelen. Gebakken grutjes met stroopsaus.

ONDER 'T VRAAGTEEKEN

Mevr. G. te A. Het is heel goed mogelijk *kersen op eigen sap* in te maken, zonder steriliseer-toestel.

U handelt daartoe als volgt:

Wasch de kersen en haal er de pitten uit. Dit doet men het beste met een der nieuwste soorten kersen-ontpitters, die voor den prijs van ongeveer 45 cts. in zaken van huishoudelijke artikelen verkrijgbaar zijn.

Zorg, dat er niets van het sap verloren gaat en doe kersen met sap in goed schoongemaakte, uitgekookte flesschen. Strooi er wat suiker tusschen en sluit ze af met gummiring, deksel en beugels of knippen.

Zet de flesschen in een pan waarvan de bodem bedekt is met een laag krantenpapier, een asbestplaatje of een taartreefje. Dit voorkomt het springen der flesschen. Giet zooveel mogelijk water in de pan, maar zorg, dat het water niet over den rand der flesschen komt.

Bedek de pan met een tweede pan, die precies over, of in den rand van de eerste pan sluit. Verwarm het water tot een temperatuur van 80°, dus onder het kookpunt en steriliseer de vruchten op deze temperatuur gedurende 20 minuten. Neem dan de pannen van het vuur, laat het water, met de flesschen er nog in, bekoelen, verwijder daarna de beugels of knippen en probeer of de flesschen gesloten zijn. Is dit niet het geval, dan opnieuw steriliseeren.

Vergeet het nooit!

Als U uitgaat, steek dan een kleine flacon Lohse Uralt Lavendel in Uw handtaschje! Het komt U stellig van pas. Enkele druppels op Uw zakdoek je beteekenen voor U juist even die verfrissching, die U - bij het winkelen, of voor of na een visite - verkwikt en prettig stemt!

In eleganten zakflacon
slechts 75 *cent*

* **Leest dit aanbod**

Knipt onderstaanden Bon uit en ik zal U gratis bekend maken, hoe Uw overtollig haar voor altijd te verwijderen.

VERNIETIGT UW OVERTOLLIG HAAR *voor altijd!*

U aarzelt, U hebt geen vertrouwen, want U werd misschien reeds door verschillende produkten teleurgesteld. Uw overtollig haar is opnieuw gegroeid, en wel dichter dan ooit. Ik weet echter, dat ik U helpen kan, zelfs indien Uw geval U hopeloos lijkt. Juist daarom zal ik U kosteloos met mijn methode bekend maken.

Ik zal U onmiddellijk en voor altijd van overtollig haar bevrijden, wat ook hun aard of plaats is.

Zuiver Wetenschappelijk

verzekert mijn methode de **definitieve en pijnlooze verwijdering** van overtollig haar, **zonder achterlating van litteekens en zonder onaangenamen reuk.** Zij is op absoluut nieuwe principes gegrond en heeft niets gemeen met de middelen, welke men reeds kent. **U kunt haar zelf, in volle vertrouwen, toepassen.**

Mijn methode werkt op den wortel zelf van de haren en vernietigt dezen. Zij voorkomt zoodoende dat de haren opnieuw groeien en verwijdert ze tezelfdertijd reeds bij de eerste toepassing. Zij laat de huid niet alleen ongeschonden, maar vormt bovendien een weergaloos schoonheidsmasker (pack), dat de teint heerlijk blank en zacht maakt.

Indien ook U door ontsierend haar gekweld wordt, wend U dan in volle vertrouwen tot mij. Met genoegen zal ik U **gratis** mijn methode doen toekomen. U gelieve mij slechts onderstaanden bon te zenden (of over te schrijven) en 10 cts. aan postzegels bij te voegen.

BON

Madame DOROTHY DUNN, Afd. H - 36
Instituut voor Dermatologische Navorschingen
26, Albert Giraudlaan, Brussel (België)

Gelieve mij gratis en onder gesloten enveloppe Uw instructies te zenden, om mijn overtollig haar voor altijd en onmiddellijk te doen verdwijnen.

Naam: .....

Straat: ....., *Nr.* .....

Plaats: .....

Briefporto naar België 10 ct.

71

WAT DE ZEEWIND DEED

